MAKALELER
...... 3 ......

HARUN YAHYA

Şubat, 2001

ISBN 975-8432-55-9

VURAL YAYINCILIK

Çatalçeşme Sok. Üretmen Han
No: 27/13 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0 212) 511 42 30

Baskı: SEÇİL OFSET
100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar-İstanbul
Tel: (0 212) 629 06 15

İçindekiler

Slobodan Miloseviç'in Devrilmesi Sırbistan'ın PolitikasındaHerhangi Bir Değişiklik Yapmayacak!

Ekim 2000

Bosna, 1990'lı yıllara dek çoğu insanın adını bile duymadığı bir ülkeydi. Çoğumuz bu ülkeyi ancak okullarda okutulan Osmanlı Tarihi derslerinden hatırlayabilirdik. Oysa 1992 yılının başından itibaren, Balkan yarımadasının ortasındaki bu ülke, hem dünya hem de Türkiye gündeminin en üst sıralarına yerleşti. Çünkü Bosna'da bir savaş, daha doğrusu, iyi silahlanmış saldırgan bir gücün, silahsız ve masum bir halkı yok edişi yaşanıyordu. Eski Yugoslavya'nın dağılması sonucunda, kendisini Yugoslav topraklarının gerçek sahibi sayan Sırp milliyetçiliği, Bosna'daki Müslüman halka karşı sistemli bir soykırım, kendi deyimiyle bir "etnik temizlik" başlatmıştı. Sırplar Müslümanları bir kaç haftada yok edeceklerini ya da topraklarından süreceklerini hesaplıyorlardı. Ama öyle olmadı. Başlangıçta hiçbir askeri gücü olmayan Müslümanlar, kısa sürede toparlandılar, Bosna-Hersek Ordusunu oluşturdular ve hiç kimsenin ummadığı bir direnç gösterdiler. Savaş, 1995 sonbaharına kadar sürdü.

Bu savaş boyunca, tarihte eşine az rastlanır bir vahşet yaşandı. Sırplar tarafından öldürülen Bosnalı Müslüman sayısı 200 bini aştı. 2 milyon Müslüman evlerinden sürüldü. 50 bine yakın Müslüman kadına tecavüz edildi. Sırp toplama kamplarına alınan Müslümanlar inanılması zor işkenceler gördüler, on binlercesi sakat kaldı.

Batı'nın Bosna Politikası

Tüm bunlar olurken Batı dünyasının gösterdiği tepkisizlik ise, belki de üzerinde en çok durulan konuydu. Gerçi savaş, 1995 sohbaharında Amerika'nın el koyması üzerine Dayton Anlaşması ile sonuçlandı, ama 3,5 yıl boyunca bu müdahale çoktan yapılmış olabilirdi. Amerika, ya da genel olarak Batı dünyası, Sırplara karşı ilk anda eyleme geçebilir ve Müslümanların karşı karşıya kaldıkları vahşeti en başında durdurabilirlerdi. Ama böyle olmadı. Batılı ülkeler bu vahşeti engellemedi. Bu tepkisizlikle ilgili bugüne kadar pek çok tez öne sürüldü. Kimine göre Batı'nın Sırplara olan tepkisizliği, hatta kimi "Sırp yanlısı" politikaları, Müslümanlara karşı oluşan bir "Haçlı cephesi"nin sonucuydu. Bir başka tez ise "Batı'nın Bosna'da çıkarı yok ki..." sözleriyle dile getirildi. Ancak bu cevap da bazı şeyleri açıklamak için yeterli değildi. Eğer Batılı güçler Bosna konusunda tamamen pasif davranmış olsalardı, bu açıklama kabul edilebilirdi. Oysa, Batı gerçekte pasif davranmamış, savaşa belirli noktalarda müdahale etmiş ve en önemlisi, bu müdahalelerle Sırplara örtülü destekler vermişti. En çarpıcı örneği

Müslümanlara uygulanan silah ambargosu olan bu Sırp yanlısı uygulamalar, Batı'nın pasif olmadığını, aksine ciddi bir Balkan stratejisi izlediğini göstermektedir.

Sırplar: Müslümanlara Karşı "Kapı Bekçileri"

Şu an ortaya çıkan neden Batılı güçlerin ya da bu güçlerin dış politikalarını belirleyen unsurların içinde, ciddi bir Sırp-yanlısı ve anti-Müslüman eğilim olduğudur. Savaşın 3,5 yıl sürmesi, Müslümanların ellerini-kollarını silah ambargosu ile bağlayan ve Sırpların o toprakları kazanmasını sağlayan da işte bu eğilimdir. Aslında İngiliz Başbakanı Lloyd George'un 1917 yılında yaptığı bir konuşma Batılı ülkelerin Sırp saldırganlığını nasıl değerlendirdiğini açıkça ortaya koyuyordu. George, konuşmasında Sırpları "Kapının Bekçileri" olarak tanımlamış, "Sırplar her zaman Avrupa medeniyetini doğudan (İslam dünyasından) gelen saldırılara karşı korumak için ellerinden geleni yapmışlardır" demişti. Lloyd George'un bu sözlerine göre Sırplar, asırlar boyu "Doğu"dan gelen "İslami tehdit"e karşı "kapının bekçileri"ydiler. Dolayısıyla, bugün de Sırplar, Balkanlar'da bir "İslami tehdit" gören bazı Batılı çevreler adına "kapının bekçileri"dirler. Bu "bekçilerin" son on yıl boyunca lideri ise tarihe eli kanlı bir diktatör olarak geçen Miloseviç oldu.

Slobodan Miloseviç'in Kanlı Bilançosu

Miloseviç fanatik bir Sırp milliyetçisi, acımasız bir "etnik temizlik"çi, koyu bir Müslüman düşmanı idi.

Miloseviç, 1989 yılında Kosova'nın başkenti Priştina'da yaptığı bir konuşmayla kanlı günlerin yakın olduğunu halkına müjdelemişti. Osmanlılar ile Sırp Krallığı arasındaki Kosova Savaşı'nın "anma töreni" için duvarlara asılan posterlerde bu savaş sırasında ölen Sırp Prensi Lazar'ın resmi, Hz. İsa'nın ve Sırbistan Devlet Başkanı Slobodan Miloseviç'in resmi ile yanyanaydı. Miloseviç, 500 yıl önce Osmanlılar tarafından öldürülmüş olan Prens Lazar'dan bu yana, "Sırplığın" en büyük lideri olarak boy gösteriyordu. Miloseviç kalabalığa karşı şöyle demişti: "Altı yüzyıl sonra, yeniden savaşların ve mücadelelerin içine girmiş bulunuyoruz. Bunlar bu kez silahlı birer savaş değiller, ama böyle kalıp kalmayacaklarını da kimse bilemez". Bu ve benzeri tahrik edici sözler, kalabalığın toplu bir histeri ile coşmasına neden olmuştu. Kosova Savaşı'nın 500. yıldönümünde, yeniden savaş baltaları ortaya çıkarılıyordu. Bu kez ortada Osmanlı yoktu. Ama Osmanlı'nın "bakiyesi" Sırpların yanı başında duruyordu; Müslümanlar, Bosnalı, Sancaklı ya da Arnavut Müslümanlar…

Miloseviç Sırbistan Komünist Partisi'nin hiyerarşisi içinde hızla yükselmiş ve komünizmi milliyetçilikle karıştırarak ve sonradan da ikincisine daha çok ağırlık vererek büyük bir karizma yaratmıştı. Miloseviç'e biçilen rol ise daha önceleri Bosna-Hersek Komünist Partisi tarafından hedef alınan ve 1980'lerin ortasında "bastırılan" İslam tehlikesini tekrar "bastırmak"tı. Zaten o da en büyük misyonunun bu olduğunu her fırsatta ortaya koyuyordu. Karşısındaki kişi ise Bosna'daki İslami hareketin sembolü olan Aliya İzzetbegoviç idi.

Aliya Izetbegoviç, 1983 yılındaki Saraybosna mahkemesinin ardından Bosna-Hersek'teki İslami hareketin sembolü olarak iyice zihinlere yerleşti. Yugoslavya'nın en kötü hapishanesinde "taş kırarak" geçen 6 yılın ardından 1988'de dışarı çıktığında, Bosna toplumu içinde büyük bir karizma sahibi olmuştu. Mayıs 1990'da Müslümanlar tarafından kurulan Demokratik Eylem Partisi'nin (SDA) genel başkanlık koltuğuna adeta "doğal lider" olarak oturdu. İzzetbegoviç, Bosna'da 40 yıldır baskı altına alınmış ve unutturulmaya çalışılmış olan İslam'ın yeniden doğuşunu simgeliyordu. Batı'nın tahakküm edici ve saldırgan karakterine karşı, İslam'ın hoşgörü ve barışçılığını vurguluyor, çoğulcu bir Bosna-Hersek'in devamını savunuyor, Hırvat ve Sırp toplumlarıyla barış içinde birlikte yaşamayı hedefliyordu.

Miloseviç'in İlk Savaşı

1990'ın ikinci yarısında Hırvatistan ve Slovenya ile Sırbistan arasındaki gerginlik giderek tırmandı. 1991'in hemen başında ise, Miloseviç Yugoslavya'nın federal yapısını, bağımsızlık şöyle dursun, daha zayıf bir konfederal yapıya dönüştürmek için yapılacak herhangi bir girişime karşı, Hırvatistan ve Bosna'yı ilhak edeceğini duyurdu. Fakat yapılan referandumlar sonrası hem Hırvatistan hem de Slovenya bağımsızlık ilan ettiler. Ertesi gün Federal Ordu tankları Slovenya'ya girdi. Bu kez Miloseviç'in arkasında maddi ve manevi desteğiyle AET ve ABD yönetimi vardı.

Hırvatistan'ın Yugoslavya'dan ayrılması Sırp nüfusu, Sırbistan'dan ayırıp götürmesi anlamına geliyordu. Bu nedenle Hırvat bağımsızlığına karşı Belgrad'ın verdiği cevap çok daha sert oldu. Savaş çok kanlı geçti, ancak Hırvatlar, Sırbo-Hırvat savaşının ilerleyen aylarında büyük hezimeti geleneksel müttefikleri olan Almanya'nın yardımıyla aştılar. Sonunda ateşkes sağlandı. Sırplar tarafından işgal edilen Hırvat bölgeleri BM tarafından denetlenecek "güvenlikli bölgeler" haline getirildi ve son derece istikrarsız bir zemin üzerinde de olsa Sırbo-Hırvat savaşı sona erdi. Ancak Miloseviç'in bir sonraki hedefi için böyle bir avantaj söz konusu değildi. Çünkü bir sonraki hedef, hem Almanya gibi güçlü bir hamiden yoksundu, hem de Hırvatistan'a göre çok daha önemliydi Belgrad için. Bu "hedef", Müslüman Bosna'ydı.

Miloseviç'in Bosna Katliamı

Sırbo-Hırvat savaşının sona erdiği nokta, çanların Bosna için çalmaya başladığı noktaydı. Bosnalılar içinse, her ikisi de aynı derecede kötü gözüken iki seçenek vardı; ya Yugoslavya'nın içinde kalmaya devam ederek "Büyük Sırbistan"ın egemenliği altında yaşamayı kabul edeceklerdi, ya da bağımsızlık

ilan ederek Hırvatistan'ın izlediği tehlikeli yolun daha da tehlikesini izleyeceklerdi.

Fakat Bosnalı Sırpların düşmanca tutumları durumu giderek kötüleştiriyordu. Özellikle de Bosnalı Sırpların lideri Radovan Karadziç'e Miloseviç tarafından yapılan çok büyük silah ve maddi destek gerginliği artırıyordu. Eylül ayında ise, Bosnalı Sırplar Federal Ordu'nun müdahalesini istediler. Buna gerekçe oluşturmak için de bazı bölgelerde küçük bir iki silahlı çatışma yarattılar. Federal Ordu, Miloseviç'in emri ile, Batı Hersek'e yaklaşık 5.000 asker yığdı.

1992'ye gelindiğinde Bosna hükümeti işte böylesine kritik bir pozisyonun içindeydi. Bağımsızlık ilanının çatışma olmadan Sırplar tarafından kabullenilmeyeceği açıktı, ama Sırbistan'ın demir pençesi altında yaşamayı kabul etmek de Bosnalılar adına kabul edilebilir gözükmüyordu. Çünkü eğer Soğuk Savaş sonrası yaşanan kabuk değişiminin bir sonucu olan bu karmaşa sırasında bağımsızlık elde edilemezse, bir daha onu elde etmek çok daha zor olurdu. Avrupa Ekonomik Topluluğu, bağımsızlık ilan etme konusunda kararsız olan Izetbegoviç yönetimine, eğer Bosna bağımsızlık ilan ederse hem AET hem de BM tarafından tanınacağı ve böylece "Hırvatistan formülü" ile, yani bir kaç "sıyrık"la, Belgrad'ın gazabından kurtulacağı konusunda garanti vermişlerdi. Bosna hükümetine, bağımsızlık konusunda bir referanduma gitme tavsiyesinde bulunmuşlar, bu "demokratik" yolun Bosna'yı uluslararası topluluğun himayesi altına sokacağı izlenimini vermişlerdi.

Oysa bu bir aldatmacaydı. Batılılar bir yandan Miloseviç'in tüm saldırgan ve yayılmacı politikalarına yeşil ışık yakarken, bir yandan da Bosna'ya "siz bağımsızlık ilan edin, biz sizi tanırız, Sırplar da bir şey yapamaz" mesajını veriyorlardı. Yapılan referandumda ezici bir çoğunlukla bağımsızlık talebi ortaya çıktı. Ancak bu referandum üç buçuk yıl süren savaşın da ilk adımı oldu. Bu yılların Bosnalılara öğrettiği en önemli şey ise Batılı ülkelerin gerçek kimlikleriydi.

3.5 Yıl Süren Bir Soykırım

Mart ayı içinde Hırvat lideri Tudjman ile Miloseviç bir araya geldiler ve Yugoslavya'nın bölünmesi hakkında önemli bir görüşme yaptılar. Gündemdeki en önemli madde ise "Bosna'nın paylaşılması" planıydı. Bu konuda ciddi bir uzlaşmaya varılmadı, ama yine de bu zirve, Bosnalıların en büyük kabusunun, yani Sırp ve Hırvatların birleşerek Bosna'yı paylaşmaları felaketinin ilk habercisiydi. Burada atılan bu ilk adım, savaşın ortalarına doğru bir süre için de olsa fiili bir duruma dönüşecek ve Bosna için en zor stratejik pozisyon, yani hem Sırplar hem de Hırvatlarla savaşma durumu ortaya çıkacaktı.

6 Nisan 1992 günü Bosna-Hersek Avrupa Topluluğu tarafından egemen bir devlet olarak tanındı. Aynı gün, Sırp paramiliter birlikleri, Müslüman kentlerinde

korku ve terör estirmeye başlamışlardı. Sırpların ateşlediği çatışmalar üzerine, Federal Ordu yine Sırplar tarafından "davet" edildi. Bu küçük çatışmalar kısa bir süre sonra bir Müslüman katliamına dönüştü. Sırplar girdikleri her şehirde terör estirdiler. İlk hedefleri büyük bir hınçla saldırdıkları camiydi. Sokaklarda gezen Müslümanları tartaklamaya, dipçiklemeye başladılar ve bazılarını da herkesin gözü önünde vurdular. Şehirlerin elektriğini kestiler, önlerine çıkanları rastgele öldürdüler. İnsanları rastgele öldürüp, sindirmeye çalıştılar. Ve bunda da başarılı oldular.

Savaş böyle kanlı bir saldırı ile başladı ve üç buçuk yıl boyunca aynı şekilde devam etti. İlk önce geniş çaplı askeri operasyonlar için Federal Ordu birlikleri devreye girdi. Federal Ordu'nun işin "kabasını" bombalarla halletmesinin ardından ise, "ince iş" için yine Çetnikler devreye giriyorlar ve şehri, karşılarına çıkan her Müslümanı kadın-çocuk ayrımı yapmadan boğazlayarak etnik yönden "temiz" hale getiriyorlardı. Yaşanan vahşeti kelimelerle anlatmak mümkün değildi. Savunmasız çocuklar, bebekler, yaşlılar en vahşi işkence yöntemleri kullanılarak öldürülüyor, kadınlara vahşice tecavüz ediliyordu. Bu vahşet tam üç buçuk yıl gazetelere, televizyonlara yansıdı. Fakat hiçkimse olanları durdurmak için etkili bir adım atmadı.

Avrupa'nın Bosna'ya İhaneti

Tüm bu vahşetin yanısıra Batılı ülkelerin kasıtlı tepkisizliği, BM güçlerinin Sırp yanlısı tutumları, kendilerini savunmak isteyen Müslüman halka karşı uygulanan silah ambargosu, insani yardımın dahi yapılmaması savaşın tam üç buçuk yıl sürmesine neden oldu. Sırplar ülkenin büyük bölümünü ele geçirmişlerdi, çünkü herhangi bir orduya hatta ciddi bir silahlı varlığa sahip olmayan Müslümanlar önemli bir direniş gösterememişlerdi. Ancak ilk şok atlatıldıktan sonra, önce paramiliter Müslüman savunma birlikleri, sonra da düzenli Bosna-Hersek Ordusu (Armija BiH) oluşturuldu. Sırplar bu sayede durduruldu ve ilk safhasında bir yağma ve katliamdan ibaret olan askeri durum, bir süre sonra iki ayrı cephenin var olduğu bir "savaş"a dönüşebildi. Ancak Miloseviç'in batılı dostları ısrarla Bosna'da bir katliam, bir etnik temizlik, bir soykırım başlatıldığını değil, bir "iç savaş" yaşandığını savunuyorlardı. Batılı gazeteler Bosna'da yaşanan olayın "tipik bir iç savaş" olduğunu savunan makaleler yayınlıyor, televizyonlar ülkedeki her üç tarafı da "savaşan taraflar" olarak tanımlıyordu. Hatta bazı durumlar, bir "anarşi vakası" gibi anlatılıyor, "kanun ve düzenin ortadan kalkması" diye tanımlanıyordu. Aynı kişiler o sıralarda gündeme gelen Sırbistan'a ekonomik yaptırımlar uygulanması tekliflerine karşı da ısrarla direniyordu. Herkes "Bosna'daki şiddeti durdurabilmesi için Miloseviç'e biraz daha şans tanınması" gerektiğini savunuyordu.

"Silah ambargosu" ile savunma imkanları ortadan kaldırılan ve "güvenli bölge aldatmacası" adı altında ellerindeki silahları da toplanan Bosnalılar, Sırp tanklarına karşı kalaşnikoflarla savaşmak zorunda kaldılar. Ancak inançla ve azimle zoru başardılar. Belki savaş sona erdi, ama arkasında çok büyük bir insanlık dramı bıraktı. Sırplar görevlerini yerine getirmişler ve İslam'ın Bosna-Hersek'teki yükselişine karşı dev bir katliamla cevap vermeye çalışmışlardı.

Miloseviç'in Devrilmesi Sırbistan'ın Saldırgan Politikasını Değiştirecek mi?

Son günlerde tüm dünya, yapılan seçimler sonucunda iktidardan devrilen Slobodan Miloseviç'in "acıklı" sonunu konuşuyor. Gazetelerde, televizyonlarda, tartışma programlarında Sırbistan'da "demokrasinin" kazandığı zaferin, halkın "demokratik" devrimin ve de yeni lider Vojislav Kostunitsa'nın "demokratik" kişiliğinin altı çiziliyor. Yazılanlara göre artık Miloseviç'in neden olduğu kan ve gözyaşı dolu günler sona erdi, barış ve huzur dolu bir hayata adım atıldı. Artık eski Yugoslavya halkını mutlu günler bekliyor...

Ancak bu haberlerin satır araları dikkatle incelendiğinde ve Bosna'da, Kosova'da 90'lı yıllar boyunca yaşananlar tekrar gözden geçirildiğinde gerçeklerin hiç de yazılanlar gibi olmadığı kolaylıkla anlaşılıyordu. Çünkü iktidar değişikliğinin Sırbistan'ın şiddet yanlısı milliyetçi politikasında bir değişiklik yapmayacağı, Miloseviç'in yerini bıraktığı yeni liderin kimliği biraz incelenince ortaya çıkıyor.

Kostunitsa en az Miloseviç kadar, hatta ondan daha koyu bir Sırp milliyetçisi. Bir demokrasi savunucusu kimliğiyle ön plana çıkan diğer bir muhalefet lideri Zoran Cinciç ise Sırp milliyetçiliğinin aktif militanlarından ve vahşi Çetnik ideolojisinin savunucularından biri. Yani ihtilali yapıp, iktidarı devralanlar, basında bize tanıtıldığı gibi demokratik, insan haklarına saygılı, barıştan yana kişiler değil...

Zaten yıllarca Sırp zulmüne maruz kalan Bosna-Hersek yönetiminin yaptığı açıklamalar da bu düşünceleri doğruluyor. Dışişleri Bakan Yardımcısı Hüseyin Zivalc yaptığı açıklamada "yeni lider Vojislav Kostunitsa'nın da şiddetli bir milliyetçi ve en az Miloseviç kadar komünist olduğunu" ifade ediyordu. Zivalc, dünya basınına yansıyan ve batılı ülkelerin yöneticileri tarafından alkışlanan bu devrimi sadece bir koltuk değişikliği olarak niteliyor, Sırbistan'da demokratik bir yönetime geçileceği yönünde bir inanca kesinlikle sahip olmadıklarını söylüyor. Kısacası Boşnaklar yeni lideri en az Miloseviç kadar tehlikeli görüyorlar ve yeni gelişmelere çok temkinli yaklaşıyorlar.

Aslında yeni lider Kostunitsa hakkında şu an herkes çok az şey biliyor. Ancak bilinen çok az şey onun gerçek yüzünü gözler önüne sermeye yetiyor. 1990'lı yılların başında "Sırpları, Hırvatlara ve Bosna Hersek yönetimine karşı milliyetçi duygularını göstermeye" çağıran yeni lider, Sırp milliyetçilerinin

politikalarını şiddetle destekliyor. Üstelik Miloseviç'in aksine tam bir Sırp olması nedeniyle Sırp milliyetçilerinden çok büyük bir destek görüyor. (Miloseviç baba tarafından Karadağlı idi) Kostunitsa on binlerce masum insanın katili olarak tanınan ve savaş suçlusu ilan edildikten sonra ortadan kaybolan "Bosna kasabı" Radovan Karadziç'i gönülden destekliyor. Hatta savaşı bitiren Dayton anlaşmasına da şiddetle karşı. Karşı çıkmasının nedeni ise bazı bölgelerde daha fazla toprak ve daha fazla yetki talep etmesi. NATO'nun son operasyonunu ise radikal söylemlerle eleştiriyor. Sadece bu bilgiler dahi Sırbistan'da köklü bir değişimin olmayacağını kanıtlıyor.

Miloseviç'in rahat ve direnişsiz bir şekilde çekilmesi de Kostunitsa hakkında bazı soru işaretleri oluşmasına neden oldu. Özellikle de ilk günden itibaren savaş suçlusu ilan edilen Miloseviç'i Lahey Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'ne vermeyeceğini söylemesi, Miloseviç'e can güvenliği ve dokunulmazlık garantisi vermek için çaba sarf etmesi bir "danışıklı döğüş" olduğu yönündeki şüpheleri daha da körükledi. Adeta aralarında bir anlaşma varmışcasına, her türlü tepkiyi göze alarak yapılan bu açıklamalar, Miloseviç'in politik hayatının bitmediğinin ilk işaretlerini verdi.

İkiyüzlülük Politikası

İşte o gün Miloseviç'e bir şans tanınmasını isteyenler, bugün yeni ihtilali sevinç içinde karşılıyorlar. O gün tepkisiz kalanlar bugün sanki geçmişte Miloseviç'e hiç destek olmamış gibi davranıyorlar. O gün Müslüman halkın kendisini savunmasına izin vermeyenler, bugün Miloseviç'i savaş suçlusu ilan etmenin yeterli olacağını düşünüyorlar. O gün insani yardım yapmak için dahi parmağını oynatmayanlar, şimdi Miloseviç'e siyasette yer olduğunu ima ediyorlar. Ve o gün masum çocukların vahşiçe katledilmesini izlemekle yetinenler, bugün yeni lideri alkışla karşılıyorlar.

İşte bu iki yüzlülük Yugoslavya'da hiçbir değişiklik olmadığı yönündeki kanaatleri güçlendiriyor. Belki sahnenin önündeki kişiler değişecek, ama Sırp politikası aynı şekilde devam edecektir. Şu an oluşturulmaya çalışılan sempati rüzgarı da insanları aldatma amacıyla yapılan girişimlerden başka birşey değildir. Miloseviç'in düşüşü, kendisini 80'li yılların başından bu yana destekleyen Batılı güç merkezlerinin stratejik hesaplarında da ciddi bir karmaşa oluşturmayacaktır, zaten bu düşüşü planlayanlar da bizzat kendileridir. Kukla liderlerin düşmesi, yerlerine yenileri bulunduğu sürece, hiçbir zaman büyük bir sorun olmamıştır zaten.

Dileğimiz, sadece Müslüman oldukları için bu vahşi soykırımla karşı karşıya kalan Bosna halkının aynı saldırganlıkla bir kez daha yüz yüze geldiklerinde, tüm İslam dünyasından, daha da büyük, bilinçli ve somut bir destek bulmalarıdır.

ZULÜM GÖREN BİR MİLLET: ENDONEZYALI MÜSLÜMANLAR

Aralık 2000

Bugün dünyanın dört bir yanındaki Müslüman ülkelerde çok şiddetli çatışmalar, savaşlar ve karmaşa devam etmektedir. Bosna-Hersek'te, Arnavutluk'ta, Cezayir'de, Tunus'ta, Çad'da, Eritre'de, Mısır'da, Afganistan'da, Keşmir'de, Doğu Türkistan'da, Çeçenya'da, Endonezya'da, Tayland'da, Filipinler'de, Burma'da, ya da Sudan'da dünya Müslümanlarının ezilmeye, baskı altına alınmaya ve yok edilmeye çalışıldığını rahatlıkla görebiliriz. Müslümanlar Bosna'da Sırplar, Keşmir'de Hindular, Kafkaslar'da Ruslar, Cezayir, Mısır, Fas, Endonezya gibi ülkelerde de baskıcı rejimler tarafından hedef alınmaktadır. Ama her nedense, birbirinden bağımsız gibi gözüken bu İslam-karşıtı güçler, hep benzer yöntemleri kullanmaktadır ve adeta tek bir amaç için çaba yürütmektedirler. Sanki belli güçler İslam'ı kendilerine düşman olarak seçmiş ve işbirliği içinde çaba yürütüyorlarmış gibi...

Bu uluslararası çabanın ardından, bazı Batılı güç odakları yatmaktadır. İslam'ın Batı medeniyeti için ortak bir düşman olarak algılandığına ve yakın gelecekte dünyanın bir "medeniyetler çatışması"na sahne olacağına dikkat çeken kişilerden biri Amerikalı stratejist Samuel Huntington olmuştur. CFR'nin Foreign Affairs adlı etkili dergisinin 1993 yazındaki sayısında Huntington, en büyük çatışmanın da Batı ve İslam medeniyetleri arasında geçeceğini yazmıştı. Huntington'ın sözünü ettiği bu büyük çatışma çoktan başladı ve İslam topraklarında çok büyük bir hızla devam ediyor. İslam'ın, dünya üzerinde adaletsiz bir düzen kuran ve Siyonizmle içiçe olan Batılı güç odakları için kültürel bir tehlike oluşturacağı bilindiği için, uzunca bir süredir İslam'ı zayıflatma, yoketme yöntemleri denenmekte. Son on-on beş yılda ise bu strateji iyice belirginlik kazandı ve yukarıda isimlerini saydığımız ülkeler üzerinde uygulanmakta.

İslam'a karşı yürütülen bu savaşın farklı yöntemleri vardır. İslam aleyhtarı propaganda ile İslam'ı dejenere etme, aslından saptırma çabaları bu yöntemler arasında sayılabilir. Ancak tüm bunların yanında dünya Müslümanlarının kontrol altına alınmaları, zayıflatılmaları ve ezilmeleri de kuşkusuz İslam'a karşı girişilen savaşın önemli bir boyutudur. Hiçbir İslam ülkesinin güçlenmesine, istikrara kavuşmamasına izin verilmemekte, barışın tesisi iç ya da dış müdahale ile engellenmektedir. Son yıllarda yaşadığımız örnekler, Müslümanların fiziksel olarak imha edilmelerinin bile söz konusu olduğunu gösteriyor. Dünyanın en

büyük İslam toprağı sayılan Endonezya da, söz konusu uluslararası plan doğrultusunda hedef seçilen ülkelerden sadece biri.

Neden Endonezya?

Eski Amerika Başkanı Nixon Endonezya'yı "Doğu Asya'nın en zengin doğal kaynaklarına sahip, en zengin ganimeti!" şeklinde tanımlıyordu. 210 milyon nüfusu, neredeyse Avrupa kadar büyük bir alana yayılan zengin kaynakları, güçlü ordusu, jeopolitik konumu ve teknolojik üstünlüğü ile İslam dünyasının en güçlü ülkelerinden biri olan Endonezya, Pasifik ile Hint Okyanusu, Ortadoğu, Afrika ve Akdeniz arasındaki deniz ulaşımını kontrol edebilecek bir noktada 13 bin adadan oluşan dev bir ülke. Onlarca dil, din ve etnik yapıdan oluşuyor. Ülkenin yüzde doksanına yakın nüfusunu ise Müslümanlar oluşturuyor. 1943 yılında Hollanda sömürgesinden kurtularak bağımsızlığını kazandı. Toprakları tarıma oldukça elverişli, petrol ve elmas yataklarına sahip, dünyada en çok kalay çıkarılan 3. en büyük ülkesi.

Sukarno, 1943 yılında Endonezya Cumhuriyeti'ni ilan etti. Ancak Hollanda bu zengin sömürgesinden vazgeçme niyetinde değildi. Hollanda ile savaş üç yıl sürdü, üç yılın sonunda Hollanda hükümdarlık haklarını Endonezya Birleşik Devletlerine bıraktı. Ancak Endonezya Birleşik Devletleri, Hollanda-Endonezya birliğinin bir parçası olacaktı. Sukarno Java kökenliydi, Hollanda ülke yönetimini Sukarno başkanlığında, ülkenin sadece yüzde 7'sini oluşturan, Java kökenlilere bıraktı. Javalar ülkede azınlık, fakat Hollanda bölgeye geldiği andan itibaren onlarla ticari ilişkilerde bulunan ve destek veren bir gruptu. Javalar kısa süre içinde Endonezya'yı tamamen egemenlikleri altına almaya ve Müslümanların oluşturduğu muhalefet hareketlerini sindirmeye giriştiler. Endonezya'nın ekonomik ve siyasi olarak tam bağımsızlığını isteyen ve bunun için mücadele eden ülkenin en büyük adası olan Sumatra adasındaki Müslüman Açe halkına yönetimde hiçbir hak tanımaya yanaşmadılar. Açe Sumatra adası, Hollanda bölgeye geldiğinde bağımsız bir krallıktı. 16. yüzyılda Hollandalılara karşı Osmanlı halifesinden yardım istemiş ve Osmanlı tebası haline gelmiş bir Müslüman toprağıydı. Ancak sömürgeciler giderken burayı Endonezya'ya bıraktılar ve Endonezya Açe Sumatra'yı kontrolu altında tutmaya başladı.

Javalılar 1950 yılında devlet yapısının üniter bir yapıya dönüştürüldüğünü ilan ettiler ve ada halkının çıkarları yerine kendi yerel çıkarlarını ön planda tutan bir politika izlemeye devam ettiler. Ülkede siyasal partilerden Endonezya Milliyetçi Partisi (PNI) Başkan Sukarno'ya yakınlığıyla bilinmekteydi ve oylarının % 80'ini Java bölgesinden sağlıyordu. Bu partinin karşısında ülkenin en önemli siyasal güçlerinden birisi Müslümanların kurduğu Masjumi Partisi'ydi (PM). O kapatılınca yerine Nahdatul Ulema (NU) kuruldu. Javalılar PNI sayesinde kendi yerel çıkarlarını Endonezya'yı oluşturan adalar halkının ortak ve genel çıkarlarıymış gibi gösterdiler. Bunu yapmak için de, ülkenin etnik yapısı son

derece heterojen olmasına rağmen "Endonezya milliyetçiliği" fikrini ortaya attılar. Oysa bu gerçekte "Java milliyetçiliği"nden farklı bir şey değildi.

Sumatra adasında İslamın yüzyıllar boyunca bayraktarlığını yapmış Müslüman Açe halkı Hollanda sömürgeciliğinin bir devamı olarak gördükleri Endonezya sömürgeciliğine karşı çıkmaya ve kendi bağımsız devletlerini kurmak için mücadele etmeye başladılar. Açe halkı bu amaçla Açe Sumatra Milli Kurtuluş Cephesi adıyla bir örgüt kurdu. Bu cephe 4 Kasım 1976'da yayınladığı bir bildiri ile Açe Sumatra'nın bağımsızlığını ilan etti ve cephenin lideri Dr. Tungku Hasan di Tiro'nun liderliğinde bağımsız bir hükümet kurduğunu açıkladı. Ancak Endonezya hükümeti sahip olduğu dış desteğe güvenerek bu hükümeti tanımadı. 1965-66 yıllarında ülkede çıkan karışıklıklar neticesinde General Suharto CIA desteği ile yönetime el koydu. 1968'de ise devlet başkanlığına getirildi. Bu arada çoğunluğu Müslüman 1 milyon kişi terörist oldukları gerekçesiyle katledildi. Dünya medyası ve siyası çevreleri ise, 20. yüzyılın en büyük katliamları arasında sayılan ve neredeyse Stalin'in katliamlarına eş olan bu büyük vahşeti görmezlikten geldi.

Batılı Güçler Suharto'nun Katliamlarını Finanse Ettiler

Ülkemizde de çok sayıda eseri yayımlanan Massachussetts Institute of Technology'de profesör olan Noam Chomsky, 35 yıllık ortaklık başlıklı bir makalesinde Amerika ile Endonezya arasındaki ilişkiyi şu şekilde tanımlar:

...20 Mayıs 1998 tarihinde Madeleine Albright, Suharto'dan istifa etmesini ister ve bundan birkaç saat sonra da Suharto istifa edip, tüm yetkilerini yardımcısına devereder. İşte bu, Amerika ile Endonezya arasında yarım asıra yakın bir zamandır devam eden ilişkinin boyutlarını açıkça ortaya koymaktadır. (1)

Chomsky'nin pek çok açıdan Mobutu, Morcos, Somoza ve Duvalier rejimlerine benzettiği Suharto, iktidara Amerikan desteği ile geldi ve iktidarının son anlarına kadar da bu destek sayesinde ayakta durdu. Amerikan yönetiminin bu desteğinin altında yatan en önemli nedenlerden biri Soğuk Savaş süresince Endonezya'nın SSCB karşısında Uzakdoğu'da bir denge unsuru oluşturmasıydı. Bu nedenle her türlü katliama, vahşete göz yumuldu, hatta bunların finansmanı bizzat Batılı ülkeler tarafından sağlandı. Zaten katliamı yapan ordunun ve paralı askerlerin eğitimi de aynı güçler tarafından sağlanıyordu. Bu ortaklık esnasında -1975 yılından günümüze kadar- Washington Endonezya'ya en az 1 milyar dolarlık silah sattı. Bunun yanısıra milyonlarca dolarlık askeri yardımda bulundu. (2)

Bu yardımlar her yönetim döneminde devam etti. Örneğin 1978 yılında gerçekleştirilen büyük katliam öncesi, Carter hükümeti Suharto yönetimine çok yüksek miktarda silah sevketti. Yeni techizatla desteklenen katliamın bilançosu ise 200 bin ölü oldu. Sadece Amerika değil, İngiltere ve Fransa'da Suharto rejimine çok büyük bir askeri ve maddi destek veriyordu. Ülkeyi sürekli ziyaret ediyor, silah satma yolları arıyorlardı. Bu ziyaretler sonunda yaptıkları açıklamalarda Endonezya hükümeti ile her yönde uyum içinde olduklarını ifade ediyorlardı.(3)

Askeri yardımların yanısıra, askeri eğitim de bu ülkeler tarafından sağlandı. Pentagon ülkede yaşanan şiddeti gerçekleştiren "Kopassus" isimli özel timlerin eğitimini bizzat üstlendi. Ancak bu karanlık ilişki dünya basınında çok az yer aldı. Ancak Fransız politik araştırma kuruluşu CERI'den araştırmacı-yazar Romain Bertrand Le Monde Diplomatique'in Ekim 1999 tarihli sayısında "Batının ikiyüzlülüğü/Endonezya ordusu, özel bir firma" başlıklı yazısında Endonezya'daki özel timlere dikkat çekti. Bertrand, yarım asıra yakın bir zamandır devam eden bu katliamlar sırasında tüm şiddetin Endonezya ordusu ve bu özel timler tarafından yönetildiğini, organize ve koordine edildiğini söylüyor ve ordunun katliamlara bakış açısını şu şekilde açıklıyordu:

...1965-1966 yıllarında yapılan ve sayıları 1 milyona varan katliamlar sırasında da aynı şey olmuş, ordu yanlıları bu olayı bir ameliyat olarak nitelendirmişlerdi. Sadece ordu ülkenin iyiliğini düşünür ve bunun için kimleri

öldürmesi gerektiğini de yine en iyi ordu bilir mantığı yönetim üzerinde hakimdi. Bu nedenle de Açe Sumatra'da ve Doğu Timor'da yapılan tüm katliamlar enfeksiyonla bir maddenin atılması anlamına geliyordu. Onların yokedilmesi bir parazitin öldürülmesinden farksızdı. Ülkeye zararlı bir ideolojinin ortadan kaldırılması demekti. Hatta Suharto bu olayı bir şok tedavi olarak nitelendiriyordu.(4)

Katliamları daha profesyonelce gerçekleştirmek amacıyla 1965 yılında kurulan ve Batılı ülkeler tarafından eğitilen paralı özel ordular, daha sonra türlü düzenlemelerle daha etkin hale getirildiler. Genç gangsterlerden oluşan bu gruplar zaman içinde kim daha çok para verirse onun hizmetinde çalışır hale geldiler.(5) 1980 ve 1990 yılları arasında bu gruplar yeni bir düzen adına her türlü pis işe giriştiler ve her türlü ahlakı değeri gözardı ettiler. Ordu ve polis ile ortak yaptıkları operasyonlar çok büyük şiddet olaylarına sahne oldu. Bu dönemde her türlü profesyonel dezinformasyon, tutuklamalar, işkenceler, faili meçhuller ve halkla mücadele adına psikolojik savaş yerine getirildi.(6) Ve Kopassus'lar bu eğitimin sonunda Doğu Timor'da, Ace Sumatra'da Müslümanlara karşı çok büyük katliamlar, insanlık dışı vahşetler gerçekleştirdirler. Her anti-İslami harekette olduğu gibi bu stratejik ilişkide de İsrail çok önemli bir yer tutuyordu. Amerika, İngiltere, Fransa'nın dışında Endonezya hükümetinin arkasındaki güçlerden biri de İsrail'di.

İsrail'den Endonezya Rejimine Stratejik Destek

Sumatra Müslümanlarının yönetimi ele almalarını ya da bağımsızlık ilan etmelerini engelleyen Java güdümlü Endonezya yönetimi, bu vasfıyla belirgin bir anti-İslami özellik taşımaktadır. Uzakdoğu'da domino teorisine uygun bir biçimde gelişebilecek muhtemel bir İslami uyanışın engellenmesi açısından, mevcut Endonezya yönetiminin varlığını koruması zorunludur. İşte bu yüzden Endonezya, İsrail'in müttefik listesinde önemli bir yer tutmaktadır.

Yitzhak Rabin, FKÖ ile "Gazze-Eriha" anlaşmasının ardından Çin'e resmi bir ziyaret yapmış ve Çin'le olan askeri ittifaklarını daha da güçlendirmişti. Ancak İsrail Başbakanı, Çin dönüşünde pek çok kişinin fazla anlam veremediği bir resmi ziyaret daha yaptı ve Endonezya'ya gitti. Bu ziyaret, İsrail'in Endonezya ile "iyi ilişkiler" kurmak istediğinin bir işareti olarak yorumlandı. Oysa bu yanlış bir yorumdu; Yahudi Devleti Endonezya ile, daha doğrusu Endonezya'yı yöneten Java rejimiyle zaten çok uzun süredir "iyi ilişkiler" içindeydi. Mossad, Müslümanları "terörist" ilan ederek ortadan kaldıran Endonezya ordusuna ve ordu içindeki Kopassuslara "anti-terör" dersleri vermişti. Washington Report on Middle East Affairs konu hakkında şunları yazıyordu:

İsrail'le arasındaki bağlantıyı kullanarak Washington'dan destek sağlamayı düşünen Endonezya, son dönemlerde sürpriz bir kararla doğrudan İsrail'e

yakınlaşmaya başladı. Endonezya hükümeti bu çabanın bir parçası olarak Başkan Rabin'i, Çin gezisinden sonra Jakarta'da konuk etti. Bu pek çok kişi için şaşırtıcıydı. Oysa gerçekte İsrail'in oldukça uzun bir süredir Endonezya'yla gizli bağlantıları vardı. Jakarta'da işyeri görünümünde bir Mossad istasyonu kurulmuş ve oldukça önemli işler başarmıştı. Verilen bilgilere göre, bu Mossad istasyonu aracılığıyla, Endonezya güvenlik güçleri, anti-terörist (kontrgerilla) yöntemleri konusunda eğitim gördüler. İki ülkenin istihbarat servisi arasında 1960'dan beri yoğun bir bilgi alışverişi yaşanmaktaydı... İki ülke arasında askeri ilişkiler de var. Military Technology dergisinde 6 ay önce yayınlanan bir habere göre, Alhit ve BVR adındaki İsrailli şirketler, Sumatra Adası'ndaki Endonezya Hava Kuvvetlerine bir tesis kurmak için yarışıyorlar. Başka kaynaklar, 1980'lerde İsrail'in, Endonezya'ya 28 tane Amerikan yapımı Skyhawk uçağı sattığını bildiriyorlar.(7)

İsrail ile Endonezya arasındaki silah ilişkisi Amerikan silahlarının Endonezya'ya satışı şeklinde gerçekleşiyor. Bunun için de İsrail kendi ordusunu kullanıyor. Beyaz Saray'ın İsrail'e verdiği silahlarla, Endonezya gibi bazı Üçüncü Dünya Ülkeleri'nin orduları besleniyor. Bu da İsrail'in Amerika'dan neden bu kadar çok silah aldığını açıklıyor olsa gerek:

ABD hükümeti İsrail ile anlaşmalı olarak bir ordu besliyor ve bu ordudan Amerikan hükümetinin haberi yok, bu ordu Endonezya'ya ABD'den elde ettiği silahları satıyor. Pentagon yetkilileri, İsrail'in Endonezya'ya 16 tane A4 uçağını gizlice gönderdiğini tespit etti. İsrail ABD yapımı savaş uçaklarının bu tip 3. Dünya Ülkeleri'ne satışından 25.8 milyon dolar aldı.(8)

35 Yıldır Kesintisiz Devam Eden Şiddet

Suharto rejiminin başlattığı katliamlar, 1976 yılından bu yana halkı rejime karşı örgütledikleri bahanesiyle Müslüman din adamlarına yöneldi. Ülkenin birçok yerinde imamlar aileleri ile birlikte acımasız şekilde öldürüldü. Ülkedeki Java egemenliği ve Müslümanlara karşı uygulanan baskı ve terör, hala sürüyor. Yıllardan bu yana ülkede istikrar sağlamak adı altında tam bir hürriyet kısıtlamasına gidildi. Oysa amaç, baskılardan kurtulup, bağımsızlıklarını ve haklarını almak isteyen Müslümanlara hareket imkanı tanımamaktı.

Suharto döneminde başta Çinliler olmak üzere, ülkedeki azınlık gayri müslimler ticareti ellerinde tutmaktaydılar. Bu dönem baskı ile de olsa Endonezya yönetiminin tüm azınlıkları bir arada bulundurduğu bir cumhuriyet olarak varlığını sürdürdüğü bir dönem oldu. Endonezya bu dönem komünizme karşı önemli bir müttefik olarak görülmekte ve bütünlüğü yönünde çaba harcanmakta iken, Soğuk Savaş sonrası oluşan stratejik yönelimler ve yeniden tanımlanan düşman algılaması Suharto'nun gözden çıkarılmasına neden oldu. Ülkede komünizm tehlikesi kalmamış, ancak İslami uyanış güçlenmeye başlamıştı. İşte "bu uyanışı başka yönlere kanalize etmek ve olmazsa

bastırmak" şekline özetlenebilecek yeni strateji ABD tarafından destek görmeye başladı. Bu politika gayri müslüm etnik gruplar arasında milliyetçilik fikirlerini yaygınlaştırarak ülkeyi parçalamaya yönelik çalışmalar şeklinde başlatıldı. Bu süreçten ilk yararlanan Doğu Timor oldu.

Açe Sumatra Müslümanlarının ülkedeki en büyük azınlık olmalarına rağmen, bağımsızlık isteklerine yıllarca kulaklarını tıkayan batılı ülkeler Doğu Timor'un bağımsızlık çabalarına büyük bir destek verdiler. Çünkü Doğu Timor halkı Müslüman değil, katolikti ve Endonezya'nın kontrol altında tutulması açısından büyük önem taşıyordu.

Suharto sonrası yapılan seçimler neticesinde Ekim 1999'da Abdurrahman Vahid devlet başkanlığına getirilirken, seçimlerde en yüksek oyu alan -Sokarno'nun kızı- Meyavati Sukarnoputri de başkan yardıncısı oldu. Abdurrahman Vahid tüm azınlıkların üzerinde birleştiği bir lider olarak seçimlerde ikinci parti olmasına rağmen devlet başkanlığına getirilirken, seçimlere girerken partisinin seçim listelerinin % 90'ını Hıristiyanlardan seçen Meyavati Sukarnopotri batılı ülke politikalarını dengeleyecek bir isim olarak devlet başkanlığı yardımcılığına getirildi.

Doğu Timor'un bağımsızlık isteği 30 Ağustos 1999 tarihinde yapılan bir referandum neticesinde, halkın % 78.5'inin isteği ile kabul edildi. Referandum sonuçları açıklandıktan kısa bir süre sonra ise Doğu Timor birdenbire karıştı. Amerika'da özel eğitim gören Endonezya askerleri ve özel timler Doğu Timor'a girdi. Birkaç ay boyunca Endonezya askerleri ve Doğu Timor milisleri arasında çok yoğun çatışmalar yaşandı. Ülke insanlık dışı katliamlara sahne oldu ve birkaç hafta içinde –Endonezya hükümeti bu sayıyı kabul etmek istemese de- yaklaşık on bin kişi öldürüldü.(9)

Oysa devlet başkanı Habibi referandumdan yana olduğunu açıklamış ve Doğu Timor'a bağımsızlık vermeye hazır olduğunu söylemişti. Ancak ABD'de özel eğitim alan –emirlerini de ABD yanlısı generallerden alan- Endonezya askerleri, Habibi'nin bu kararına karşı çıkarak Doğu Timor'a girmişlerdi. Çünkü Habibi'nin amacı güçlü bir federasyon çatısı altında, bağımsızlık talebinde olan tüm ülkeleri toplamaktı. Bu şekilde Endonezya'nın dağılması da engellenmiş olacaktı. Ancak Amerika Endonezya'yı birlik içinde tutacak olan federasyon planlarını bozmak istiyordu. Böylece diğer etnik azınlıklar da rahatça kışkırtılarak ülkenin parçalanması sağlanacaktı.

Endonezya Huzura Kavuşabilecek mi?

Bugün Doğu Timor'u Endonezya'dan koparan güçler, sadece bu yaptıklarıyla kalmıyorlar. Merkezi otoriteyi daha da zayıflatarak ordunun yönetimdeki müdahalesini artırıp, toplumsal kaos oluşturma, ülkenin sorunlu bölgelerini teker teker Endonezya'dan koparma yönünde ciddi adımlar atıyorlar.

Etnik ve dinî çatışmaların özellikle zengin kaynakların bulunduğu bölgelerde yaşanması ise bir raslantı değil. Doğu Timor gibi, Batı Timor, Doğu-Batı ve Güney Kalimantan, Orta ve Güney Sulevasi, Güney ve Kuzey Sumatra, Doğu Cava, İriyan Jaya (Papua) ve Baharat Adaları hem zengin kaynakları hem de stratejik önemleri bakımından çok değerli bölgeler. Bazıları zengin petrol yataklarına sahip, bazıları dünyanın en önemli kauçuk merkezi, bazıları yağmur ormanlarıyla kaplı, bazıları ise Pasifik'le Hint Okyanusu'nu birbirine bağlayan su yollarını kontrol ediyor. Bu bölgelerin hemen hepsinde etnik ve dini çatışmalar yaşanıyor ve bunlar doğrudan dışarıdan yönlendiriliyor. Öyle görünüyor ki, yeni yüzyılın ilk dönemlerinde Müslüman dünyanın bu en kalabalık ülkesinin yavaş yavaş parçalanmasına şahit olacağız. Yine öyle görünüyor ki, Müslüman dünyadaki parçalanma süreci Endonezya ile sona ermeyecek.

Kafkaslar ve Endonezya'daki karışıklıklar arasında birebir ilişkiler kurmak elbette ki mümkün değil. Ama Balkanlarla birlikte Kafkasların ve Uzak Asya'nın Soğuk Savaş'ın sona ermesinden sonra sürekli karışıyor, belki de daha doğrusu karıştırılıyor olmasının, hem uluslararası, hem de bölgesel güç dengeleri açısından bakıldığında tesadüfi olmadığını görebilmek hiç de zor olmasa gerek. Dünyanın en zengin, en verimli topraklarına sahip Müslüman ülkeler üzerinde yazının başında bahsettiğimiz bir "çatışma senaryosu" daha uzun yıllar devam edeceğe benziyor.

Temennimiz, hem Endonezyalı Müslümanlara hem de ülkedeki diğer dini gruplara barış getirebilecek bir çözümün kısa sürede bulunması ve başta uluslarası Siyonizm olmak üzere anti-İslami güç odaklarının ülke üzerindeki planlarının boşa çıkmasıdır.

(1) Le Monde Diplomatique, Haziran 1998, TRENTE-CINQ ANS DE COMPLICITÉ L'Indonésie, atout maître du jeu Américain

(2) The New York Times, 14 Eylül 1999.

(3) Roland-Pierre Paringaux, Le Monde, 14 Eylül 1978.

(4) Le Monde Diplomatique, Ekim 1999, L'HYPOCRISIE DE L'OCCIDENT, L'armée indo nésienne, une firme privée

(5) Justus Van Der Kroef: «Petrus: Patterns of Prophylactic Murder in Indonesia», Asi an Survey, cilt 25, Canberra, no 7, Temmuz 1985, s. 745-759.

(6) Joshua Baker: «State of Fear: Controlling the Criminal Contagion in Suharto's New Order », Indonesia, no 66, Ekim 1998,. 7-45. Amerikan ordusu ile Kopassus'un iliş kileri için Bknz. The Washington Post, 23 Mayıs 1998, et Allan Nairn: «Indonesia's

Disappeared», The Nation, New York, 8 Haziran 1998. re 1997.

(7) Washington Report on Middle East Affairs, Ocak 1994

(8) Washington Post, 5 Ekim 1979

(9) The New York Times, 13 Eylül 1999

İslam dünyası'nın kanayan yarası: Keşmir

Kasım 2000

Asya kıtası 20. yüzyıl boyunca çok şiddetli savaşlara, iç çatışmalara ve pek çok terör olayına sahne oldu. Rusya'da, Türki Cumhuriyetler'de, Ortadoğu'da, Çin'de, Vietnam'da, Hindistan'da, Pakistan'da ve Keşmir'de yaşanan savaşlarda milyonlarca insan yaşamını yitirdi ve milyonlarcası yaralandı, sakat kaldı. Keşmir de 20. yüzyılın ikinci yarısını çatışmalarla geçirdi. Dünyanın sayısız doğa güzelliklerine sahip olan Keşmir halkı, yaklaşık 50 yıldır barışı, huzuru ve istikrarı yaşayamadı. Bunun nedeni sadece Hindistan yönetiminin baskıları değildi. Keşmir altın, zümrüt ve yakut madenleri bakımından dünyanın en önemli bölgelerinin başında geliyor. Ve Hindistan'ın işgali altında bulunan bölge yüksek dağların üstünde olduğu için tüm bölgeyi rahatlıkla kontrolü altına alıyor. İşte sahip olduğu bu stratejik önem ve yeraltı zenginlikleri nedeniyle Keşmir pek çok ülkenin dikkatini çekiyor. Ancak Keşmir üzerinde yıllardır süregelen -ve İngiltere, Hindistan, ABD, İsrail, Rusya, Çin gibi ülkelerin başrol oynadıkları- bu büyük oyunu anlayabilmek için, öncelikle bölge üzerinde etkin olan ülkeler hakkında bilgi sahibi olmak gerekir.

Keşmir Üzerinde Oynanan Oyunlar

Hint yarımadası, II. Dünya Savaşı'nın sonuna dek İngiliz egemenliği altındaydı. Sömürgeciler alt kıtayı terk ettiklerinde ise Hintli Müslümanlar Hindular'dan ayrı bir devlete sahip olmayı istediler ve Pakistan'ı kurdular. Pakistan ve Hindistan arasında nüfus mübadelesi yapıldı; Hindistan sınırları içinde yaşayan çok sayıda Müslüman Pakistan'a göç etti. Ancak nüfusunun ezici çoğunluğu Müslümanlardan oluşan Jammu/Keşmir eyaleti, Hint yönetiminin oyunları ve İngilizlerin de desteğiyle Hindistan egemenliğinde kaldı. O tarihten bu yana Keşmir, İslam dünyasının kanayan yaralarından birisidir.

Keşmirli Müslümanlar Hint yönetimine direnmek ve bağımsızlıklarını kazanmak istediler. Buna karşın Hint güçleri tarafından, ülkede 1947, 1965, 1971 yıllarında üç büyük katliam gerçekleştirildi. On binlerce Keşmirli Müslüman öldürüldü, kadınlara tecavüz edildi, İslami eğitim veren okullar kapatıldı. Keşmir'de şimdiye dek 4.000'den fazla kadın işkenceye ve tecavüze uğradı.(1) 1990 yılından bu yana ise Keşmir'deki soykırım ve asimilasyon hareketi en acımasız şeklini aldı. On binlerce kişi öldürüldü, insanlar sebepsiz yere gözaltına alınıp, işkence altında hayatlarını yitirdiler. Evler kundaklandı, savunmasız insanlara türlü baskılar uygulandı, gazete ve okullar kapatıldı. Hint yönetimi sadece silahlı saldırılara başvurmakla da yetinmedi. İşgal ettiği yerlere çeşitli

barajlar yaptı. Tarım için kullanacağını açıkladığı bu barajları da Keşmirli Müslümanlara işkence amaçlı kullandı. Barajları ağzına kadar su doldurup, muson yağmurları ile birlikte kapakları birden açarak, bölgenin aşağı kesimlerinde bulunan özgür Keşmir ve Pakistan'ı sular altında bıraktı. Bunların sonucunda binlerce insan hayatını yitirdi ve çok büyük maddi hasarlara neden oldu.

Hindistan'ın bölgedeki İslam varlığına yönelik saldırılar hiç hızını kesmeden yıllardır devam ediyor. 1993 yılı Ekim ayında Keşmir'in başkenti Sirinagar'da Hazratbal Cami'sine karşı büyük bir saldırı gerçekleştirildi. Hindistan makamlarının, Müslümanların askeri karargahı olarak nitelendirdikleri Hazratbal Camisi yaklaşık bir ay süre ile kuşatıldı. Kuşatma sırasında yüzden fazla insan öldürüldü. 300 masum insan tutuklandı. Kentin elektrik ve suyu kesildi. Olaylar üzerine başkent Sirinagar ve birçok şehirde protesto eylemleri gerçekleştirildi.

Hindistan'ın Keşmir'de bu denli büyük bir baskı politikasını elli yılı aşkın bir süredir rahatlıkla sürdürebilmesi, Batı'daki bazı çevrelerden aldığı açık ve kapalı desteğin bir sonucudur. Keşmir'deki Müslümanlar, Birleşmiş Milletler'in hiçbir güvenilirliği olmayan kararları sonucunda Hinduların baskıcı yönetimine terk edilmişlerdir. Nüfusunun tamamına yakını Müslüman olan Keşmir'in bağımsız olma çabası ve Pakistan'ın buna verdiği haklı destek, Batı'nın politikası ile baltalanmıştır.

Bu noktada ABD'nin Keşmir politikası kuşkusuz son derece önemlidir. Soğuk Savaş boyunca Pakistan bir Amerikan müttefiğiydi. Hindistan ise Bağlantısızlar blokuna dahildi, hatta kimi zaman Sovyetler Birliği ile de yakın ilişkiler kurmuştu. Bu durumda ABD'nin, hem Pakistan'ın haklılığı hem de müttefiklik ilişkisi nedeniyle, Keşmir sorununda Pakistan'ın yanında yer alması gerekirdi. Oysa öyle olmadı.

Keşmir nedeniyle Pakistan ve Hindistan arasında çıkan iki savaşta da Amerikan politikası, Keşmir'deki statükonun korunması yönünde oldu. Amerikalı siyaset bilimci William J. Barnds, India, Pakistan and the Great Powers (Hindistan, Pakistan ve Büyük Güçler) adlı kitabında ABD'nin politikasını ayrıntılarıyla anlatıyor. Amerika'nın Keşmir konusunda hiçbir zaman Hindistan'a baskı yapmadığını bildiren Barnds, Amerika'nın Hindistan'la olan askeri ilişkilerini ve silah yardımlarını da aktarıyor. Buna göre, ABD, aynı blokta olmamasına karşın Hindistan'ı desteklemiş, Pakistan'ı ise Keşmir konusunda uyarmış ve "fazla ileri gitmemesini" istemişti. Eğer "ileri giderse", yani Keşmir'i Hindistan işgalinden kurtarmaya kalkarsa, Pakistan'a yapılan tüm Amerikan yardımı kesilecekti.(2)

Nitekim ABD bu tehdidini gerçekleştirmiş ve 1965 yılındaki Pakistan-Hint savaşı sırasında Pakistan'a silah ambargosu koymuştu. Gerçi Hindistan da ambargo kapsamına alınmıştı, ama ambargo tamamen Pakistan aleyhineydi: William J. Barnds'ın durumu şöyle açıklıyor:

Keşmir'de savaş başladığında Pakistan'lılar ABD'ye çok kızgındılar. Hem saldırgan Hindistan'a karşı kendilerini desteklemediği için, hem de çatışmalar

başlar başlamaz bölgeye koyduğu silah ambargosu için. ABD'nin koyduğu ambargo gerçekten de Pakistan'ın aleyhineydi. Çünkü Pakistan ABD dışında hiçbir yerden silah alamazdı. Oysa Hindistan'ın silah alabileceği pek çok kaynak vardı.(3)

Barnds, ABD politikasının Pakistan'ı nasıl zor durumda bıraktığını da şöyle anlatıyor:

Savaşın ilerleyen dönemlerinde Hindistan, sonra da Pakistan olası ateşkese sıcak bakmaya başladılar. Pakistan, BM Güvenlik Konseyi dışında hareket edebilmek için aradığı İngiliz ve ABD desteğini bulamamıştı. Bunun ötesinde askeri durumu gittikçe kötüye gidiyordu. Zaten ABD, Pakistan'a hiçbir zaman Keşmir'i Hindistan'dan alabilmek için gereken silahı vermemişti. Pakistan'ın silah açığı onu zor durumda bırakıyordu.(4)

Amerika'nın ve BM'in politikası daha sonraki dönemde de değişmemiştir. Yıllar boyunca Pakistan Keşmir'i alabilmek için elinden gelen herşeyi yapmıştır. Fakat bunların hiçbiri başarıya ulaşmamıştır. Hindistan ise mevcut statükodan son derece memnundur. Batılı güçlerin yaptığı ise statükonun devamını sağlamaktır.

Batı ve özellikle de Amerikan büyük medyası Hindistan'ın yanındadır. Büyük Amerikan gazeteleri Keşmir'deki vahşete hemen hiç değinmezler. Değindiklerinde ise olayı "Hindistan'a ait bir bölgedeki iç isyanın bastırılması" havasında sunarlar. Örneğin New York Times, 22 Ocak 1990 tarihli sayısında Pakistan'ı Keşmir'deki "ayrılıkçı" Müslüman grupları destekleyerek "ülkedeki istikrarı bozmak"la suçlayan bir yorum yayınlamış ve Pakistanlılar'ın büyük tepkisini almıştı. Batı medyasında ve hatta onların başka ülkelerdeki benzerlerinde de bu tür yorumlara rastlamak mümkündür.

Son yıllarda ise Keşmir'deki baskı ve işkence politikası daha da artmıştır. Keşmir'deki Hint yönetimi baskı ve asimilasyonu şiddetlendirmiştir. Bir de hükümetin kontrol edemediğini söylediği, oysa aralarındaki anlaşmazlığın "danışıklı" olduğu herkesçe bilinen "fanatik Hindu örgütleri" vardır ve bunlar, Babür Şah Camisi katliamında olduğu gibi doğrudan Keşmirli Müslümanların imhasını hedeflemektedirler. Peki bu durumu nasıl açıklayabiliriz? Acaba neden Amerika ve onun paralelindeki BM gibi Batılı güçler Keşmir'i Hindistan baskısı altında bırakmayı, Hint terörüne destek olmayı ısrarla sürdürmektedirler?

İsrail Lobisi'nden Hindulara Destek

Bu üstteki sorunun cevabını vermeden önce bir noktayı hatırlamak gerekir: Amerikan sisteminde farklı dış politika yaklaşımlarını savunan farklı ekoller vardır. Dolayısıyla Amerika'nın Keşmir politikası, tüm Amerikan sisteminin ortak politikası olarak görülemez. Bu yüzden de Amerika'nın Keşmir'de Hindistan yanlısı bir tutum izlemesinin anlamı, Hindistan yanlısı tutum izlemeyi savunan güçlerin (strateji kurumları, lobiler, Dışişleri uzmanları gibi) Amerikan dış

politikasını yönlendirmekte olduğudur. Kısacası, Amerika'da Keşmir aleyhtarı ve Hindistan yanlısı bir "lobi" olduğunu söyleyebiliriz. Oysa Amerika'da Hintlilerin kurduğu kayda değer bir "Hint lobisi" yoktur ki...

İşte Keşmir politikasının anahtarı buradadır: Evet, Amerika'da bir "Hint lobisi" yoktur, ancak çok güçlü bir "İsrail lobisi" vardır. Ve bu lobi, Keşmir'e karşı sonuna kadar Hindistan'ın yanındadır!... Hindularla İsrailliler arasında stratejik bir ittifakın yanısıra, manevi bir ittifak da bulunmaktaydı. İsraillilerin Siyon yıldızı, Hindular tarafından kutsal sayılıyordu. Bu ayrıntı, aralarındaki bağı daha da güçlendirmekteydi.

Washington Report on Middle East Affairs dergisi, Ocak 1994 sayısında Yahudi lobisi ve radikal Hindu grupları arasındaki işbirliğiyle ilgili uzun bir araştırma yayınladı. Yazıda, yahudi lobisiyle Hindular, özellikle de Keşmir'deki Müslüman katliamının baş sorumlusu olan radikal Hindu örgütleri arasında tam bir "ittifak" oluşturulduğu yorumu yapılıyordu.

Washington Report, söz konusu haberinde Hindistan'da gittikçe güçlenen Hindutva hareketine dikkat çekiyordu. Hindu radikalizminin temsilcisi olan hareket, tam bir dini fanatizme ve Müslüman düşmanlığına dayanıyordu. Hindutva'nın önemli bir özelliği ise Amerika'da da bazı uzantılarının olmasıydı. Washington'da üslenmiş olan BJP, RSS, VHP-World Hindu Council, FISI gibi Hindu örgütleri, Hindistan'daki radikal Hindulara destek vermeye çalışıyorlardı. Haberde bu Hindu örgütlerinin gerçekten de son dönemlerde etki sahibi oldukları yazılıydı. Bunun nedeni ise Hindu örgütlerinin Washington'daki en büyük güç olan yahudi lobisiyle ittifak yapmalarıydı. Washington Report, BJP-RSS-VHP gibi Hindu örgütlerinin "bir Hindu-Siyonist ittifakı" kurma yolunda oldukları yorumunu yapıyordu.

Söz konusu örgütler, Keşmir'de ve genel olarak tüm alt-kıtada Müslümanlara yapılan saldırıların sorumlularıydılar. Bu örgütler, Hindistan'daki en saldırgan Hindu örgütü olan Shiv Sena ("Shiva'nın Ordusu"; Shiva Hindu dininde "yok etme tanrısı" olarak kabul edilir) ile çok yakın bağlantı içindeydiler. Bu gruplar, Müslüman camilerine, Bombay'daki ve tüm Hindistan'daki Müslüman topluluklarına yapılan saldırıları organize ediyorlardı. RSS'nin önde gelenlerinden Guru M. S. Golwakar, bir keresinde "Adolf Hitler'in uyguladığı ırk temizliği programının aynısının Hindistan'da da başta Müslümanlar olmak üzere Hıristiyanlar, Budistler ve Sihlere de uygulanmasını" istemişti. İşte Hitler'e imrenecek kadar faşist olan bu Hindu örgütleri İsrail Devleti'yle çok samimiydiler. Washington Report, aynı Hindu gruplarının, Şimon Peres'in 17 Mayıs 1993'te Hindistan'a yaptığı ziyaret sırasında Peres'le en yakın bağlantı kuran gruplar olduğuna dikkat çekiyordu. Radikal Hindu örgütleri ile İsrail arasındaki yakınlaşmaya Washington'da yayınlanan The Times of India gazetesi de dikkat çekmişti.

Washington Report, BJP-RSS-VHP liderlerinin İsrail'e ve İsrail lobisine olan hayranlıklarını açıkça ifade etmelerini de vurguluyordu. Örneğin ABD'deki Hindu örgütlerinin liderlerinden biri olan Tiwari, "yahudi lobisi gerçekten de çok

yetenekli ve güçlü, buradaki sistemin nasıl işlediğini çok iyi biliyorlar. Hindistan'ın çıkarları için de şimdiye kadar çok şey yaptılar" diyerek lobiye olan minnettarlığını vurgulamıştı. Tiwari ayrıca "bizim lobi çalışmalarımız çok zayıf. Ama her ihtiyacımız olduğunda İsrail lobisinden yardım istiyoruz. Bizi şimdiye kadar hiç geri çevirmediler" demişti. Washington Report, yahudi lobisinin Hindulara destek olmak için bazı think-tank'leri de devreye soktuğunu yazıyor ve bunların başında Morton Abramowitz'in yönettiği Carnegie Endowment'ın geldiğini bildiriyordu. Haberde ayrıca Şimon Peres'in Hindistan ziyareti sırasında söylediği "Pakistan'ın terörist devlet ilan edilmesi için size destek vereceğiz" sözü de hatırlatılmıştı.

Hindular ve İsrail arasındaki bu yakınlaşma, doğrudan Amerika'yı etkilemiş ve ABD, Yahudi Devleti'nin güdümünde Hindistan'ı müttefik edinmeye başlamıştı. 2000'e Doğru da konuya değinmiş ve şu bilgileri vermişti:

ABD hedef tahtasına koyacağı ülkeleri artık önce uyuşturucu kaçakçılığıyla suçluyor. Pakistan'ın atom bombası programından uzun süredir rahatsız olan ABD, bu ülkeyi uzun süredir uyuşturucu kaçakçılığıyla ilişkilendirmeye çalışıyor. Pakistan'dan giderek uzaklaşan ABD Hindistan'a yaklaşıyor ve iki ülke arasındaki sorunlarda Hindistan'dan yana tavır koymaya başlıyor. Yeniden yapılandırılacak olan BM Güvenlik Konseyi'nde Hindistan'a daimi üyelik verileceği söylentileri dolaşmaya başladı. ABD bu çerçevede Pakistan'ın, Hindistan'da meydana gelen olaylarda Müslümanları desteklediği iddialarını ortaya atıyor. ABD Dışişleri Bakanlığı bu türden yardımları sürdürdüğü takdirde Pakistan'ı terörist ülke ilan edeceğini, Küba, Kuzey Kore, İran, Irak, Libya ve Suriye'nin bulunduğu listeye dahil edeceğini açıkladı…(5)

Yahudi-Hindu ittifakı aslında daha da kapsamlıdır. Üstte incelediğimiz bilgiler, iki taraf arasındaki diplomatik ittifakla ilgilidir. Oysa iki taraf arasında bir de son derece önemli askeri ittifak söz konusudur.

Keşmir'e Karşı Hindistan-İsrail İttifakı

İsrail dünyanın dört bir yanındaki baskıcı rejimlere türlü şekillerde destek vermektedir. İsrailli yazar Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection adlı kitabında bunu bir "global strateji" olarak yorumluyordu. Bu "global strateji", Üçüncü Dünya'nın dizginlenmesi ve radikal bir hareket geliştirilmesinin önlenmesi hedefine yönelikti.

Kuşkusuz bu radikal kelimesi ile kast edilen, son dönemde dünyanın en önemli Düzen-karşıtı hareketi olarak gösterilen İslam'dır. Dolayısıyla İsrail'in Düzen'i korumaya yönelik global stratejisi, en başta İslam'ı hedef almak durumundadır. Dünya Müslümanlarının pasifize edilmeleri, baskı altında tutulmaları, asimile edilmeleri İsrail'in başlıca hedefi olmalıdır. Öyledir de... Bugün İsrail, dünyanın dört bir yanındaki İslam-karşıtı güçlere destek vermekte, onlarla ittifaklar kurmakta, bir tür "global anti-İslami cephe" oluşturmaya çalışmaktadır. Bu cephe yalnızca Ortadoğu coğrafyası ile sınırlı değildir; tüm dünyayı kapsamaktadır. (Ayrıntılı bilgi için Bkz. Harun Yahya, Yeni Masonik Düzen, Vural Yayıncılık)

Keşmir, İsrail'in İslam'a karşı oluşturmaya çalıştığı ittifakın yoğun bir şekilde faaliyet yürüttüğü bölgelerden biridir. Sahip olduğu yeraltı zenginlikleri, stratejik konumu, Pakistan ile olan yakınlığı, Pakistan'ın sahip olduğu nükleer güçler ve güçlü bir Müslüman topluluğunun varlığı İsrail'in Keşmir'de dikkatini yoğunlaştırmasının başlıca nedenleri arasında sayılabilir. İsrail Devleti, Amerika'daki yahudi lobisine paralel olarak, Keşmirli Müslümanların bağımsızlık hareketine karşı Hindistan'a büyük destek vermektedir. Bu destek, Hindistan'a yapılan büyük silah yardım ve satışlarını; Hindistan gizli servisi ve özel timlerinin "ayaklanmaları bastırmak" konusunda eğitilmelerini içermektedir. İsrailliler Filistinlilere karşı yarım yüzyıldır sürdürdükleri soykırım ve işgal altında tutma politikaları nedeniyle, halk ayaklanmalarını bastırmak, halkı işkence, psikolojik savaş ve sistemli terör yoluyla pasifize etmek konusunda uzmandırlar. Bu uzmanlık, başka pek çok baskıcı ve İslam-aleyhtarı rejime olduğu gibi Hindistan'a da ihraç edilmektedir.

İsrail'in Hindistan'a Verdiği Örtülü Destek

İsrail'in Hindistan'a verdiği destek ile ilgili haberler, dünya basınına ilk kez 1960'lı yılların sonunda yansımıştı.(6) Buna göre İsrail, Hindistan'a büyük oranlarda silah yardımı yapıyordu. Bu yardımın en önemli kısmını, İsrail'in 120 mm.'lik son derece kullanışlı ve etkili havan topları oluşturuyordu. Ancak haberde de belirtildiği gibi uzunca bir süredir devam eden bu tür askeri yardımlar son derece "gizli"ydi.

Soğuk Savaş dönemi boyunca Hindistan ve İsrail arasında özellikle istihbarat, savunma ve nükleer araştırma alanlarında yakın bir işbirliği devam

etti. Hint ve İsrail askeri yetkilileri yıllardır karşılıklı ziyaret geleneğini sürdürdüler. Her iki ülke birbirinden askeri malzeme satın alıyordu. 1963'te Albay M. M. Sindhi, Hindistan'ın ihtiyaç duyduğu İsrail silahlarını tespit etmek üzere İsrail'e gitmiş ve 2 ay Hayfa'da kalmıştı. Bu ziyaret Hindistan'ın kuzeydoğu eyaletlerinin Çin tarafından işgal edilişinden hemen sonraydı. Hindistan-Çin savaşı sırasında ortaya çıkan İsrail casusluk skandalının anahtar ismi Rama Sawarup'un açıklamasına göre, 1963 yılında İsrail askeri istihbarat şefi Hindistan'a davet edilmişti. Bunun nedeni, kötü durumda olan Sovyet silahları konusunda İsrail'den yardım istenmesiydi.

1965 Hindistan-Pakistan savaşı sırasında ise İsrail askeri uzmanları, Askeri İstihbarat şefi başkanlığında Hindistan'ı ziyaret ederek, Pakistan'ın elinde bulunan Amerikan silahları konusunda Hintlilere bilgi verdiler. 1967 İsrail işgali sırasında da Hindistan taktik ve alınan sonuçları incelemek üzere İsrail'e askeri uzmanlarını gönderdi. İsrail 1971'de Bangladeş'in kurulmasıyla sonuçlanan Hindistan-Pakistan savaşı sırasında da Hindistan'a silah yardımı yaptı. Batı basınında yer alan haberlere göre merkezi Toronto'da bulunan İsrail şirketi Levy, "oto yedek parçaları" görüntüsü altında 1981'de Hindistan'a 3.000 ton tank parçası sağladı.

Hindistan ve İsrail arasındaki gizli ittifak, nükleer silahları da içeriyordu. İsrailli yazarlar Dan Raviv ve Yossi Melman'ın yazdıkları ve Mossad'ı konu edinen Every Spy a Prince (Her Casus Bir Prens) adlı kitapta iki ülkenin nükleer alandaki işbirliğine değiniliyor. Victor Ostrovsky'nin bildirildiğine göre, Hindistan 1984 yılında Pakistan'ın atom bombası yapmasından endişe ederek İsrail'den yardım istemişti. İsrail Hindistan'ın bu isteğine olumlu cevap vermiş ve iki ülke arasında gizli bir anlaşmaya varılmıştı. Bunun ardından 2 Hindistanlı nükleer fizikçi, nükleer bomba ve füze başlığı yapımında uzmanlaşmak için İsrail'e gitmişlerdi. İsrail, kendisinin 1981'de Irak'ın nükleer santral inşaatına yaptığı saldırının bir benzerini Pakistan'daki nükleer santrala yapması için, Hindistan'a teknik bilgi aktarmıştı.(7)

Uzun süre gizlilik içinde yürütülen bu ilişkiler, 1990'lı yıllarda iyice ortaya çıktı. Amerikan kökenli News India gazetesinin verdiği bir haberde, İsrail Gizli Servisi Mossad'ın uzunca bir süredir Hindistan gizli servisi RAW'ın elemanlarını eğittiği ortaya çıkarılmıştı. Mossad'ın Hintli meslektaşlarına verdiği eğitimin konusu ise "halk ayaklanmalarının bastırılması", yani Keşmir'in bağımsızlık mücadelesinin yok edilmesi yönündeydi. Habere göre, İsraillilerin eğitiminden geçmiş yüz kadar RAW ajanı, Keşmir'de faaliyet gösteriyordu.(8)

1993 yılında İsrail ve Hindistan arasında imzalanan bir protokolde, Hint ordusunun İsrailli askeri uzmanlar tarafından eğitilmesinin kararlaştırılmış, özellikle de Keşmir'deki Hint birliklerinin İsrailli komando birliklerinin eğitiminden geçirilmesine karar verilmişti.(9) Keşmirli Müslüman milislerle yapılan bir röportajda ise söz konusu milisler, İsraillilerin Sirinagar bölgesine kurdukları 3 eğitim kampında Hint askerleri eğittiklerini haber vermişlerdi.(10)

İsrail uzmanı Jane Hunter'ın yazdığı bir makalede ise "Amerikan kaynaklı çeşitli raporlara göre Hindistan-İsrail yakınlaşmasının anti-İslami bir tabanı olduğu" haber veriliyor ve ayrıca Hindistan Savunma Bakanı Pawar'ın, Hint ordusunun İsrail tarafından eğitileceğini bildiren açıklamasına dikkat çekiliyordu. (11)

Keşmir Sorununda Gelinen Nokta

Sonuç olarak, Keşmirli Müslümanların yarım yüzyıldır yalnızca Hindistan'la, ya da radikal Hindu örgütleriyle değil, aynı zamanda ABD ve İsrail'le de savaşmakta olduğunu söyleyebiliriz. İslam'ın Düzen'in tek düşmanı olarak açıkça ilan edilmesinden sonra söz konusu ittifak daha da belirginleşmiş ve güçlenmiştir. Ve tarih boyunca olduğu gibi, günümüzde de türlü propaganda yöntemleriyle Keşmir ve bölgesinde yaşananlar insanlara çok farklı şekilde aksettirilmektedir. Hint zulmüne karşı direnen, kendi topraklarında barış içinde yaşamak için mücadele veren Keşmirliler dünyaya radikal gruplar olarak tanıtılmakta, Hindistan ise radikal gruplarla mücadele eden bir ülke olarak gösterilmektedir. Pakistan'ın ise radikal grupları desteklediği, eğer Pakistan'ın telkin ve kışkırtmaları olmasa Keşmir ve Hindistan arasındaki sorunların kısa sürede aşılacağı iddia edilmektedir. Bu nedenle de asıl sorunlara neden olarak Pakistan gösterilmekte ve bu ülkelerin batılılar tarafından güçlü bir şekilde baskı altına alınmasının sorunları çözmede yardımcı olacağı söylenmektedir.

Aslında bu Hint-İsrail-ABD üçgeninin Keşmir üzerindeki politikalarının yeni çizgisidir. Pakistan'ın ambargo tehditleriyle, terörist ülke listesine dahil edilmekle ya da batılı ülkelerin yüklü kredileriyle Keşmir davasından uzaklaştırılması, yalnız kalan Keşmir kalesinin de bir hamlede düşürülmesi…

Yarım asra yakın bir zamandır Hint zulmüyle karşı karşıya kalan Keşmir halkının tek dileği dinlerini rahatça yaşayabilecekleri, insanların sadece Müslüman oldukları için zulüm görmeyecekleri, çocuklarını barış ve güven içinde büyütebilecekleri bir toprağa sahip olmaktır. Bizlerin dileği ise batılı ülkelerin planlarından hiçbirinin hayata geçirilememesi ve Müslümanların geçmiştekinden çok daha güçlü bir şekilde Keşmir davasına sahip çıkmalarıdır. O topraklarla güçlü bir manevi bağı olan Türk milletinin de cesur ve uzak görüşlü politikalarla Keşmir sorununun çözümünde çok önemli katkıları olabilir. Ancak bunun için Türk-İslam bilinci içinde davranmak ve lider bir ülke olmanın gereklerini yerine getirmek gereklidir. 21. asrın Türk asrı olması atılacak güçlü adımlara bağlıdır.

(1) Hilal ed-Dawli, Mayıs 1992.

(2) William J. Barnds, India, Pakistan and the Great Powers, Published for the Couincil On Foreign Relations, USA: Praeger Publishers 1972, s. 196.

(3) Ibid., s. 205.

(4) Ibid., s. 208.

(5) 2000'e Doğru, 17 Ocak 1993.

(6) New York Times'ın Kudüs muhabiri Terence Smith, 28 Ağustos 1968'de yayınlanan uzunca bir makalesinde İsrail-Hint bağlantısı açıklamıştı

(7) Indian Express, 8 Şubat 1986.

(8) Zaman, 17 Ekim 1992.

(9) Yörünge, 21 Mart 1993.

(10) Vakit, 4 Nisan 1994.

(11) Jane Hunter, Middle East International, 6 Mart 1992.

Özbekİstan Çok Büyük ZorbalIklara Sahne Oluyor

Eylül 2000

Soğuk savaşın sona ermesiyle birlikte Kafkasya ve Orta Asya'da istikrarın sağlanacağı ve yeni kurulan cumhuriyetlerin kısa süre içinde bir düzen kurabilecekleri umulmuştu. Ancak ne yazık ki aradan yıllar geçmesine rağmen bu ülkelerdeki çatışmaların, karışıklıkların, ayaklanmaların ve ekonomik sorunların ardı arkası kesilmedi. Kafkasya'dan hergün yeni bir yardım çığlığı yükseldi. Azerbeycan'dan, Dağıstan'dan, Çeçenistan'dan, Tacikistan'dan ve şimdi de Özbekistan'dan.... Sürekli yeni cepheler açıldı, kardeş kardeşe silahını doğrulttu. SSCB'nin yıkılmasıyla birlikte Kafkasya ve Orta Asya, islam dünyasının yeni cepheleri haline geldi.

Bu bölgede yaşanan istikrarsızlığın altında şu ana kadar pek çok nedeninin yattığı yazıldı ve tartışıldı. Bazen de bu nedenlerin hepsinin birarada bulunması, çatışmaların yıllardır dinmemesinin bir nedeni olarak gösterildi. Zengin petrol ve doğalgaz kaynakları, su sorunu, jeostratejik konum bu nedenlerden başlıcalarıydı. Ancak her zaman için ilk sırada Rusya'nın bu ülkeler üzerindeki emelleri sayıldı. Bu genç cumhuriyetlerde huzurun, istikrarın ve barışın sağlanamamasının nedeni Rusya'nın bu bölgedeki eski hakimiyetine tekrar kavuşma isteğiydi. Rusya bu ülkeler üzerinde tekrar nüfuz elde edebilmek için yeni çatışmalar çıkarttı, çıkan çatışmaları körükledi, muhalifleri destekledi, terörist girişimlerde bulundu, kukla hükümetlerle siyasi karışıklıklar yarattı. İşte bu nedenle de Kafkasya ve Orta Asya ülkeleri asla huzuru bulamadı. Özlediği istikrarı sağlayamayan bu ülkelerden bir tanesi de Özbekistan'dır.

Özbekistan yıllardan bu yana iç çatışmalarla boğuşuyor. Ülke ekonomisi çok büyük bir ekonomik darboğaz yaşıyor ve Özbek halkı kıtlıkla mücadele ediyor. Ülkesindeki en ılımlı muhaliflere bile yaşama hakkı vermeyen Kerimov yönetimi ise bu çatışmaların tam merkezinde yer alıyor. İşte bu nedenle de Yeni Binyıl gazetesinin dış politika yazarlarından Mensur Akgün, Kerimov'u "Tek başına iç savaş çıkartabilecek üstün devlet adamı meziyetlerine sahip ender insanlardan" diye nitelerken abartma yapmıyor.(1)

Kerimov'un iç savaşlardaki rolu hakkında yorum yapabilmek için öncelikle son yıllarda Özbekistan'da etkin olan güçler hakkında bilgi sahibi olmak gerekir. Özbekistan'daki çatışmaların ana nedeni bu ülkede yükselen İslami güce karşı yürütülen savaştır. Ve bu savaşta Rusya'nın yanında çok önemli bir müttefik daha göze çarpıyor: İsrail.

İsrail'in Orta Asya'daki İnce Hesapları

SSCB'nin dağılmasıyla birlikte Orta Asya'daki Müslüman Cumhuriyetlerin birbiri ardına bağımsızlıklarını elde etmesinin önemi, pek çok devletten önce İsrail'in dikkatini çekmişti. Yahudi Devleti, bu gelişmenin ciddi bir stratejik anlam taşıdığının farkındaydı. Ancak İsrail'in çok büyük bir endişesi vardı.

İsrail'in endişesi o denli büyüktü ki, "İslami fundamentalizmin gelişme riskine karşın" özellikle Özbekistan ve Tacikistan gibi Müslüman cumhuriyetlerdeki, Sovyetler döneminde oluşturulmuş fakat çoğunluğu bu ülke askerlerinden oluşan orduların dağıtılmasını istemişti.(2)

İsrail'in Orta Asya ve Kafkasya ülkelerine olan ilgisinin ikinci nedeni de bu ülkelerin FKÖ ile yaptığı temaslardı. Yaser Arafat Ocak 1992'de Kazakistan'ı ziyaret etmiş ardından Kazakistan Filistin Devleti'ni tanımıştı. Ayrıca diplomatik ilişkiler büyükelçilik düzeyine çıkarıldı. Nisan 1992'de de bir Özbekistan heyeti Filistin halkının hakları ile ilgili bir toplantıya katıldı.

Bu gelişmeler karşısında, Yahudi Devleti, "endişe bildirimi"nden ve "orduların dağıtılması" gibi ilginç isteklerden kısa sürede vazgeçti ve Orta Asya'yı kendisi açısından tehlikeli gördüğü gelişmelerden "koruyabilmek" için, bölgeye bizzat girmeyi uygun gördü.

Bu nedenle de, İsrail'in bölgedeki varlığı, 1990'ların başından beri giderek artan bir ivmeyle güçleniyor. Yahudi Devleti, Orta Asya ve Kafkasya'daki Türki Cumhuriyetlerle yakın siyasi, ekonomik, hatta askeri ilişkiler kuruyor. Bundaki amaç, ekonomik ve siyasi hesapların yanında, söz konusu stratejik vizyon. İsrail-Orta Asya ilişkilerini ayrıntılı olarak inceleyen bir uluslararası ilişkiler uzmanı şöyle yazıyor: "İsrail'in (bölgeye girmekte) erken davranmasındaki en önemli sebep, Müslüman karakterli Orta Asya ve Kafkasya bölgesine Arap aleminin nüfuzunu önlemek ve İslami fundamentalizmin bölgeye yayılmasının önüne set çekmektir."(3)

İsrail Türki Cumhuriyetler ile temaslara bir kaç koldan başlamıştır. Birincisi bizzat Mossad'ın bölgede faaliyet göstermesidir. Milli Güvenlik Kurulu'nun yaptığı saptamalara göre Mossad, KGB'den ayrılan ajanları Türkiye üzerinden Türki Cumhuriyetler'e yollamaktadır. Böylece Mossad bölgedeki istihbarat çalışmalarıyla zirveye çıkmayı hedeflemektedir.(4) Kurulan ticari ilişkilerde de Mossad'ın gölgesini görmek mümkündür. Örneğin İsrail'in, Kazakistan ve diğer cumhuriyetlerle olan iş ilişkilerini düzenleyen kişilerin başında Shoul Eisenberg adlı bir işadamı gelmektedir. Eisenberg'in adı, eski Mossad ajanı Victor Ostrovsky'nin By Way of Deception adlı ünlü kitabında Mossad'ın silah ticaretini organize eden kişi olarak geçer.(5)

Orta Asya ile kurulan ilişkilerde bir diğer yöntem ise İsrail'in bölge ülkelerine silah satmasıdır. Türkiye'nin Azerbaycan'a yaptığı askeri yardımın sınırlı olması nedeniyle İsrail Azerbaycan'ın bir ordu kurabilmesi için yardım etmeye karar vermiştir. Öte yandan İsrail Orta Asya'daki varlığını güçlendirmek amacıyla Orta Asya'daki Cumhuriyetler ile karşılıklı elçilikler açmaktadır. Böylece bu ülkeler ile ilişkilerini de hukuki zeminlere oturtmuştur.

İsrail, bölgedeki Yahudiler içindeki "gönüllü yardımcı"ları (sayanim) ise, hem Orta Asya ve Kafkas cumhuriyetleri ile kurduğu bağlantılarda, hem de Rusya ile olan ilişkilerinde aracı olarak kullanıyor. Bu aracıların temel misyonu ise, İsrail'in "bölgeyi İslam'dan uzak tutma" ya da "İslam'a karşı Rusya ile ittifak kurma" stratejilerine yardımcı olmak...

Kafkaslar ve Orta Asya'da İsrail-Rus İttifakı:

Kafkasya ve Orta Asya'daki genç cumhuriyetlerde İslam'a karşı yürütülen şiddetli savaşın çok farklı yöntemleri bulunmaktadır. Bunlardan biri islam aleyhtarı propaganda ile İslam'ı dejenere etme, aslından saptırmadır. Bu bölgede kukla yönetimlerle uygulanmaya çalışılan politikanın sonuçları genç nüfusta açıkça kendini göstermektedir. Ancak tüm bunların yanında dünya Müslümanlarının kontrol altına alınmaları, zayıflatılmaları, ellerinde bulunan zenginliklerden faydalanmalarının engellenmesi ve ezilmeleri de İslam'a karşı girişilen savaşın önemli bir boyutudur. Son yıllarda yaşadığımız örnekler, Müslümanların fiziksel olarak imha edilmelerinin bile söz konusu olduğunu gösteriyor.

Bugün İslam dünyasına baktığımızda; Bosna-Hersek'te, Cezayir'de, Tunus'ta, Eritre'de, Mısır'da, Afganistan'da, Keşmir'de, Doğu Türkistan'da, Çeçenya'da, Endonezya'da, Tayland'da, Filipinler'de, Burma'da, ya da Sudan'da dünya Müslümanlarının ezilmeye, baskı altına alınmaya ve yok edilmeye çalışıldığını rahatlıkla görebiliriz. Bu sayılan coğrafyalarda Müslümanlar görünüşte farklı düşmanlarla karşı karşıyadırlar. Bosna'da Sırplar, Keşmir'de Hindular, Kafkaslar'da Ruslar, Cezayir, Mısır, Fas, gibi ülkelerde de baskıcı rejimler tarafından hedef alınmaktadırlar. Ama her nedense, birbirinden bağımsız gibi gözüken bu İslam-karşıtı güçler, hep benzer yöntemleri kullanmaktadırlar. (Ayrıntılı bilgi için Bkz. Yeni Dünya Düzeni, Harun Yahya, Vural Yayıncılık, 2 baskı, 2000) Özbekistan'da karşımıza çıkan güç ise Rus-İsrail birleşik gücüdür. Aynı amaçta birleşen bu iki ülke Özbekistan'da istikrarın oluşmaması için çok büyük bir çaba içinde girmiştir.

Sovyetler Birliği'nin dağılışının ardından bağımsızlıklarını kazanmaya başlayan Özbekistan gibi Müslüman cumhuriyetler, kısa sürede Rus yayılmacılığı ile yeniden karşı karşıya kaldılar. Bu devletlerin bazıları bağımsız bir çizgi izlemeye çalıştı, ancak Rusya'nın çeşitli girişimleri ve "entrika"ları ile karşılaştı.

Bu arada bir yandan da İsrail, bu bölgeye yönelik son derece belirgin bir yakınlaşma politikası izlemeye başladı. İsrailli yöneticiler söz konusu cumhuriyetlere geziler düzenlediler, o cumhuriyetlerin bazı liderleri de İsrail'de boy gösterdi. İsrail, "tarımsal işbirliği", "askeri eğitim" ya da "teknolojik destek" gibi anlamlı yöntemlerle bu devletlere yaklaştı, kendini dost olarak tanıttı.

İsrail'in bölgeye yönelmesinin ardındaki temel etken ise birtakım ticari çıkarların ötesinde, asıl olarak stratejik hesaplardı. İsrail, önemli bir İslami

potansiyele sahip olan eski Sovyet Cumhuriyetlerinin gerçek anlamda İslamileşmesinden ve bölgede radikalizasyondan çekinmişti. İsrail'in bu yöndeki hesapları zamanın Genel Kurmay Başkanı ve şu anda Cumhurbaşkanı olan Ehud Barak tarafından açıkça dile getirilmiş, Barak, yeni cumhuriyetlerin "Müslüman" kimliğine atıfta bulunarak, yeni Müslüman cumhuriyetlerin doğmasının İsrail'in çıkarlarına uygun olmadığını söylemişti.(7) Dolayısıyla İsrail'in Orta Asya ve Kafkaslar'la ilgilenmesinin ardındaki asıl neden, bu ülkelerin İslami bir tarza kaymalarına engel olmaktı.

Bu durumda İsrail'in ve Rusya'nın hedefleri tam uyuşuyordu. Çünkü Rusya'nın da en korktuğu şey, yeni cumhuriyetleri İslam'a "kaptırmak"tı. İzak Rabin'in Yeltsin ile 1993 yazında Moksova'da yaptığı ve ana konusu "İslam tehlikesi" olan görüşme de bu ittifakı sağlamlaştırmış, Rabin Yeltsin'i "radikal İslam konusunda yeterince duyarlı bulduğunu" açıklamıştı. Bu "anti-İslami" ittifakı ABD de onaylıyordu. İsrail'in Amerikalı uzantılarından Henry Kissinger, "İslami radikalizm en şiddetli biçimde Rus çıkarlarına da aykırıdır. Dolayısıyla Washington Moskova ile işbirliği yapmalıdır" diyerek konuya açıklık getirmişti.(8)

Rusya ile İsrail'in İslam'a karşı kurduğu ittifak, ilk işaretlerini Tacikistan'da verdi. Sovyetler'in çöküşünün ardından bağımsızlığına kavuşan Tacikistan'da, kısa bir süre sonra ülke içinde güçlü olan İslami hareket iktidara geldi. Ancak Rus destekli eski komünistler 1992'nin son günlerinde Müslümanlara karşı kanlı bir saldırı başlatarak yeniden iktidara oturdular. İşin ilginç yanı, Rusya ile birlikte İsrail'in de komünistlerin yanında yer almasıydı. Müslümanlara karşı saldırıya geçen komünist birliklerinin içinde İsrailli askeri uzmanların bulunduğu ve İsrail silahlarının kullanıldığına ilişkin haberler o dönemde özellikle İslami basında sıkça yer almıştı. Böylece Orta Asya ülkelerine gereken mesaj verilmişti: ne Rusya ne de İsrail bu bölgede islamın güç kazanmasına izin vermeyecek, bu konuda birlikte mücadele edeceklerdi.

İsrail'in Müslümanlara karşı Rusya ile birlikte desteklediği bir başka bölgesel güç ise Ermeniler'di. Azerbaycan topraklarının % 25'inden fazlasını işgal eden ve bu işgal ettiği bölgelerde binlerce Azeri'yi katleden Ermeni ordusunun saflarında, Turkish Daily News'un haberine göre "İsrailli subaylar" da yer alıyordu.(9)

Rusya'nın genç cumhuriyetlere açtığı savaşta Tacikistan ve Azerbeycan örneklerini Çeçenistan, Dağıstan, Kırgızistan, Kazakistan ve diğer ülkeler izledi. Özbekistan'da iktidara gelen Kerimov yönetimi her zaman için Rus ve İsrail yönetimine yakın oldu. İslama karşı bu iki güçle birlikte çok şiddetli bir mücadele başlattı. Bu savaş özellikle de son yıllarda çok büyük bir ivme kazandı. 4 Eylül 2000 tarihli Yeni Binyıl gazetesinde yer alan "Dincilere karşı Tel Aviv yardımı!" şeklindeki haber Kerimov-İsrail ilişkisinin delilendiriyordu. Kerimov'un çatışmaların ilk günlerinden itibaren Rusya'dan müdahale etmesini talep etmesi bu işbirliğinin bir sonucuydu.

Rus ve İsrail yönetimine olan yakınlığıyla tanınan Kerimov ülkesindeki islami duyarlılığı olan tüm güçlere karşı şiddetli bir savaş açtı. Kerimov'un

Özbekistan'daki baskıcı yönetimi nedeniyle şu an zindanlarda elli binden fazla kişi bulunmakta. Özellikle de şehir merkezlerinde patlayan bombalardan sonra Kerimov, ülke genelinde binlerce insanı hapsettirdi, dini eğilimi olan herkesi terörist olarak nitelendirdi ve insan hak ve özgürlüklerini yok sayan bir yönetim uyguladı. Fakat onun bu baskıcı politikası değil çatışmaları önlemek daha da şiddetlendirdi ve muhalefetin daha da güç kazanmasıyla sonuçlandı. Kerimov'ın bu politikasının ardında Kremlin'in yıllardır süregelen -ve Çeçen-Rus savaşıyla birlikte tüm dünyaya duyurulan- İslami uyanış korkusu yatıyordu.

Rusya Orta Asya'daki İslami Uyanış'tan Uzun Zamandır Rahatsızlık Duyuyor

80'li yıllarda Türk Devletlerinde başlayan dini uyanış Kremlin'i rahatsız etmişti. Özellikle de Gorbaçov yönetimi, dini duyguların güçlenmesinden büyük kaygı duyuyordu. Bu politika o dönemin gazetelerine sık sık yansıyor, Kremlin yönetimi tarafından alınacak tüm önlemler de tarif ediliyordu. O dönemde Güneş gazetesinde yer alan bir haberde Gorbaçov'un islama bakış açısı şu şekilde tarif ediliyordu:

"Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Mihail Gorbaçov'un uzun zamandır var olduğu kaydedilen İslam karşıtı politikasına son örnek, 24 Kasım'da çoğunlukla Müslümanların yaşadığı Özbekistan Cumhuriyeti'nin başkenti Taşkent'te yaptığı konuşma. Taşkent gazetesi Pravda Vostoka'nın verdiği habere göre, Gorbaçov konuşmasında, komünistleri dini öğretilere karşı daha kararlı ve güçlü bir tavır almaya çağırdı ve Müslüman bölgelerde siyasal katılımın, ateist propagandanın artırılmasını istedi."(10)

Bir başka haber ise Cumhuriyet gazetesinde yer almıştı. Time dergisinden alıntı yaparak hazırlanan haberde Gorbaçov'un açıklaması detaylı olarak yorumlanmıştı.

"Time dergisi, geçen yıl Kasım ayında, Sovyet Lideri Mihail Gorbaçov'un Özbekistan'ın başkenti Taşkent'te yaptığı açıklamada, ilk kez 'dinsel gösterilere karşı ateist propagandaya hız verme gereğinden' söz ettiğine dikkati çekerek, Orta Asya Cumhuriyetleri'nde İslam'ın gücünü korumasının Sovyet yöneticilerini giderek kaygılandırdığını belirtiyor. Dergiye göre, Müslüman dünyada radikal İslam akımının, Sovyetler Birliği'ndeki Müslüman Cumhuriyetlere de sıçramasından korkuyor.

Time dergisi Moskova'nın pratikte kilise, sinagog ve camilere sınırlamalar getirdiğini ve 'inananlara' karşı bir baskı politikası uyguladığını öne sürüyor. Yine Time'a göre, Sovyetler'de 18 yaşından küçük gençlerin dini eğitim görmesi yasak. Dergi, Hıristiyanlar için durumun daha istikrarlı olduğunu belirtiyor.

Time, İslam'ın Moskova için özel bir sorun ve özel bir kaygı kaynağına dönüştüğünü bildiriyor. Time, Sovyetler Birliği'nde halen 300-500 yasal olarak kayıtlı cami bulunduğunu bildiriyor ve Ekim Devrim'inden önce ülkede 24 bin cami olduğuna işaret ediyor.

Bu olguya ek olarak, Orta Asya Cumhuriyetleri'nde İslam'ın etkisinin giderek yayılması da Sovyet liderini düşündüren başka bir konu. Örneğin,

Pravda gazetesinde çıkan bir yazıda, Özbekistan Cumhuriyeti'nde, İslam öğretilerine karşı, ateist propagandaya yeterince ağırlık verilmediğinden yakınıldı.

Tacikistan'da ise yüksek düzeydeki bir yetkili, izinsiz vaaz veren hocaların sayısının artmasından yakınıyor. Herald Tribune'e göre, Orta Asya Cumhuriyetleri'nde İslam etkisini giderek artırırken, yeraltı İslam faaliyetleri de yoğunlaşıyor. Sovyet yetkilileri, son zamanlarda radikal İslam akımınında, Orta Asya Cumhuriyetleri'ni etkileme olasılığından kaygılanıyorlar."(11)

Fakat Gorbaçov'un ısrarla uygulattığı "Dinsizlik propagandası" sonuç vermekten uzaktı. Güçlü bir yeraltı zenginliği üzerinde yüksek nüfuslu bir İslami güç, gittikçe büyüyordu. Bu islami uyanışı durdurma görevi bu kez yeni Rus hükümetlerine ve İsrail'e düşüyordu. Bu görevi devralan ittifak yukarıda saydığımız ülkelerde karışıklık çıkarmak için türlü girişimlerde bulundu ve çoğu zaman da başarılı oldu.

Kerimov yönetiminin ülkede estirdiği hava ittifakın başarılı olduğunun önemli bir delili. Çünkü Helsinki İnsan Hakları Komitesi'ne bağlı olan Orta Asya'da İnsan Haklarını Savunma Örgütü'nün verdiği bilgilere göre Özbekistan'da zindanları doldurulanların sayısı elli bini buldu. Özbekistan yönetimi de tutuklananların sayısının yirmi bini bulduğunu itiraf ediyor, ama daha fazlasını inkar ediyor. Buna göre 25 milyon nüfuslu ülkede her 500 kişiden biri zindanda.

Sonuç olarak, İsrail ve Rusya'nın hedefleri ile Orta Asya'da yaşananlar arasında paralellik olması, buradaki olaylarda ciddi bir komplonun olduğunu gösteriyor. Özbekistan'da gün geçtikçe artan çatışmalar, daha uzun bir süre karışıklığın durulmayacağını gösteriyor. Terör, su sıkıntısı, iç karışıklıklar, ekonomik sıkıntılar, hukukdışı gelişmeler, insan haklarının ihlali gibi konuları bir arada düşündüğümüzde ciddi bir düzelmenin ancak köklü değişikliklerle olacağı görülüyor. Karşımızda zengin kaynaklar ve kültür mirası içinde yaşayan, ancak fakir ve istibdat yönetimi altında ezilen bir halk bulunuyor. Ortadoğu'da yıllardır bitmeyen senaryonun bir benzeri de acaba yine İsrail desteğiyle Orta Asya'da mı yaşatılmak isteniyor? Bunu zaman içinde göreceğiz…

Ancak bundan birkaç yıl önce bölge liderliğine soyunan Türkiye'ye böyle bir dönemde çok büyük sorumluluklar düşüyor. Çekimser bir politikanın ne lider bir ülke olma hedefindeki Türkiye'ye ne de Türkiye'den çok büyük beklentiler içinde olan Kafkas halklarına fayda getirmeyeceği çok açık. Taziyet bildirmenin, kınamalar yayınlamanın zavallı çocuk ve kadınların sorunlarına ilaç olmayacağı ortada. Ancak köklü çözümlerle, kalıcı iyileştirmelerle ve uzun vaadeli politikalarla yardıma koşulduğu zaman, çöküşün eşiğinde olan bu ülkelerin yaralarına merhem olmak mümkün. Bunun için de bu bilince uygun davranmak ve liderliğin gerekliliklerini yerine getirmek gerekmekte…

(1) Yeni Binyıl Gazetesi, 1 Eylül 2000
(2) Tercüman, 10 Ağustos 1992
(3) Avrasya Dosyası, c. 2, Sayı 4, Sonbahar 1995–96, s.187
(4) 2000'e doğru, 10 Ocak 1993
(5) Le point, 2 Ekim 1992
(6) Hürriyet, 18 Kasım 1992
(7) Milliyet Gazetesi, 30 Ağustos 1991
(8) Milliyet Gazetesi, 1 Mart 1992
(9) Turkish Daily News, 5 Şubat 1993
(10) Güneş, 22 Aralık 1986
(11) Cumhuriyet Gazetesi, 7 Ocak 1987

Materyalİzmİn KanlI YüzyIlI

Kasım 2000

20. yüzyıl büyük savaşların, soykırımların, katliamların yaşandığı çok kanlı bir asır oldu. Bu yüzyıl boyunca on milyonlarca insan savaş ve çatışmalar nedeniyle hayatını kaybetti, milyonlarcası yaralandı, sakat kaldı, milyonlarcası da evinden, yurdundan çıkmak zorunda kaldı. Yıllar süren bu savaşlar ülke ekonomilerine çok büyük bir yıkım getirdi. Bu dönem boyunca ülkeler bütçelerinin büyük bölümünü silahlanmaya, askeri güç artırımına ve askeri yatırımlara ayırdı. Bir çığ gibi büyüyen nükleer yarışın sonucunda, birçok ülkede etkileri asırlar boyunca yok olmayacak derin yaralar açıldı. Yıllar süren savaş ekonomisi insanları her geçen gün daha büyük bir sefalete doğru sürükledi, açlık ve salgın hastalıklar nedeniyle toplu ölümler yaşandı. Bu savaşlar sırasında en çok zulüm görenler ise savunmasız insanlar, kadınlar, yaşlılar ve masum çocuklar oldu.

Bu savaşların ve zulümlerin sorumlusu olan ideolojilerin başında ise, materyalist felsefeyi savunan, dini, ahlakı, aile kurumunu ve her türlü manevi kavramı kökünden reddeden komünizm geliyordu. Komünist hükümetlerin iktidarda olduğu ülkelerde savaşların yıkıcı etkilerinin yanısıra, insanlara sistemli bir zulüm ve beyin yıkama politikası uygulandı. Sonuçta toplum, hem manevi hem de maddi açıdan çok büyük bir felakete sürüklendi.

Her türlü ahlaki ve manevi değeri kendilerine düşman bilen komünist yönetimlerin en büyük hedefleri ise dini değerler oldu. Komünist liderlerin insanların dini inançlarını yok etmek ve tüm dini kurumları ortadan kaldırmak için başlattıkları kampanya zaman içinde meyvelerini verdi ve günümüzdeki ahlaki açıdan çökmüş toplum modeli ortaya çıktı.

Bugün eski Doğu Bloku'nun meyveleri ortadadır: Mafyanın ülke ekonomisine hakim olduğu, gençlerin uyuşturucu ve alkol bataklığına saplandığı, fuhuşun en yaygın meslek haline geldiği ve çocukların dahi fuhuş bataklığına itildiği bu toplum modeli, dine düşman komünist ahlakın sonuçlarını gözler önüne sermiştir. Dini ve ahlaki değerler olmayınca, insanlar materyalist bir eğitime tabi tutulduğunda bir ülkede nasıl bir hayatın hakim olacağını tarih, belgeleriyle tüm insanlığa kanıtladı.

Aslında bu çarpık sistemin bugün geldiği durumu daha iyi anlayabilmek için Rusya ve Çin gibi ülkelerin karanlık tarihlerine kısaca bir göz atmak yeterlidir. Çünkü bu ülkelerdeki halk, dini ve ahlaki değerlerden uzaklaştırılmak için çok uzun süreli bir eğitime tabi tutulmuş, sadece maddenin var olduğuna şartlandırılmış ve tüm manevi değerlerden uzaklaştırılmıştır. Bunun sonucunda ortaya çıkan ise tüm insanlık için adeta bir ibrettir.

Materyalizmin Ahlak Anlayışı

Diyalektik materyalizmin kurucuları ve komünist ideolojinin fikir babaları olan Karl Marx ve Frederich Engels koyu birer ateisttiler. Evrendeki tüm gelişmelerin çatışma (diyalektik) sayesinde elde edildiğini iddia etmiş, bu düşünceden yola çıkarak ideal bir toplum modeline ancak komünist bir devrimle ulaşılabileceği sonucuna varmışlardı. Dine karşı çok büyük düşmanlık besleyen bu iki ideolog, fikirlerini hayata geçirebilmek için de öncelikli olarak dinin ortadan kaldırılması gerektiğini savunmuşlardı.

Marx ve Engels'in materyalist fikirleri, günümüzde tüm materyalist filozoflar ve bilim adamları tarafından da ısrarla savunulmaktadır. . Cornell Üniversitesi profesörlerinden William Provine, materyalizmin dine ve ahlaka bakış açısını şu şekilde dile getirir:

Modern bilim ortaya koymaktadır ki, dünya tümüyle ve sadece mekanistik prensiplerle işlemektedir. Doğada hiçbir amaç ve amaçsal prensip yoktur. Rasyonel olarak bulunabilecek Tanrılar ve düzenleyici güçler de yoktur… İkincisi, modern bilim ortaya koymaktadır ki, insanoğlu için hiçbir 'daimi ahlaki kanun' ya da 'mutlak yol gösterici prensip' yoktur… Üçüncüsü, şu sonucu varmamız gerekir ki, öldüğümüz zaman ölürüz ve bu bizim mutlak sonumuzdur. (Philip Johnson, Darwin On Trial, 2.b. Illionis: Intervarsity Press, 1993, s. 126)

Provine'in "modern bilim" dediği şey aslında bilimle bir ilgisi olmayan materyalist felsefedir. Provine ve benzeri diğer materyalistler, bu felsefeyi bilim kisvesi altında sunmaktadırlar.

İşte, Marx, Engels ve onların Lenin, Trotsky gibi takipçileri, üstteki alıntıda ifade edilen felsefeyizor yoluyla hayata geçirmek istiyorlardı. Bu nedenle de hedeflerine öncelikle Allah inancı ve din engelini aşarak başlamak istediler. Marx belki bu fikirlerini hayata geçirememişti, ancak onun ölümünden sonra bu devrim projesini uygulamaya geçiren kişi Lenin olmuştu.

Rusya'ya Çöken Karanlık

Rusya'da "Bolşevikler" adı verilen komünist militanlarla birlikte gerçekleştirdiği 1917 devrimi ve onu izleyen kanlı bir iç savaştan sonra iktidarı ele geçiren Lenin, kendinden sonra nasıl kanlı bir politika izleneceğinin de işaretlerini vermişti. Kendisine ve komünist sisteme karşı gelen herkesi kurşuna dizdirmiş, ülke içinde yaşanan iç savaş tam üç yıl sürmüş, Rusya tam bir harabeye dönüşmüştü. Lenin bu kanlı savaş sonunda dünyanın ilk totaliter tek parti diktatörlüğünü kurmuştu. Bu dönemde Rusya ekonomik açıdan tam bir felce uğramıştı, fakir halktan zorla vergi alınıp, açlık ve sefaletin dozu giderek artırılıyordu. Üretim alanları, fabrikalar, işletmeler devletleştirilmiş ve bu girişimlere de kimse karşı koyamamıştı. Çünkü karşı koyanların sonu herkes tarafından çok iyi biliniyordu. Uyguladığı politikalarla yakın çevresinin dahi

nefretini kazanan Lenin'in 1924'teki ölümü sonrası Komünist Parti'nin başına dünyanın en kanlı diktatörü sayılan Stalin geçti.

Stalin, 30 yıl süren iktidarı boyunca, adeta komünizmin ne denli acımasız bir sistem olduğunu ispatlarcasına bir korku imparatorluğu kurdu. Ülkeyi "komünizm projesini" gerçekleştirme adı altında açlık ve sefalete sürükleme, baskıcı yönetim, köylü halkın zorla çalıştırılması ve mallarına el konması, dini yaşama haklarının tamamen elden alınması hepsi bu kanlı diktatör döneminde hızlandırılmıştı.

Stalin'in ilk önemli icraatı, Rusya nüfusunun yüzde 80'ini oluşturan köylülerin tarlalarına devlet adına el koymak oldu. Özel mülkiyeti yok etmeye yönelik bu politika gereği, Rus köylülerinin bütün mahsulü silahlı görevliler tarafından toplandı. Bunun sonucunda, çok şiddetli bir açlık baş gösterdi. Yiyecek hiçbir şey bulamayan milyonlarca kadın, çocuk ve yaşlı açlıktan yaşamını yitirdi. Kazakistan nüfusunun yüzde 20'si açlıktan öldü. Kafkasya'daki ölü sayısı bir milyonu aştı. Stalin, bu politikasına direnmeye çalışan yüz binlerce insanı, Sibirya'daki çalışma kamplarına yolladı. Tutsakların çok ağır şartlarda ölesiye çalıştırıldıkları bu kamplar, bu insanların çoğuna mezar olacaktı. Öte yandan on binlerce insan, Stalin'in gizli polisi tarafından idam edildi. Aralarında Kırım ya da Türkistan Türkleri'nin de bulunduğu milyonlar, Rusya'nın uzak köşelerine zorla göç ettirildi.

Stalin, tüm bu kanlı politikaları sonucunda yaklaşık 20 milyon insanı katletti. Tarihçilerin bildirdiğine göre, bu vahşetten özel bir zevk duyuyordu. Kremlin'deki çalışma masasına oturup, toplama kamplarında öldürülen ya da idam edilen insanların sayılarını içeren listeleri incelemekten büyük keyif alıyordu. Stalin döneminde devlet terörü sadece sistemi eleştirenlere ve aydınlara zarar vermekle kalmamış, herkes kendini tehdit altında hisseder hale gelmişti. En ufak bir "muhalefet"i olduğu düşünülen insanlar, kitleler halinde "Gulag" adı verilen toplama kamplarına dolduruluyor ve katlediliyordu. Stalin terör sayesinde ülkenin tümü üstünde mutlak iktidarını kurdu.

25 yıl iktidarda kalan Stalin öldükten sonra geride kalan, fakir ve zavallı bir halktı.

Lenin ve Stalin'in Mirası

Günümüz Rusya'sında ve eski Doğu Bloku ülkelerinde yaşanan şiddetli ahlaki dejenerasyon da Lenin, Stalin, Brejnev gibi komünist diktatörlerin yönetimi altında, Sovyet toplumundaki tüm manevi ve ahlaki değerleri ortadan kaldırmasının bir sonucudur. Çünkü bu toplumların çoğunluğunu oluşturan dinsiz ve her türlü ahlaki değerini yitirmiş olan insanlar hayatta kalabilmek için öldürmeyi, çalmayı ve fuhuş yapmayı normal görmekte, insanlara, çocuklara zulmetmekten zevk almaktadırlar. Bunlar din karşıtı bir sistemin insanlar üzerindeki yıkıcı etkilerinden sadece birkaçıdır.

Rusya'da şu anda 3 milyona yakın düzenli uyuşturucu kullanıcısı olduğu biliniyor. Uyuşturucuya bağlı cinayetlerin sayısı da günden güne artmakta. 2000 yılında güvenlik kuvvetleri sadece bu nedenle 27.500'den fazla cinayete rastladıklarını bildiriyorlar.

Fuhuş ise çoçuklara kadar inmiş durumda. Öyle ki Rus yetimhanelerinde yaşayan çocuklar bu ticaretin içine itilmiş durumdalar. Devlete emanet edilen bu çocuklar hem fuhuş hem de organ mafyasının elinde ticaret aracı şeklinde kullanılıyorlar. Hatta pek çok ülkede çok ciddi cezai yaptırımları olan çocuk pornografisi Rusya'da önemli bir cezai yaptırım dahi içermiyor. Bu da Komünist Rus yönetiminin insana verdiği değeri gösteren önemli bir gerçek…

İnsanların aynen materyalist felsefenin öngördüğü gibi birer "gelişmiş havyan" haline geldiklerini, Rusların Çeçenlere karşı yürüttükleri vahşette de görmek mümkün. Bazı gazetelere açıklamalarda bulunan Rus askerleri, Çeçenlere nasıl işkence yaptıklarını, kadınları ve çocukları nasıl vahşice öldürdüklerini gülerek anlatıyor ve bundan hiçbir rahatsızlık duymadıklarını ifade ediyorlar. Örneğin bir Rus askeri Los Angeles Times gazetesine "Bir çeçen kadın savaşçı vardı. Ayaklarını çelik kablolarla bağladıktan sonra iki zırhlı araçla çekerek kadını ortadan ikiye ayırdık. Çok kan aktı, ama arkadaşların buna ihtiyacı vardı" şeklinde bir itirafta bulunurken, kahkaha atmaktan kendini alamıyor. Hiçbirşeyden haberi olmayan masum bebeklerin iç organlarını nasıl parçaladıklarını, hamile kadınlara yaptıkları akıl almaz işkenceleri, bunlardan ne kadar zevk aldıklarını vurgulayarak anlatan Rus askerlerinde herhangi bir insani ifade görmek de mümkün değil. İşte "herşey maddedir ve her gelişme ancak çatışmayla elde edilir" diyen materyalist felsefenin oluşturduğu insan modeli...

Kızıl Çin'in Terör Mirası

Stalin, komünist devrim projesini Rusya'da hayata geçirdi ve bu şekilde arkasında 20 milyon ölü bıraktı. Bunun ardından bir başka komünist rejim de Çin'de kuruldu.

Mao Che Tung'un önderliğindeki komünistler, uzun bir iç savaş sonucunda, 1949 yılında, iktidara geldiler. Mao, 1949'dan 1976 yılına kadar kendisine büyük destek veren müttefiki Stalin gibi, baskıcı ve kanlı bir rejim kurdu. Maocu dönem olarak bilinen sürede Çin, sayısız politik idama sahne oldu. Orduyu, Komünist Parti tarafından kurulan kadın ve erkekli komünist birlikler oluşturuyordu. İlerleyen yıllarda Mao'nun "Kızıl Muhafızlar" adını verdiği genç militanları, ülkeyi tam bir terör ortamına sürükledi.

"Sosyalist değişme ve eşitlik hakları" adı altında daha önce Rusya'da uygulanan ekonomik rezaletlerin bir kopyası Çin'de de yaşanmaya başlandı. Hikaye yine aynıydı. "Sınıfsal mücadele" adı altında halkın her türlü haklarının ellerinden alınması ve mallarının devlet yararına alıkonması. Kendilerini yoksulların sığınağı ve halkın kurtarıcıları olarak gösteren komünist dikta yönetimi, Rusya örneğinde olduğu gibi halkın tarlalarına, hayvanlarına, ürünlerine ve tüm mülklerine el koydu.

"Sosyal adalet" iktidardakileri ve yandaşlarını beslemeye ve zenginleştirmeye yararken, "hakları savunulduğu" iddia edilen halk ise açlıktan ölüyordu. Ülkede ekonomik sorunlar gitgide büyüdü ve sorunların çözülmesi için radikal reformlara gidildi. Denenen her reform toplumsal kargaşayı daha da artırdı. Her başarısızlığın karşılığında yüzbinlerce hatta milyonlarca insan öldü. Coğrafi dağılımı son derece geniş olan ülkede, Mao, kendi halkına ve özellikle de azınlıklara karşı büyük bir soykırım uyguladı.

Her türlü yetkiyi elinde bulunduran komünist parti hiyerarşisi ve diktatör Mao, ülkeyi tamamen içe kapatarak, basın-yayın ve haberleşme özgürlüğünü kendi tekeline aldı. En ufak bir eleştiri veya hükümet politikasının sözlü bir protestosunun karşılığı ise idam oldu. Azınlıkların kültürünü, tarihini, dil zenginliğini anlatan ve yazan yazarlar, sanatçılar ve bilim adamları bu kanlı dikta tarafından toplu halde yok edildiler. Halen Komünist Çin'de gelişen olayları BM dahil hiçbir kurum ve kuruluş doğru ve eksiksiz olarak öğrenememektedir. Bu konudaki en önemli örnek önceki yazılarımızda bahsettiğimiz Doğu Türkistan'da Uygur Türkleri'ne karşı yürütülen soykırımdır. "Gerçek kurtuluşa götürecek tek yol" aldatmacasıyla hareket eden komünist rejim, "kesintisiz ve durmaksızın komünizme varış" hedefi için bu halka karşı insanlık dışı işkenceler yapmış, yıllarca acımasızca zulmetmiştir.

Din Yerine "Kızıl Kitap"

Dini inançların yok edilmesi her komünist rejimin temel hedefidir. Bunun için sistemli bir baskı ve propaganda yöntemi uygulanır. Dini inançların yerini ilahlaştırılmış liderlerin ürettikleri felsefeler alır. İşte Uzakdoğu'nun en önemli İslam karşıtı güçlerinden biri olan Çin'de de Mao döneminden itibaren insanların elinden din ve vicdan hürriyetleri alındı. Din adamları korkunç işkencelere maruz kaldılar, camiler ve ibadethaneler kapatıldı. Materyalist sistemin önünde en büyük ve yıkılmaz engel olarak duran dinin anlatılması yasaklandı.

Her yerde anlatılan ve konuşulan tek şey totaliter ve baskıcı liderin yanılmazlığı ve üstünlükleri oldu. Okullarda öğrencilere Mao'nun sapkın felsefesini anlatan "Kızıl kitap" okutuldu. Ahlak kavramını insanın gelişmesine en zararlı şey olarak gören materyalist felsefe gençlere ve çocuklara aşılandı. Komünist sistemin menfaati için her türlü ahlaksızlığın yapılabileceği, hatta bir insanın rejimin menfaatleri için annesini bile gerektiğinde öldürmesi gerektiği öğretildi.

Komünist ideoloji aile kavramını da ülkenin genel anlamda zararına görüyordu. Bu felsefe, Çin'de milyonlarca ailenin parçalanmasıyla sonuçlanmıştır. Sözde devlet ekonomisinin ihtiyaçları ön planda olduğu için aileler bölünmüş, çocuklar kreşlerde büyütülmüş ve aileler senede ancak bir defa bir araya gelmiştir. Aslında tüm bunlar her insan için önemli ibretler taşımaktadır. Çünkü bugün dünyanın dört bir yanında hala komünizmin yayılması için çabalar yürütülmektedir. Komünizmin geldiği bir ülkenin uğrayacağı son ise Rusya'dan veya Çin'den farklı olmayacaktır.

Ayrıca, komünist bir görünüm taşımasa da, Darwinizm'i ve materyalizmi telkin eden her türlü siyasi ve sosyal sistemin de Rusya veya Çin'den farklı sonuçlar doğurmayacağını bilmek gerekir.

Materyalizme Karşı Tek Çözüm

Bir milleti katliamların, zulümlerin, açlığın ve insaniyetsizliğin egemen olduğu bu felsefelerden korumanın tek yolu ise, özellikle gençlerin din konusunda bilinçlendirilmeleridir. Gerçek dini bilmeyen ve dolayısıyla dinin getirdiği ahlaktan yoksun olan dinsiz insanlar materyalizmi ve onun siyasi sonucu olan komünizmi kolaylıkla benimseyebilirler. Bu nedenledir ki, materyalistler dini karşılarındaki en önemli ve etkin güç olarak görmektedirler. Hurafelerden arınmış gerçek dinin anlatılmasının yanısıra, komünizmin temel felsefesinin yanılgıları ve nasıl bozuk bir temel üzerine kurulduğunun delilleri ile anlatılması da bir milleti böyle bir felaketten koruyacak önlemler arasındadır.

Yüzyıllardır insanların karşı karşıya oldukları sorunlara çözüm getirilememesinin nedeni çözümün hep yanlış sistem ve inançlarda aranmış olmasıdır. Oysa çözümü, tüm insanlar arasında adaletin, huzurun, refahın ve barışın sağlanacağı evrensel bir gerçekte aramak gerekir. Dünyayı bu çözülmemiş sorunları ile kabullenmek, olaylara seyirci kalmak veya tüm bu

sorunların çözüldüğü bir ortamı uzak ve erişilmez görmek büyük bir hata olur. Çünkü tüm insanları yaratan Allah onların en rahat edecekleri, refah, huzur ve güven duygusu içinde yaşayacakları sistemi de yaratmış ve bunu insanlara Kuran aracılığı ile bildirmiştir. Allah'ın "Biz Kitabı sana, herşeyin açıklayıcısı, Müslümanlara bir hidayet, bir rahmet ve bir müjde olarak indirdik." (Nahl Suresi, 89) ayetinde de bildirdiği gibi Kuran her konuda insanlara yol gösterici bir Kitap'tır.

Allah'ın Kuran'da bildirdiği ahlak, tüm hurafelerden arınmış olarak insanlara anlatıldığı ve insanlar Kuran ahlakını yaşamaya özendirildikleri takdirde, dünya üzerinde var olan tüm sorunlar çözülecektir. Çözüm Kuran ahlakında olduğuna göre de, Kuran'ın tüm insanlara anlatılması vicdan sahibi insanların üzerinde büyük ve önemli bir sorumluluktur.

MATERYALİZM VE DARWINİZM DİNSİZLİĞİN TEMEL DAYANAĞI HALİNE GELMİŞLERDİR

Kasım 2000

Maddecilik ya da günümüzde kullanılan adıyla materyalizm, tarihin çok eski dönemlerinden beri var olan fikir sistemlerinden biridir. Materyalizm, tek gerçek varlığın madde olduğunu savunur. Bu batıl anlayışa göre madde ezelden beri vardır ve sonsuza kadar da varlığını sürdürecektir. Materyalizmin en önemli özelliği ise bir Yaratıcı'nın varlığını ve her türlü dini inancı reddetmesidir. Yeryüzünde dinsizliği kendine temel prensip edinen pek çok akım, ideoloji ve fikir sistemi bulunmaktadır; ancak materyalizm, dini inkar eden bu akımların büyük bir bölümünün temelini oluşturur. Diğer bir deyişle dinsizliğin en etkin dini materyalizmdir.

Maddeci anlayışa, Sümerler'den, eski Yunan dinlerine kadar tarihin her döneminde rastlanmıştır. Ancak bu batıl inanış asıl olarak 19. yüzyılda yaygınlaşıp, yerleşik bir fikir sistemi haline gelmiştir. Çok büyük bir hızla yaygınlaşan bu maddeci anlayışın önünde her zaman için önemli bir engel bulunmuştur. Maddenin ezeli olduğunu iddia eden materyalizmin önündeki bu büyük engel, "evrenin ve canlılığın nasıl meydana geldiği" sorusudur.

Aynı yüzyıl içinde, Charles Darwin'in ortaya attığı evrim teorisi, materyalistlerin önünde bir engel teşkil eden bu soruya tam da onların aradıkları –ama aslında hiçbir geçerliliği olmayan- cevabı vermiştir. Darwin'in ortaya attığı asılsız teoriye göre cansız maddeler kendi kendilerini rastgele gelişen bazı olaylarla organize etmişler ve bunun sonucunda ilk hücre tesadüfen var olmuştur. Ve Darwinizm'e göre yeryüzündeki canlıların tümü, bu ilk hücrenin tesadüfler sonucunda evrimleşmesiyle meydana gelmiştir.

Darwin, bu iddialarıyla aslında bilim tarihindeki en büyük yanılgının mimarıdır. Hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmayan teorisi, kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme"dir. Hatta Darwin'in, Türlerin Kökeni isimli kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, evrim teorisi birçok önemli soru karşısında çaresiz kalmıştır.

Yine de Darwin, bilim geliştikçe teorisinin önündeki bu zorlukları aşabileceğini ve yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini ummuştur. Bunu da kitabında sık sık belirtmiştir. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır. Öyle ki evrim teorisi bugün, lehinde yürütülen tüm propagandalara rağmen, Avustralyalı ünlü moleküler biyolog Michael Denton'ın Evolution: A Theory in Crisis adlı kitabında vurguladığı gibi "kriz içinde bir teori"dir.(1)

Ancak 19. yüzyılda evrim teorisi ile ilgili bilimsel gerçekler bilinmiyordu. Ve kendilerine bilimsel bir destek arayan materyalistler için bu teori kaçırılmayacak bir fırsattı. Çünkü Charles Darwin, teorisine dayanarak bir Yaratıcı'nın varlığını inkar ediyordu. O dönemde insanın başıboş tesadüflerin etkisiyle cansız maddelerden oluştuğu iddiası, materyalistlerin en fazla duymak istedikleri şeydi.

Evrim teorisine getirdiği eleştirilerle ve yayınladığı kitaplarla akademik çevrelerde çok saygın bir yere sahip olan Chicago Üniversitesi profesörlerinden Phillip Johnson, evrim teorisinin dinsiz fikir akımları için taşıdığı önemi şöyle açıklamaktadır:

…Darwinizm'in kabul edilmesi Allah'ın varlığının inkar edilmesi anlamına geliyordu ve sonuç olarak Allah'ın vahyine dayalı dinin yerine evrimsel natüralizme dayalı yeni bir inanç oluşturuldu. Bu yeni inanç sadece bilimin değil, hükümetlerin, hukukun ve ahlakın da temel inancını oluşturdu, modernizmin temel dini felsefesi sayıldı.(2)

Peki Phillip Johnson'ın yukarıdaki sözleriyle de ifade ettiği bu dinsiz felsefenin sahiplerinin gerçek amaçları nedir?

Allah'ın varlığını ve dini inkar eden bir toplum oluşturmak isteyen materyalistler, insanın, karşısında kendisini sorumlu hissedeceği bir varlık olmadığını iddia ederler. Kendi çarpık anlayışları nedeniyle, insanın başıboş ve sorumsuz olmasını ve hiç kimseye hesap vermek zorunda olmamasını isterler. Materyalistlerin bu cahilce tutkusu, materyalist bir bilim adamı tarafından şöyle özetlenmektedir:

İnsan, evrende anlama kapasitesine ve potansiyeline sahip tek varlıktır. Ama bilinçsiz ve akılsız maddelerin bir ürünüdür. Böylece dünyaya gelişini kendisi başarmış olan insan, sadece kendisine karşı sorumludur.(3)

Yukarıdaki sözde ifade edilenin ne kadar mantıksız bir çıkarım olduğu, akıl ve vicdan sahibi her insanın rahatlıkla anlayabileceği bir gerçektir. Bu sözlerin sahibi olan materyalist bilim adamı, insanın dünyaya gelişinin kendi başarısı olduğunu iddia etmektedir. Oysa açıktır ki insan dünyaya gelişinin hiçbir aşamasında irade kullanmamış ve karar yetkisine de sahip olmamıştır. Allah insanı yeryüzünde kusursuzca var etmiştir. Ama tarih boyunca materyalist zihniyetin kendini "sorumsuz" hissetme tutkusu, onu bilinçsiz ve akılsız maddelerden bilinçli ve akılcı planlamalar bekleme hezeyanına sürüklemiştir.

Ayrıca şunu da hatırlatmak gerekir ki, dinsizlerin yukarıda ifade edilen bu başıboş ve sorumsuz bırakılma istekleri sadece 19. ve 20. yüzyılda yaşayan materyalistlere ve evrimcilere ait değildir. Allah Kuran'da geçmiş topluluklarda da aynı düşünce yapısına sahip insanların bulunduğunu şu şekilde bildirmiştir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı. (Öyleyse Allah,) Ölüleri diriltmeye güç yetiren değil midir? (Kıyamet Suresi, 36-40)

Yukarıdaki ayette haber verildiği gibi insan, tamamen kendi iradesi ve şuuru dışında, varlığı kesinlikle söz konusu değilken Allah tarafından yaratılmıştır. Allah insanı tek bir meni olarak yaratmış, ardından ayette de bildirildiği gibi ona "düzen içinde biçim vermiş"tir. Yani insanın kendi varlığı hakkında herhangi bir karar yetkisi yoktur; çünkü yaratılmıştır. Ama Allah'ın bu apaçık lütfuna rağmen kimi insanlar –yukarıdaki örnekte görüldüğü gibi- kendi iradeleriyle yeryüzünde bulundukları ve "başıboş" oldukları iddiasında bulunabilmektedirler.

Maddeci fikir sistemlerinin ve evrim teorisinin "sorumsuz, başıboş insan özlemi", günümüzde de toplum yapısına, bilim ve fikir dünyasına hakimdir. Bu sebeple manevi değerleri hiçe sayan, toplumdaki dirlik ve düzeni sağlayan tüm ahlaki değerlere karşı savaş açan bu çarpık anlayışın bir sonucu olarak, giderek artan bir hızla ahlaki dejenerasyona uğrayan nesiller yetiştirilmiştir.

Bugün bilim, materyalist düşüncenin ve evrim teorisinin geçersiz olduklarını, hiçbir bilimsel delile dayanmadıklarını, hatta bilimsel bulgular ile yalanlandıklarını açıkça göstermektedir. Ancak 150 yıl boyunca ısrarla sürdürülen toplumsal telkin nedeniyle, materyalist düşünce ve evrim teorisi hala birçok insan tarafından sanki ispatlanmış birer gerçek gibi savunulmaktadır. Çünkü bu anlayışın öncülerinin, Allah'ın varlığını inkar edebilmeleri, insanları dinden ve her türlü manevi değerden uzak tutabilmeleri için materyalizme ve evrim teorisine ihtiyaçları vardır. Aksi takdirde ellerinde dinsizliklerini savunabilecekleri herhangi bir malzeme kalmayacaktır.

Bilimin Geçersiz Kıldığı Evrim Teorisi'nin Israrla Savunulmasının Altında Yatan Nedenler…

Günümüzde pek çok bilim adamı, bilimsel gerçeklere rağmen neden hala evrim teorisini ve materyalizmi savunduklarını aslında açıkça itiraf etmektedir. Örneğin Philip Johnson, evrim teorisinin ateşli savunucularından ve günümüzün en koyu materyalistlerinden biri olan Harvard Üniversitesi'nden genetikçi Richard Lewontin'in bir bilim adamı olarak amacını belirttiği cümlesini aktarmış ve şu yorumu yapmıştır:

Asıl sorun insanlara en yakın yıldızın ne kadar uzaklıkta olduğunu göstermek veya hangi genlerin hangi bilgiyi içerdiği hakkında bilgi vermek değildir… Asıl sorun insanların dünya ile ilgili irrasyonel ve doğa üstü açıklamaları reddetmelerini sağlamaktır. İnsanların öğrenmesi gereken, ister beğenin ister beğenmeyin, şudur: "Biz, tüm fenomenleri maddelerin arasındaki maddi ilişkilerden doğan, maddi bir dünyada yaşayan, maddi varlıklarız". Diğer bir deyişle insanlar Allah'ın varlığını inkar eden materyalizme inanmalıdır…(4)

Lewontin'in bu ifadeleri, maddeci fikri savunanların aslında nasıl çarpık bir mantık anlayışına sahip olduklarını da göstermektedir. Çünkü bugün bilimin

ortaya koyduğu gerçekler, materyalizmin öne sürdüğü iddiaların akıl ve mantıkla taban tabana zıt olduğunu ortaya koymuştur. Ama materyalistler her türlü bilimsel veriye rağmen, körü körüne bağlandıkları inançlarını korumakta kararlıdırlar ve bu uğurda hizmetlerini sürdürmektedirler. Sydney Üniversitesi'nden, antropolog Dr. Michael Walker da evrim teorisine neden hizmet edildiğini şöyle açıklamaktadır:

Birçok bilim adamı ve teknoloji uzmanının Darwin'in teorisine onay veriyor olmalarının tek nedeninin, bu teorinin Yaratıcı'nın varlığını reddetmesi olduğunu kabul etmek zorundayız.(5)

Darwinizm'in bilim dışı iddialarını reddeden saygın bilim adamı Phillip Johnson ise, Darwinizm'in neden bilimin dinsiz liderleri için "yeri doldurulamaz" bir önemi olduğunu ve neden her ne pahasına olursa olsun onu korumaya çalıştıklarını şöyle anlatır:

Modern bilimin liderleri, kendilerini 'dindarlara' –yani bir Yaratıcı'nın var olduğuna inananlara– karşı girişilen bir savaşın öncüleri olarak görmekteler... Darwinizm ise, 'dine' karşı girişilen bu savaşta yeri doldurulamaz ideolojik bir rol oynamaktadır. İşte bu nedenle bugün bilim çevreleri, Darwinizm'i test etmeyi değil, ne olursa olsun korumayı kendilerine amaç edinmişlerdir. Bilimsel araştırmaların kuralları da, bu ideolojiyi doğrulayacak şekilde belirlenmektedir.(6)

Materyalist ve ateist felsefenin en önde gelen savunucuları ve bunları tüm dünyaya yaymayı kendilerine hedef edinen "dinsizliğin önderleri", Johnson'ın da belirttiği gibi, Darwin'in evrim teorisine kendi ideolojilerine sözde bilimsel bir dayanak sağladığı için sahip çıkmışlardır.

Bu durumun örneklerine geçmişte, evrim teorisinin ilk ortaya atıldığı günlerde de rastlanmıştır. Örneğin diyalektik materyalizmin kurucusu, din düşmanı Karl Marx evrim teorisinin, kendi savunduğu fikirler açısından ne kadar önemli olduğunu defalarca ifade etmiştir. Marx, Darwin'in Türlerin Kökeni kitabını okuduktan sonra şöyle demiştir:

Bizim teorimiz evrimin teorisidir, ezberlenecek ve mekanik olarak yinelenecek bir dogma değildir.(7)

Marx, yakın dostu ve diyalektik materyalizmin diğer ünlü ismi Friedrich Engels'e yazdığı bir mektupta ise Darwinizm hakkındaki düşüncelerini şöyle ifade etmiştir:

Bizim görüşlerimizin tabii tarih temelini içeren kitap işte budur.(8)

Amerikalı botanik profesörü Conway Zirckle ise, komünizmin kurucuları olan Marx ve Engels'in Darwinizm'i neden benimsediklerini aşağıdaki sözleriyle açıklar:

Marx ve Engels, evrim teorisini, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı yayınlanır yayınlanmaz benimsediler... Evrim, komünizmin kurucuları için, insanlığın doğaüstü bir gücün müdahalesi olmadan nasıl ortaya çıkmış olabileceği sorusuna getirilen cevaptı ve dolayısıyla savundukları materyalist felsefenin temellerini desteklemek için kullanılabilirdi. Dahası, Darwin'in evrimi

yorumlama biçimi –yani evrimin bir doğal seleksiyon süreci içinde geliştiği teorisi- onlara o zamana dek hakim olan teolojik (dini) düşüncelere karşı koyma fırsatı veriyordu. Doğal seleksiyon teorisi sayesinde, bilim adamları organik dünyayı materyalist bir terminoloji ile yorumlama şansı elde etmiş oluyorlardı.(9)

Bu ifadelerden de açıkça anlaşıldığı gibi, materyalist bir dünya görüşüne sahip olan Marx ve Engels'in, Darwin'i desteklemelerinin ardındaki tek neden dine olan düşmanlıklarıydı. Aslında bilimsel açıdan hiçbir değeri olmayan, yalnızca Darwin'in hayal gücünden kaynaklanan bazı mekanizmalara ısrarla sahip çıkmaları bu yüzdendi. Nitekim Friedrich Engels bir kitabında Darwin'in teorisini niçin önemli gördüğünü şöyle ifade etmişti:

Darwin, bütün organik varlıkların, bitkilerin, hayvanların ve insanın kendisinin, milyonlarca yıldır olagelen bir evrim sürecinin ürünleri olduğunu kanıtlayarak metafizik doğa görüşüne en ağır darbeyi indirdi.(10)

Görüldüğü gibi Engels, evrim teorisinin yeryüzündeki milyonlarca çeşit canlının nasıl var olduğunu açıklayabildiğini zannetme yanılgısına düşmüştü. Ama Darwin'in teorisinin kanıtlanmış olduğunu zanneden ve döneminin bilimsel açıdan geri kalmışlığını ortaya koyan yalnızca Engels değildi. Geçmişte yaşamış komünist ve dinsiz liderlerin en kanlısı olarak bilinen Joseph Stalin de otobiyografisinde evrim teorisine verdiği öneme şöyle dikkat çekmişti:

Okullardaki öğrencilerimizin zihnini altı günde yaratılış efsanesinden temizlemek için onlara üç şeyi özellikle öğretmeliyiz: Dünyanın yaşını, jeolojik orijinini ve Darwin'in öğretilerini.(11)

Görüldüğü gibi materyalist inanışa sahip fikir akımlarının ve Darwin'in evrim teorisinin ortak oldukları nokta dinsizliktir. Bu fikir akımlarını savunanların yegane amaçları, insanların tamamına Allah'ın varlığını inkar ettirebilmektir. Bu nedenle de Materyalizmin çökertilmesi, aynı zamanda dünya üzerinde gün geçtikçe daha fazla yaygınlaşan dinsizliğin ortadan kaldırılması anlamına da gelmektedir. Bunun içinse, insanlara maddenin ezeli ve ebedi olmadığının anlatılması ve evrim teorisinin bilimsel açıdan tamamen geçersiz bir teori olduğunun duyurulması gerekmektedir. Bu sayede Allah'ın varlığını inkar eden düşünce sistemlerinin tamamı yok edilmiş olacaktır. Bu, materyalizmi bekleyen kaçınılmaz sondur.

Dinsizliğin Yayılmasında Darwinizm Hayati Bir Rol Üstlenir

Belki bu yazıyı okuyanların bazıları, Darwinizm ve materyalizm gibi fikirlerin dinsizliğin en önemli dayanağı sayılamayacağını, çoğu insanın bu kavramlardan hiç haberi olmadığı halde dinsiz ya da dinden tamamen habersiz bir yaşam sürdüğünü düşünüyor olabilir. Bu fikir ilk bakışta doğru gibi durabilir: İçinde bulunduğumuz çağa bakıldığında, insanların çoğunun hiçbir şey düşünmemeye dayalı bir hayat sürdükleri görülmektedir. Özellikle gençler arasında, sadece bol para kazanıp eğlenceli bir hayat sürmeye dayalı bir yüzeysel kültür gelişmiştir. Bu yüzeysel kültür içinde "ben nasıl var oldum, kim beni yarattı" gibi sorulara yer yoktur. Bu insanlar ne Allah tarafından yaratılmış olduklarını düşünürler, ne de buna karşı Darwinizm yanılgısına başvururlar. Kafalarını dolduran düşünceler, film yıldızlarının hayatları, pop şarkıcılarının skandalları ve buna benzer tamamen boş konulardır. Toplumun büyük kısmı da yine nasıl var oldukları gibi "derin" konularla ilgilenmez. İnsanların bütün düşünceleri "geçim derdi" gibi dünyevi bir konu ve buna benzer güncel meseleler üzerine yoğunlaşmıştır.

Sonuçta toplumda Darwinizm'e inanan, materyalist felsefeyi bilinçli olarak benimseyen insanların oranı hiçbir zaman büyük bir yüzde oluşturmaz. İnsanların dinden uzak durmalarının nedeni, çoğunlukla akıllarının bomboş olmasıdır. İşte bu nedenle de, yukarıda sözünü ettiğimiz "Darwinizm ve materyalizm bu kadar önemli mi?" sorusu doğmaktadır.

Ancak eğer bu tablo biraz daha yakından incelenirse, gerçekte Darwinizm'in dinsizliği ayakta tutan en önemli güç olduğu görülür. Çünkü Darwinizm'i benimseyen kitle, toplum içindeki oranı az da olsa, o topluma fikri açıdan yön veren kitledir. Örneğin ABD'de yapılan bir kamuoyu araştırmasında, toplumun sadece % 9'unun ateist evrimci olduğu ortaya çıkmıştır. Ama bu % 9'luk kesim, üniversitelerde, medyada, resmi bilim kurumlarında ya da film sanayisinde hakim durumdadır. Topluma yön veren, eğitim politikasını belirleyen, medya yoluyla halkın bilincini şekillendiren kesim, büyük ölçüde söz konusu ateist evrimcilerden oluşmaktadır.

Dikkatli bir biçimde bakılırsa, aynı durumun pek çok ülkede geçerli olduğu görülür. Bu noktada ilgi çekici bir gösterge, komünist ideolojiyi savunan kimselerin, fikri ve kültürel alanlardaki çabasıdır. Bilindiği gibi bugün komünizm, bir kaç ülke hariç, siyasi bir sistem olarak çökmüştür. Ama gerçekte komünizm hala bazı çevrelerce yoğun olarak gündemde tutulabilmektedir. Çünkü önemli olan komünizmin fikri temelini oluşturan materyalist felsefedir ve materyalist felsefe hala yaşamaktadır. Komünistler de "Marx'ın ekonomi teorisinde bazı yanılgılar vardı, ama materyalizm yaşıyor" mesajını sık sık vermektedirler. Ülkemiz dahil pek çok ülkeye bakıldığında, komünistlerin kültürel yönden ciddi bir örgütlenme içinde oldukları, sanat, bilim, felsefe gibi alanlarda son derece önemli bir etki sağladıkları görülebilir. Yayınevlerinin önemli bir bölümü, onların

denetimindedir. Kitap fuarlarında onların fikriyatı ön plana çıkmaktadır. Büyük medya kuruluşlarını yönlendiren, buralarda köşeyazarlığı yapan kişilerin önemli bir bölümü de, "68 kuşağı" olarak bilinen veya "eski tüfek" olarak tanımlanan Marksist kökenli kimselerdir. Bunlar komünizmin ekonomik olarak çöktüğünü kabul etmelerine rağmen, materyalist felsefeye olan bağlılıklarını sürdürmekte ve "din halkın afyonudur" diye düşünmeye devam etmektedirler.

İşte Darwinizm, bu kimselerin dinidir. Darwinizm'e her ne olursa olsun körü körüne inanmakta ve ellerindeki imkanları kullanarak bu teoriyi yaşatmak için çaba harcamaktadırlar. Toplumun önemli bir bölümü "ben nasıl var oldum" sorusu üzerinde hiç düşünmeden bomboş bir zihinle yaşıyor olabilir. Ama bu soruyu düşünen insanların çoğu, az önce belirttiğimiz komünist örgütlenme yüzünden, Darwinizm'le aldatılmaktadır. Bir genç üniversiteye gittiğinde Darwinist hocaların telkini altında kalmakta, kitap fuarını gezdiğinde Darwinist ve ateist kitaplarla karşılaşmakta, bir sanat galerisine, tiyatro oyununa gittiğinde, yine aynı mesajlara maruz kalmaktadır. Böylece toplumun eğitimli ve kentli kesimini etkisi altına alan dinsiz bir kültür oluşturulmaktadır. Darwinizm ise bu kültürün en büyük dayanağıdır.

Bu büyünün etkisi altına girmiş olanlar, Darwinizm'i bilimsel bir gerçek sanmakta, dini ise "halk kesimlerinin sahip olduğu geleneksel bir inanç" olarak görmektedir. Nitekim Kuran'da inkarcıların **"Rabbiniz ne indirdi?" dendiğinde, "Eskilerin masalları"** diye cevap verdikleri bildirilmektedir. **(Nahl Suresi, 24)** Oysa gerçekte din, gelenekle hiçbir ilgisi olmayan, apaçık ve mutlak bir gerçektir. İnsanın kendi Yaratıcı'sı olan Allah'a dönüp-yönelmesidir. Ama Darwinizm'le aldatılan kişiler, bu gerçeği kavrayamayacak kadar şuursuzlaşmıştır. İşte bu nedenle de dünya üzerinde hakim olan dinsiz kültürün ortadan kaldırılması, toplumun üzerindeki gaflet perdesinin aralanması için, Darwinizm'in ve materyalist felsefenin ilmi yöntemle yıkılması zorunludur.

(1) Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985

(2) Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism Intervarsity Press, 1997, s.99

(3) George Gaylord Simpson, Life of The Past:An Introduction to Paleontology, New Haven: Yale University Press, 1953

(4) Phillip E. Johnson, Objections Sustained, Intervasity, 1998, USA, s. 69-70

(5) Dr. Michael Walker, Quadrant, Ekim 1982, s.44

(6) Phillip Johnson, Darwin on Trial, 2.b. Illinois:Intervarsity Press, 1993, s.155

(7) Karl Marx-Friedrich Engels, Seçme Yazışmalar 2, 1870-1895, Sol Yayınları, birinci Baskı, Ekim 1996, Ankara, Çev:Yurdakul Fincancı, -Kitabın orjinali Moskova 1975 basımı

(8) Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology and The Social Science, University of Pennsylvania Press, 1959, s.527

(9) Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology and The Social Science, University of Pennsylvania Press, 1959, s.85-86

(10) Marx – Engels, Seçme Yapıtlar 3, Sol Yayınları, s. 156

(11) Kent Hovind, The False Religion df Evolution, http://www.hsv.tis.net/ke4vol/evolve/ndxng.html -Bu kitap sadece internette yayınlanmıştır

KOSOVA DRAMI
-I-
Ocak 2001

Daha önce yayınlanan yazılarımızda da sık sık vurguladığımız gibi Soğuk Savaş sonrası kurulan yeni dünya düzeninde "İslam" batı medeniyeti için ortak bir düşman olarak algılanmıştı. İşte bu nedenle de 20. yüzyılın son çeyreğinde Müslüman ülkelerde yaşanan çatışmaların birer tesadüf olarak değerlendirilmesi mümkün değildir. Yaşanan savaşların nedenlerini bu ülkelerin bulundukları coğrafi bölgelerin doğal sonuçları olarak algılamak da, aynı nedenle yanlış bir düşünce olacaktır. Özellikle de Balkanlar'da, Ortadoğu'da ve Kafkasya Bölgesinde yaşananlar her ne kadar birbirinden bağımsız gibi gözükse de, gerçekte birbirleriyle çok yakından bağlantılıdır. Doğu Timor'daki Katolik nüfus için Batı'nın ayağa kalkması, ama Açe'de yaşanan dramı görmezden gelmeleri rastlantı değildir. Çeçenistan'da en ağır silahlarla katliama girişen Rusya'ya ses çıkarılmaması; Azerbeycan halkına büyük bir zulüm uygulayan Ermeni güçlerinin batılı devletlerden destek görmeleri; Keşmir'de yıllardan bu yana Hindistan hükümetinin devam ettirdiği zulme göz yumulması ve Bosna'dan sonra Kosova'da tekrarlanan, Sırp zulmüne uzun süre seyirci kalınması da aynı şekilde bir tesadüf değildir.

2. Dünya Savaşı'ndan sonra 20. yüzyılın en büyük soykırımının gerçekleştiği Balkanlar hafızalardan silinmeyecek bir vahşete ve katliamlara sahne olmuştur. Ve bu katliamları gerçekleştirenlerin siyasi yaşamları hala devam etmekte, bu kişiler Batılı ülkeler nezdinde hala itibar görmekte, hatta kırmızı halılar serilerek karşılanmaktadırlar. Bu kişiler ne yargılanmakta, ne de herhangi bir yaptırımla karşılaşmaktadırlar. Sanki hiçbir şey olmamış gibi Bosna'da yaşananlar unutulmuş, Kosova'da devam eden çatışmalar ise olağan karşılanmaya başlanmıştır.

Oysa Kosova'da yıllardır yaşanan ve 2001'li yıllarda hala devam eden etnik soykırım tüm Müslümanlar için kanayan bir yaradır. Yaşanan bu büyük dramın sebeplerini anlayabilmek içinse, Balkanların Osmanlı İmparatorluğu ile kesişen tarihine kısa bir göz atmak gerekir.

Kosova'da Yaşananları Anlayabilmek

Yugoslavya Federasyonu dağıldıktan sonra, nüfusunun çoğu Müslüman olan birlik bölgelerinin bağımsızlığa doğru gitmesi bazı ülkelerde rahatsızlık yarattı. Çünkü Avrupa'nın ortasında bağımsız Müslüman devletlerin kurulması, dahası bu kurulan ülkelerin kendi aralarında bir birlik oluşturmaları ihtimali,

İslam medeniyetinin batılı devletlerin çok yakınına kadar gelmesi demekti. İşte bu nedenle Balkanlardaki Müslümanlar, tüm dünyanın gözleri önünde insanlık dışı bir soykırıma uğradılar. Üstelik bu soykırım Sırpların önderliğinde, pek çok ülkenin teşvikiyle ve aynı devletlerin güvenlik şemsiyesi altında gerçekleşti. Batılı ülkeler, ancak Sırp vahşeti amacına ulaşıp Müslümanları etnik temizlikten geçirdikten sonra müdahalede bulundular.

Bosna-Hersek'te yaşanan katliamlar, etnik temizlik ve insanlık dışı diğer uygulamalar zihinlerden daha silinmeden, "Yugoslav" Cumhuriyetlerinden Kosova'da, ikinci bir Sırp vahşeti başlatıldı. Bu olaylara tarihsel açıdan bakıldığında, Sırpların 600 yıl önce aldıkları mağlubiyetin acısını çıkarmaya çalıştıkları ortaya çıkıyordu. Çünkü Sırplar Kosova'daki Müslüman Arnavutları "Osmanlı'nın devamı" olarak gördükleri için asimilasyon uyguluyor, Osmanlı'dan kalan tüm izleri yoketmeye çalışıyorlar ve tüm söylemlerinde Osmanlı'yı hedef alıyorlardı. Saldırılar sadece insanlarla sınırlı kalmıyor, Osmanlı'yı hatırlatacak camilere, binalara, çeşmelere, köprülere, kısaca tarihin tüm izlerine yöneliyordu.

Sırpların Osmanlı'ya, dolayısıyla Türkler'e kini, bundan tam 612 yıl öncesine dayanıyor. 1389'da Priştina'nın kuzeybatısında yaşanan ve 1. Kosova Savaşı olarak tarih kitaplarına adını yazdıran bu savaşta, I. Murat kendini elçi olarak tanıtan bir Sırplı tarafından hançerlenerek ağır yaralanmış, ancak, kazanılan galibiyeti gördükten sonra hayatını yitirmişti. Türklerin Kosova'daki ikinci büyük savaşı ise 1448 yılında gerçekleşti. Osmanlı padişahı 2. Murat yine Haçlı ordusuyla karşı karşıya kaldı ve galip geldi. 2. Kosova Savaşı sonrasında Türkler Balkanlar'a artık iyice yerleştiler.

Balkanlar Osmanlı idaresinde kaldığı müddetçe hiçbir etnik sorun yaşamamış, huzur ve güven ortamı hakim olmuştur. Ancak Osmanlı içinde milliyetçilik duygularını kışkırtarak Balkan savaşlarının çıkmasına sebep olan batılı güçler, Balkan savaşları sonrasında burayı yeniden şekillendirmişlerdir. Milliyetçilik hareketleriyle parçalanan Osmanlı, bu bölgeyi Sırp işgaline karşı koruyamamış ve 1913'te yapılan Londra Antlaşması ile Kosova Vilayetini resmen Sırbistan'a bırakmıştır.

1913'te savaşın bitiminde uluslararası dengeler açısında önem arz eden suni sınır çizimleri, 1919 yılında Versailles anlaşmasıyla uluslararası sınırlar olarak teyid edilmiştir.

Arnavutların Parçalanması

Versailles anlaşmasıyla çizilen Balkan haritasında ilginç bir nokta hemen dikkati çeker: Balkanlarda önemli bir nüfus olan Arnavutlar tek bir devlet çatısı altında birleştirilmek yerine, çeşitli devletler içinde dağınık olarak bırakılmışlardır. Peki Arnavutluk sınırları çizilirken niçin bütün Arnavutlar Arnavutluk sınırları içinde toplanmamıştır?

Bu sorunun cevabı işte o günden bu güne değişmedi. Uluslararası güçler burada Müslüman bir halk olan Büyük Arnavutluk devletinin oluşmasını çıkarlarına uygun bulmuyorlardı. Son on yıldır devam eden sorunun bir türlü çözüme kavuşturulmamasının nedeni işte bu. Eğer Kosova'nın bağımsızlığı tanınırsa Balkanların güneyinde büyük Arnavutluk kurulabilir. Arnavutluk'un % 95'ten fazlası Arnavut. Makedenya sınırları içinde % 35 oranında önemli bir Arnavut nüfus var. Kosova ise Yugoslavya içindeki Arnavutların büyük bir kısmının toplandığı bölge. Ve birbirleri ile sınır olan bu ülkeler ya birleşir de Avrupa'nın ortasında Büyük Arnavutluk'u kurarlarsa!

Buradaki korku etnik kökenden çok dini kökenle ilgilidir. Tıpkı Bosna'da olduğu gibi, burada da nüfus çoğunluğu Müslüman olacak bir devlet -üstelik Avrupa'nın ortasında- kurulamazdı. Çünkü kurulmak istenen yeni düzende, özellikle de Avrupa'nın içinde, Müslümanlara yer yoktu.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı Arnavutlar I. Dünya Savaşı sonrasındaki dönemde parçalanmış bir millet olarak yaşadılar,

2. Dünya Savaşı'nın ardından kurulan Yugoslavya Federasyonu'nda ise Kosova'ya Sırbistan içinde özerklik statüsü verildi. Tito Kosovalılara yeni haklar verdi. Örneği Arnavutçaya Sırp-Hırvat dili ile aynı statü tanındı. 1966'da ise Kosova hukuki bir varlık olarak tanındı. Bu tarihten itibaren Kosovalılar için bağımsız bir cumhuriyet yolu açılmıştı. Hatta Kosovalılara komşuları olan Arnavutluk'un bayrağını kullanmalarına izin verdi.

1974 yılı Kosova'nın tarihinde önemli bir dönüm noktasıydı. Çünkü yeni anayasa ile Kosovalılara çok geniş bir özerklik, adeta otonomi verildi. Buna göre Kosova kendi anayasasını çıkarabilecek, hatta kendi talebine göre Yugoslavya'dan ayrılabilecekti. Bu anayasa ile Kosova'nın kendi rızası olmadan değiştirilemeyecek sınırlara sahip olduğu teyit edilmişti. Ancak Kosovalıların bağımsızlık umutları çok kısa sürdü. Bu duruma bir an önce son vermek için bekleyen Sırplar, Tito'nun ölümünü fırsat bildiler.

Miloseviç'in Kosova Baskısı

1980'de Tito'nun ölümünden sonra Sırbistan Komünist parti içinde bir isim öne çıkmaya başladı: Yıllarca Balkanları Müslüman kanına boğacak Miloseviç. 1984 yılında Komünist parti içinde hızla yükselişe geçen Miloseviç, Avrupa'yı kan gölüne çeviren Faşist diktatörler Hitler ve Mussolini gibi milliyetçilik silahına sarıldı ve politikasının temelini Sırp milliyetçiliği üzerine bina etti.

Miloseviç ilk önceleri "Sırbistan Komünistler Ligi" olarak bilinen, daha sonra da "Sırbistan Sosyalist Partisi" olarak adlandırılan iktidar partisi Merkez Yürütme Kurulu'nun Başkanı oldu.

1986 yılına gelindiğinde ise artık Miloseviç devlet başkanıydı. Miloseviç iktidar koltuğuna oturunca yaptığı ilk iş 1974 anayasasını yeniden düzenlemek oldu. Buna göre Kosova Sırp yönetimine dahil edilmişti. 1988'de çeşitli

bölgelerde mitingler düzenlemeye ve Sırp milliyetçiliği ateşini körüklemeye başladı. Özellikle Kosova'da Slavların bölgenin gerçek sahipleri olmalarına rağmen ezildiklerini ve eziyete uğradıkları söylentilerini yaymaya başladı. 1987 yılında Kosova'da yapmış olduğu bir konuşma esnasında Sırp göstericileri tartaklayan Arnavut polisini "Bu insanlara kimse dokunamaz" ifadesini kullanarak uyarmış ve takip edeceği Sırp milliyetçiliği politikasını açıkça ilan etmiştir. Aynı zamanda Voyvodino'da yönetimi istifa ettirerek, yerine kendisine sadık bir yönetim iş başına getirdi.

Aynı gelişmelerin Kosova'da da gerçekleşmesinden korkan Arnavutlar, gösteriler düzenleyerek cumhuriyet taleplerini dile getirmeye başladılar. Bunun başka sebepleri de vardı elbette. 1981'den sonra Kosova'da yüksek öğretim kurumlarında Arnavutça eğitim yasaklanmış, Arnavut öğretmen ve profesörler görevlerinden alınarak yerlerine Sırp ve Karadağ kökenli öğretim görevlileri atanmıştı. Yargı sistemi ve hastanelerde aynı etnik köken temizliğine maruz bırakılarak buralarda görevli Arnavut asıllı personelin görevlerine son verilmişti. Arnavutça yayınlanan gazete kapatılmış, halk tam anlamı ile baskı altına alınmaya başlamıştı. Bölge etnik ayrımcılığa tabi tutularak Arnavutların buradan göç etmesi sağlanmaya çalışılmıştı. Nitekim bu dönemde 400 bine yakın Arnavut Kosova'yı terk etti. Aynı zamanda Hırvatistan'dan Sırbistan'a geçen Sırplar Kosova'ya yerleştirilerek bölgenin demografik yapısı değiştirilmeye çalışıldı. Sırplar, Kosova nüfusunun yüzde 90'ını oluşturan Müslüman Arnavutlar'ı yok ederek bölgeyi Sırplaştırmak istiyorlardı. Sırplar, zorla boşalttıkları köylere Sırp aileleri yerleştiriyor, hatta Kosovalı Müslümanlar'a ait kültürel kimliği tamamen silebilmek için tapu ve evlilik kayıtlarını bile tahrip ediyorlardı.

Miloseviç'in iktidara gelmesi Yugoslavya Federasyonu sınırları içinde yaşayan tüm halklar için adeta bir dönüm noktasıydı. Çünkü Miloseviç iktidara geliş sürecinde yapacaklarının sinyallerini veriyordu. Irkçı söylemlerinde yepyeni bir dönem açacağını, bu yeni süreç içinde Sırpların dışındaki halklara yer olmadığını, onları topraklarından süreceğini sık sık dile getiriyordu. Uyumlu bir etnik mozaik görüntüsü veren bu toprakların aslında kaynayan bir volkan olduğu ise zamanla anlaşıldı.

1989'da Kosova'nın özerkliği tamamen kaldırıldı. Miloseviç her gün Kosovalılara yönelik yeni yaptırımlar uygulamaya koydu. 1990'da Arnavutça gazeteler ve üniversiteler kapatıldı. Mühendisler, kimyagerler ve daha pek çok bilim adamı taksicilik, işportacılık, temizlikçilik yapmak zorunda kaldı. Hatta Kosovalı Arnavutlar'ın resmi izin olmaksızın mülk alıp satmaları bile yasaklandı. Sırp milliyetçiliğinin amacı Kosova'yı Kosovalılara dar etmek ve onları ya bu topraklardan sürmek ya da "bir şekilde" ortadan kaldırmaktı.

Yugoslavya federasyonu, dağılmadan bir süre öncesine kadar altı cumhuriyet ve iki özerk bölgeden oluşuyordu. Sırbistan, Bosna-Hersek, Slovenya, Hırvatistan, Karadağ ve Makedonya ve iki özerk bölge olan Voyvodino ile Kosova. 1991'de Yugoslavya'nın dağılmasıyla beş bağımsız cumhuriyet kurulmasına rağmen, Kosova'da önder konumunda bazı kesimlerin pasif

davranışı ve Sırp yönetiminin türlü manevraları nedeniyle Kosova bağımsızlığını kazanamadı.

1991 yılında başlayan savaş ise, Sırp milliyetçiliğinin zalimliğini dünyaya gösterdi. Miloseviç'in önderliğindeki Sırp milliyetçileri, yüzbinlerce kişiyi kadın, çocuk, yaşlı demeden vahşice katletti, yüzbinlerce kişiyi kamplara topladı, programlı işkence uyguladı, tecavüzler, toplu katliamlar, kurşuna dizmeler tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşti.

Aşırı milliyetçilik, asimilasyon ve etnik temizlik gibi amaçların yanısıra, Sırplar, Kosova'daki zengin doğal kaynak rezervlerine de göz dikmiş bulunmaktadırlar. Bölge, altın, gümüş, çinko, kurşun, kömür ve nikel madenleri ile elektrik santralı açısından son derece zengin ve ekonomik olarak önemli bir konumdadır. Başkenti Priştina olan Kosova, Balkan yarımadasında meşhur bir ovanın adıdır. 2.5 milyona yakın nüfusunun yüzde 90'ı Müslüman'dır. Ancak Tito yönetimi boyunca din eğitimi engellenmiş, bu nedenle toplumda İslam bilinci oldukça zayıflamıştır. Kosova'da işsizlik diğer bölgelere göre üç kat daha fazlaydı. Bölge çoğunluk olarak Müslüman Arnavutlardan oluştuğu için ekonomik olarak bilinçli bir şekilde geri bırakılmıştı. Halkın çoğu tarım ve hayvancılıkla uğraşıyordu.

Kosova'da Gerginliğin Tırmanması

Miloseviç 1989 yılında Kosova'nın özerkliğini kaldırdıktan sonra, Yugoslavya'nın birliğini Arnavutlara karşı koruma bahanesiyle Sırp asker ve polisini bölgeye gönderdi. Bunun neticesinde, şiddetli sokak çatışmaları meydana geldi, onlarca Kosovalı, Sırp güçleri tarafından öldürüldü. Hergün yeni bir kasaba Sırp milisler tarafından yerle bir ediliyor, insanlar kurşuna diziliyor, vahşice katlediliyordu.

Arnavut halk, tüm yapılanlara karşı barışçı bir direniş göstermeye devam etti ve İbrahim Rugova'nın liderliğinde anayasal zeminde haklarını elde etme mücadelesini yürüttü. 2 Temmuz 1990'da Kosova Meclisi aldığı bir kararla anayasal bir hak olarak self determinasyon hakkını kullanacağını açıkladı. Buna göre Kosova, Yugoslavya federasyonunun yedinci cumhuriyeti olacaktı. Bunu kabul etmeyen Sırbistan Kosova meclisini üç gün sonra kapattı ve idareyi eline aldı. Bunu grevler ve toplu protestolar izledi. Gerginlik giderek daha arttı, Sırpların uyguladığı zulüm doruk noktasına çıktı. Sırpların Kosovalıları katliamlardan geçirmeleri ve her gün onlarca kişinin ölmesi hemen hemen günlük rutin olaylar haline geldi.

Eylül 1991'de sürgündeki meclis Priştina'da gizlice toplanarak bağımsızlık kararının referanduma sunulmasına karar verdi ve yapılan referandum sonucunda % 99.8 oyla Kosova'nın bağımsız bir cumhuriyet olması karara bağlandı. 19 Ekim 1991'de Kosova'nın bağımsız bir devlet olduğu ve Yugoslavya Federasyonu'nu oluşturan diğer devletlerle işbirliği içerisine girip girmeme

yetkisinin kendisinde olduğunu ilan etti. 18 Ekim 1992'de yapılan seçimlerde oyların % 99.7'sini alan İbrahim Rugova Kosova Başbakanı oldu.

Sırplar bölgede güçlü bir hakimiyet kurmak ve diğer etnik toplulukları sömürerek, bölgenin tek hakimi olmak prensibi ile hareket ediyorlardı. Sırpların bu anlayışları Bosna'dan sonra, Kosova'da da tahayyülü güç acıların yaşanmasına yol açtı. Uzun yıllar siyasi baskı altında her türlü haktan yoksun bırakılarak, asimilasyona tabi tutulan Arnavut halkı son iki yılda etnik temizliğe maruz kalınca dünyanın ilgisini çekmeye başladı. Sırplar Kosova'ya asker ve polis yığdılar. Ellerinde savunma yapabilecek hiçbir silahı olmayan halka ağır silahlarla saldırdılar ve sistemli bir etnik temizlik başladığında tarihler 27-28 Şubat 1998'i gösteriyordu.

1998 yılında başlayan etnik temizlik harekatına müdahale kararı bir yıl sonra, 24 Mart 1999 tarihinde geldi. Oysa bu dram on yıla yakın bir süredir Kosova toprakları üzerinde yaşam mücadelesi veren bir halkın sessiz çığlıkları olarak devam ediyordu. Milosevic'in iktidarının ardından saldırılar, işkenceler, sebepsiz tutuklamalar, gözaltında ölümler hız kazanmıştı. Ancak sorun etnik temizlik boyutuna çıkınca Batı daha fazla sessiz kalmanın artık zor olduğunu gördü. Çünkü yanıbaşında yaşanan katliamlara göz yumması, her gün yapılan söylemlerle uyuşmuyordu. Bu nedenle birtakım göstermelik yardım müdahaleleri ile olaya el koyduğunu söyledi. NATO harekatı ile dünyanın buraya uzattığı el, ne yazık ki sorunu içinden çıkılmaz bir hale getirmekten başka bir işe yaramadı. Son iki yıldır NATO şemsiyesi altında yaşayan halk hala saldırılara uğruyor ve hala yok sayılmaya devam ediyor.

KOSOVA DRAMI
-II-

Ocak 2001

20. yüzyılda Balkan yarımadası çok kanlı çatışmalara, ayaklanmalara, işgallere, sürgünlere ve sayıları milyonlara varan mültecinin dramına sahne oldu. 1990'lı yıllarda bu dramların yoğunlaştığı bölge, Bosna-Hersek'ti. 2000'li yıllara gelindiğinde ise belki Bosna'da yaşanan büyük etnik soykırım sona ermiş, Müslüman Bosna halkı biraz olsun huzura kavuşmuştu. Ama Kosova halkı -aynı 80'li, 90'lı yıllarda olduğu gibi- 2000'li yılları da çatışmalarla karşıladı. Balkanların, Osmanlı'nın izleriyle bezenmiş bu güzel ovasında bugün hala çok büyük sıkıntılar, çatışmalar ve huzursuzluklar yaşanıyor. Uluslararası gücün kontrolü altındaki bölgede belki zoraki bir barış rüzgarı estiriliyor, ancak Kosova'dan her gün gelen yeni çatışma haberleri bu suni barış havasını yalanlıyor.

Oysa geçen haftaki yazımızda da yazdığımız gibi, Balkan yarımadası bir zamanlar böyle değildi. Aksine, bu bölgede asırlar süren bir istikrar, barış ve huzur dönemi yaşamıştı. 14. yüzyılda başlayıp, 19. yüzyıla kadar süren Osmanlı hakimiyeti, Balkanlar'a huzur ve istikrar getirmişti. Sırplar, Karadağlılar, Yunanlılar, Bulgarlar, Bosnalılar, Macarlar, Ulahlar, Yahudiler, Çingeneler Osmanlı yönetimi altında asırlar boyunca hem kimliklerini koruyarak, hem de birbirleriyle çatışmadan barış içinde yaşamışlardı. Ancak 19. yüzyıl sonrası Balkanlarda huzurun yerini korku, barışın yerini savaş, güvenin yerini ise tedirgin bekleyiş aldı.

Yazımızın birinci bölümünde Kosova'nın Osmanlı ile kesişen tarihini, yıllardır devam eden çatışmaların nedenlerini ve NATO müdahalesine kadar geçen dönemde olanların üzerinde durduk. Bu yazıda ise NATO müdahalesi ve bu müdahalenin sonuçlarını tahlil edeceğiz.

Batılı Ülkelerin Gerçek Hedefleri

Sırp kuvvetlerinin savunmasız Kosova halkına karşı yürüttüğü şiddet ve baskı politikasının geçmişi 80'li yıllara dayanmaktadır. Şiddeti yavaş yavaş artıran Sırp kuvvetleri, Kosova halkının tüm yaşam haklarını ellerinden almakla işe başladı. Kısıtlamalar, tutuklamalar, yaptırımlar, şiddet uygulamaları birbirini takip etti. Bu baskı politikası tüm dünyanın gözleri önünde yıllarca devam etti. Ancak Kosova'dan yükselen bu seslere kimse kulak vermedi. Batılı ülkeler müdahale için binlerce insanın ölmesini ve yüz binlercesinin yollara dökülmesini beklediler.

Sırpların etnik temizlik harekatı 1998 yılının Şubat ayında çok büyük bir hız kazandı. Bosna Hersek'te yaşanan büyük vahşet henüz herkesin hafızalarındayken ve henüz Bosna halkının acıları dinmeden, Balkanlar'da bu defa yine Müslüman olan Arnavutlar etnik katliamlara maruz kalmaya başladılar. Bu dönem içinde binlerce masum insan Sırp askerleri tarafından gerçekleştirilen vahşi katliamlar sonucu hayatını kaybetti, erkekler kurşuna dizildi, çocuklar öldürüldü, binlerce kadına tecavüz edildi. Halk ya isteyerek ya da zorla bu topraklardan uzaklaşmaya zorlandılar, eğer gitmiyorlarsa da soykırıma tabi tutuldular.

1998 yılında başlayan etnik temizlik harekatına müdahale kararı bir yıl sonra, 24 Mart 1999 tarihinde geldi. Ancak bu müdahale kararı çıkana kadar Miloseviç'e ve ordusuna adeta soykırımın şiddetini artırabilmesi için mühlet verildi. Ancak NATO harekatı Kosova'ya huzur getirmek bir yana, bölgeyi daha da büyük bir bataklık haline getirdi.

Bombardıman tam 78 gün sürdü. Ancak bu müdahale kararı Kosova'daki zulmü durdurmaktan çok uzaktı. Birçok kişi bu müdahalenin yaşanan drama bir son vermek, buraya düzen getirmek için yapıldığını düşündü. Oysa Kosova'yı tanıyan ve Miloseviç'in politikasını yakından takip edenler bu müdahalenin sonuçlarını daha ilk günden tahmin ediyorlardı. Kuşkusuz Batılı ülkeler ve Amerikan yönetimi de bu müdahaleyi yaparken, sonradan yaşanacakları hesaplamışlardı. Bunun en önemli göstergesi ise Bill Clinton'ın müdahale kararını açıklayan konuşmasında kısaca geçtiği "kara harekatını düşünmüyoruz" şeklindeki mesajıydı. Nitekim mesaj istenilen yere, yani Miloseviç'e ulaşmış ve Kosova'daki Sırp saldırıları soykırım boyutuna taşımıştı.

NATO'nun havadan yapılan müdahalesi, devamında çok büyük bir göçü getirdi. Üzerlerine bomba yağdırılan, bir yandan da Sırp askerlerinin karadan yaptıkları baskıyla karşı karşıya olan yüzbinlerce insan, kadın, yaşlı ve çocuk canlarını kurtarabilmek için yollara döküldü. İlkel ulaşım araçlarıyla veya günlerce yürüyerek göç etmek zorunda kaldılar. Top ateşi altında evlerini terk edenler yüzlerce saat, kucaklarında çocuklarıyla birlikte yürüdüler. Soğuk havayla, açlıkla, çamurla, karla, yağmurla mücadele etmek zorunda kaldılar. Mültecilerin güzergahları çok sıkı bir abluka altında bulundurulduğundan, buralara gıda ve ilaç sevkiyatı yapılamıyordu. Bu nedenle salgın hastalıklar başgösterdi. Kadınlar yeni doğmuş bebeklerini aylarca su ve ekmekle beslemek zorunda kaldılar. Yol boyunca binlerce çocuk, yaşlı ve kadınlar hayatını yitirdi. On binlerce mülteci ise hala kayıp. Göçmenlerin bir bölümünü Arnavutluk sınırında durduran Sırplar, onları geri götürüp NATO tarafından vurulması muhtemel stratejik tesislere kapattıkları yazıldı. NATO Avrupa Kuvvetleri Komutanlığı'na (SHAPE) göre Kosova'da yaşanan çatışmalar sırasında 960 bin Kosovalı, mülteci durumuna düştü. Geride kalanlar ise katliamlara, tecavüzlere maruz kaldılar.

Müdahale Kosovalı Müslümanlara güvenlik imkanı sağlayacağı yerde, Miloseviç'e Kosovalı Müslümanları belirli bölgelerden kanlı şekilde kovma imkanı

verdi. NATO kuvvetleri ise birkaç kez de Sırp tankı diye mülteci konvoylarını bombaladılar. Müdahale Kosovalıları savaş öncesinden daha da zor duruma soktu. Çünkü bombalar onları tehdit ediyordu. Acaba batılı ülkeler bunu tahmin mi edememişti? Aslında bu sonucun tahmin edilmesi zor değildi. Eğer amaç Kosova'da yapılan zulmü durdurmaya yönelik olsaydı, müdahale karadaki dengeleri de gözeten bir stratejik planlama ile yürütülürdü. Çünkü NATO Genel Kuvvetler Komutanı General Clark'ın da bir konuşmasında belirttiği gibi "kapsamı ve yoğunluğu ne ölçüde büyük olursa olsun, hiçbir hava operasyonu, yerde yürütülen paramiliter bir etnik kıyım harekatını durduramaz".

Zaten bu senaryo yeni sahnelenmiyordu. Aynı durum Bosna'da da yaşanmıştı. Bosna'da BM'nin silahlı desteği olmaksızın ilan edilen güvenlik alanlarından olan Srebrenica'da biriken Müslüman Boşnaklar Sırplar için hazır hedefler haline getirilmişti. Bosna savaşının belki de en hunhar katliamları bu bölgelerde, hem de güvenlik alanlarını korumakla yükümlü BM yetkililerinin gözleri önünde ve kimi zaman da onların onayı ile gerçekleştirilmişti. 11 Temmuz 1995 ile 17 Temmuz 1995 tarihleri arasında yaklaşık 7 bin Müslüman Sırplar tarafından katledildi. Sırplar silahlardan arındırılmış kenti kolaylıkla teslim almıştı. Bu konuda son yıllarda yapılan araştırmalar ise vahşetin gerçek boyutunu yavaş yavaş ortaya çıkarıyor. Özellikle de Güvenlikli bölgeden sorumlu Hollandalı generallerin, katliam devam ederken Sırp generallerle birlikte yemek yediklerinin ve sohbet ettiklerinin görüntülendiği kasetlerin basına yansıması olayın danışıklı dövüş olduğunu ortaya koyuyordu.

Kosova'da da aynı şekilde, caydırıcı kara desteği olmaksızın başlatılan hava harekatı, masum Kosova halkının Sırp güçlerince canlı hedefler haline getirilmesine yol açmıştır. Ayrıca Makedonya ve Arnavut sınırlarına barış gücü askerleri konuşlandırıldı, buradan gelecek destek de böylece engellendi. Çünkü Kosova'nın Makedonya ve Arnavutluk hariç tüm sınırları Yeni Yogoslavya tarafından çevriliydi ve bu bölgeye başka bir yerden destek vermek mümkün değildi. NATO müdahalesi 12 Haziran 1999'da sona erdi ve arkasında çok büyük bir enkaz bıraktı.

NATO Müdahalesinin Gerçek Nedenleri...

Ülkemizde de çok sayıda eseri yayımlanan Massachussetts Institute of Technology'de profesör olan dilbilimci Noam Chomsky, Le Monde Diplomatique dergisinin Mart 2000 tarihli sayısında yer alan "Kosova için, bir başka çözüm daha vardı" başlıklı makalesinde NATO'nun Kosova müdahalesini ve sonuçlarını değerlendirir. Chomsky yazısında "Savaştan bir yıl sonra hala çatışmalar devam ediyorken, Kosova harap durumdayken, hala tacizler devam ederken, müdahalenin başarılı olduğundan söz edilebilir mi?" demektedir. Chomsky'ye göre barış istenseydi, bu hava operasyonu düzenlenmezdi. İlk önce barış yolları aranır, petrol ambargosu yoluyla Miloseviç yönetiminin tüm hayat damarlarını

yoketmek denenirdi, kapsamlı bir ambargo ve uluslararası yaptırım ile yalnız bırakılacak olan Miloseviç'in bir şey yapacak hali kalmazdı. Chomsky, bu nedenleri saydıktan sonra müdahalenin Kosovalılar açısından korkunç yıkımları olan bir operasyon olduğunun altını çizmektedir.

The Independent gazetesinin yazarı Robert Fisk ise 26 Kasım 1999 tarihli "Kosovo, Law and Diplomacy" adlı yazısında "Acaba NATO'nun amacı barışı sağlamak mıydı, yoksa barışı sabote etmek miydi?" şeklinde yazmaktadır. NATO müdahalesini sorgulayan tüm stratejistlerin, araştırmacıların, politikacıların vardığı sonuç budur. Karadan değil, havadan müdahaleyi tercih eden ve Müslüman Arnavut halkını çok büyük bir yıkıma sürükleyen bu müdahale yanlıştır.

Gerçekten de müdahalenin başladığı ve bittiği 25 Mart ve 10 Haziran tarihleri arasında, Sırp katliamlarında binlerce kişi öldü. Sırbistan'ın bölgeden çıkmaya zorlanmasının ardından, Kosova'ya önce KFOR adıyla altmış bin kişilik bir NATO birliği geldi. Bu birliklerin girmesinin hemen ardından da BM, başkent Priştina'da Kosova Geçici Yönetimi (UNMIK) kurarak çalışmalarına başladı. Bu Geçici Yönetim'in ilk geçici başkanı ise BM Genel Sekreteri'nin yardımcılarından Sergio de Melo'ydu. Sonra Geçici Yönetim'in daimi başkanlığına Fransa Sağlık eski bakanlarından Bernard Kouchner, geçtiğimiz ay içinde de Danimarkalı Hans Haekkerup atandı.

KFOR askerleriyle sınırları korunan Kosova'ya henüz huzur ve barış gelmiş değil. Yapılan anlaşma çerçevesinde Kosova Kurtuluş Ordusu UÇK silahlarını bıraktı. Ancak Sırplar hala sınır bölgelerinden tam anlamıyla çekilmiş değil ve zaman zaman taciz saldırılarına devam ediyorlar. Sırbistan'da yapılan seçimleri ise Miloseviç'e karşı Kostunitsa kazandı. Ancak liderin değişmesi Sırp hükümetinin politikasında herhangi bir değişiklik yapmadı. Soykırımı gerçekleştiren kadrolar, aynı şekilde iktidarda. Kostunitsa da Kosova'nın bağımsızlığını tanıması söz konusu değil. Daha önceki yazılarımızda da ifade ettiğimiz gibi yeni liderin son yıllardaki açıklamaları, girişimleri, bu dönemde oluşturduğu ittifaklar, seçim kampanyası sırasında söyledikleri, bir manada Miloseviç'e ve onun gibilere sahip çıkması Karadağ ve Kosova'nın Sırbistan'dan ayrılmasına müsaade etmeyeceğini gösteriyor. Dayton Anlaşması'yla kurulan yeni düzeni kabullendiğine dair de fazlaca bir işaret yok. Kostunitsa da aynı Miloseviç gibi Büyük Sırbistan hayalleri kuruyor. Zaten Miloseviç'e yaptığı muhalefetin temelini de neden yüz binlerce cana kıydığı değil, neden bu savaşları kaybettiği sorusu oluşturuyor.

Kosova şu anda hala zaman zaman etnik çatışmaların yaşandığı ve sonucunun ne olacağının bilinmediği bir yer. Sırbistan'da hem iktidar hem de muhalefet Kosova'nın Sırbistan'ın bir parçası olduğu düşüncesinden vazgeçmiş değil. UNMIK bugün bölgenin çeşitli yerlerinde hâlâ sürüp giden etnik kavgalar ve sürtüşmelere bir çözüm getiremedi. Son bir yılda BM tarafından açıklanan rakamlara göre 250'ye yakın kişi bu çatışmalarda hayatını yitirdi. Binlerce insan

Sırp yönetiminin kontrolündeki hapishanelerde öleceği günü bekliyor. Binlerce kayıp kişinin akibetinin ne olduğu ise hala bilinmiyor.

NATO müdahalesini takip eden iki yılı değerlendirdiğimizde, Kosova'da kaybedenin yine Arnavut halkı olduğu ortaya çıkıyor. Sırplar istedikleri sonuca ulaştılar ve 10 binlerce Müslüman Arnavut'u katlettiler. Binlerce Arnavut da göç yollarına düştü. İkinci kazançlı çıkan güç ise Batılı güçler oldu. Bu operasyon tam da NATO'nun genişleme planları öncesinde ve NATO'nun 2000'li yıllarda nasıl bir görev üstleneceğinin tartışıldığı dönem öncesinde gerçekleştirildi. Böylece Orta ve Doğu Avrupa'da ortaya çıkan jeopolitik boşluk alanını doldurmaya ve bölgede yeni dengeleyici unsur olduğunu gösterdi. Ayrıca siyasi çözüm adı altında Kosova'ya kendi çözüm planını dayatarak, bağımsızlık yolundaki çabaların önüne geçmiş oldu. Artık Kosova'nın bağımsızlığına kavuşması eskisinden çok daha zor.

Kosova'nın bu dönemdeki en büyük eksikliği ise dava bilincine sahip, Kosova davasına cesaretle sahip çıkacak, tüm Kosova halkını temsil edebilecek ve onları biraraya getirebilecek Aliya İzzetbegoviç gibi bir isme sahip olmamasıydı. Müslüman ülkelerden yeterli destek görmemek, yıllarca sesini duyurmakta zorlanmak, pasif yöneticilerin uluslararası platformda halkın taleplerini anlatmakta zorlanmaları Kosova'nın bağımsızlığa giden sürecinin önündeki en büyük engellerdi. İslam bilincinden yoksun bir Arnavut milliyetçisi olan İbrahim Rugova her ne kadar ön plana çıksa da, yukarıda saydığımız lider vasıflarından yoksundu... Oysa İzzetbegoviç'in varlığı Bosna'nın en büyük avantajıydı.

Sonuç

Bölgenin kısmen de olsa istikrara kavuşmasının yolu, Kosova'ya bağımsızlığın ya da en azından özerkliğin verilmesidir. Ancak Sırbistan'da aynı kadrolar yönetimde olduğu süre, bu bölgenin gerçek bir huzura ve barışa ulaşması mümkün değildir. Bu yönetim iktidarda olduğu sürece Sırp baskısından korunmanın tek yolu uluslararası garantidir.

Bu noktada ise Türkiye'ye çok büyük bir sorumluluk düşmektedir. Çünkü gerek Bosna gerekse Kosova'da yaşananların tarihi kökenleri incelendiğinde tek çözümün Osmanlı vizyonu olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu bölgede var olan Türko-İslami kuşak, Türkiye'nin önüne hem tarihsel ve politik bir sorumluluk, hem de büyük bir stratejik fırsat sağlamaktadır. Bu kuşağı korumak, harekete geçirmek, Türkiye için ciddi bir etki alanı oluşturabilir.

Bunu basit bir yayılmacılık olarak algılamak ise büyük bir yanılgı olacaktır. Çünkü sözü edilen coğrafya üzerinde tarihsel, kültürel ve stratejik yönden Türkiye'ye bağlı ve yakın olan halklar yaşamaktadır. Bu toplumlarla, hem de 1912'ye kadar "bizim" olan topraklar üzerinde güçlü bir işbirliği kurmak, doğal bir hak ve sorumluluktur.

Bu arada Türkiye, Balkanlar'da bu şekilde bir etki alanı oluşturmakla, diğer dış politika yönlerinde, Orta Asya, Kafkaslar ve Ortadoğu'da da büyük bir stratejik avantaj ve siyasi güç elde edecektir. Bir yönde elde edilen etki alanı, diğer yönleri de etkileyecektir. Ne de olsa, diğer dış politika yönlerimiz de Devlet-i A'li Osmaniye'nin mirası ile yakından ilgilidirler.

Bugün Balkanlar'daki Sırp milliyetçileri Osmanlı'yı Balkanlar'ı sömürmüş emperyalist bir güç olarak resmetme çabasındadırlar. Bu asılsız ancak etkili propagandaya karşı Türkiye tarihsel gerçekleri ortaya koymalı, Osmanlı döneminde Balkanlar ve Ortadoğu'da nasıl bir istikrar, adalet, barış ve nizam kurulduğunu izah etmeli ve bu tarihsel gerçeği aktif politikaları için temel haline getirmelidir. Türkiye'nin stratejik ufku, Osmanlı mirasına sahip çıkabilmesiyle orantılı olarak genişleyecektir. Türkiye'nin 21. asırda bir bölge gücü haline gelmesi, tarihsel ve dini kimliklerin giderek daha önemli hale geldiği dünyaya damgasını vurabilmesi, ancak böyle mümkün olabilir.

Avrupa’da Esen Irkçılık Rüzgarları

Aralık 2000

Dünya üzerinde gerçekleşen pek çok bölgesel savaşın, iç savaşların ya da çatışmaların altında farklı ırklar arasında süregelen düşmanca duygular yatmaktadır. Birçok ülkede halen devam etmekte olan beyaz ırkın siyah ırka karşı saldırgan tutumunda, yakın tarih içinde çok sayıda insanın ölümüyle sonuçlanan Nazi kökenli Ari ırk fikrinde ya da Afrika'daki ülkelerde görülen kabile çatışmalarında karşımıza çıkan, işte bu "soy koruyuculuğu" yani "ırkçılık"tır. Bu anlayış içinde bir ırkın diğerinden fiziksel ya da zeka açısından üstün olduğu, üstün olanın diğerine saygı, sevgi, merhamet duymasının gereksiz olduğu, hatta ikisinin bir arada bulunmasının bile yanlış olacağı iddia edilir. Oysa bu, son derece çarpık ve vahşice bir yaklaşımdır. Çünkü bu anlayışa göre farklı halkların var olmalarına gerek yoktur ve tüm "farklı olanlar" ortadan kaldırılmalıdır. Böyle bir anlayışın ise tüm dünyayı sonu gelmez bir çatışmanın içine sürükleyeceği açıktır.

Kuran ahlakında ise farklı halkların ve kabilelerin yaratılmasının nedeni "insanların birbirleriyle tanışmaları" olarak bildirilir. Bu çeşitlilik Allah'ın yaratışındaki bir güzelliktir. Bir insanın daha uzun boylu, birinin kısa boylu olması, bir kişinin teninin beyaz diğerinin sarı ya da siyah renk olmasının hiçbir önemi yoktur. Bunlar Allah'ın takdir etmesiyle olmuştur ve her bir yaratılışta çok büyük güzellikler, hikmetler ve incelikler saklıdır. Bir kişinin farklı renkte ya da farklı fiziksel özelliklerde olması o kişiye ne bir üstünlük katar, ne de diğerlerinden aşağı bir konuma sokar. Kişiler arasındaki tek üstünlük Allah'a olan yakınlıktadır. İman sahibi bir kişi tek üstünlüğün takva ile, yani Allah korkusu ve Allah'a imandaki üstünlükle olduğunu çok iyi bilir. Allah, Hucurat Suresi'nde bu gerçeği şu şekilde bildirir:

Ey insanlar, gerçekten, biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Ancak ırkçılığın geçmiş yıllarda olduğu gibi günümüzde de bu kadar şidetlenmesinin nedenleri arasında kendisine fikri bir temel bulması da sayılmalıdır. Bir vahşet olarak karşımıza çıkan ırkçı anlayışın sözde bir bilimsel dayanağı vardır. Bu sözde bilimsel dayanak, Darwin'in evrim teorisidir. Evrim teorisinin adını ilk kez duyanlar bunun sadece biyolojinin ilgi alanına girdiğini ve kendi yaşamları açısından bir önem taşımadığını düşünebilirler. Oysa gerçekte evrim teorisi, biyolojik bir kavram olmanın ötesinde, yaygın kitleleri etkisi altına almış ırkçılık gibi çarpık felsefelerin de altyapısını oluşturur.

Irkçılığın Sözde Bilimsel Dayanağı

Darwin, teorisini ilk ortaya attığı zaman dönemin bilim adamları arasında yaygın bir kabul görmemişti. Özellikle fosil bilimciler, onun bu iddiasının hayal ürününden başka bir şey olmadığının farkındaydılar. Ancak buna rağmen Darwin'in teorisi zaman içinde daha fazla destek buldu. Çünkü Darwin, bu teoriyle birlikte, 19. yüzyılın hakim güçlerine bulunmaz bir temel sağlamış oluyordu.

Evrim fikri, Darwin'in Türlerin Kökeni isimli kitabıyla yaygınlık kazanırken, Avrupalılar da diğer kıta ve medeniyetlere yayılmayı sürdürüyorlardı. Başta İngiltere ve Fransa olmak üzere, Avrupalı devletler Güney Asya'nın önemli bir bölümünü, Afrika'nın neredeyse tümünü ve Latin Amerika'nın bir kısmını kolonileştirmekle uğraşıyorlardı. Kuzey Amerika'da ise kızılderili katliamı sürüyordu. Kısacası 19. yüzyılın ikinci yarısında, batılı medeniyetler diğer medeniyetleri yağmalıyorlardı. Hiçbir hak sahibi olmadıkları bir ülkeyi zorla ele geçiriyorlar, sonra bu ülkedeki insanları baskı altına alıyorlar ve ülkenin kaynaklarına el koyuyorlardı. Ancak Batı, yaptıklarına meşruiyet sağlayacak bir açıklama bulmak zorunda hissediyordu kendini. İşte Darwinizm bu noktada emperyalistlere büyük bir fırsat sundu. Bu teoriyle birlikte sömürülen halkların "bir tür hayvan" oldukları düşüncesine "sözde" bilimsel bir dayanak göstermek mümkün hale gelmişti.

Darwin, teorisinin insan hakkındaki kısmını, 1871 yılında yayınlanan İnsanın Türeyişi adlı kitabında açıkladı. Bu kitapta, insanın maymunlarla ortak bir atadan geldiklerini öne sürüyordu. Ancak Darwin'in ilginç bir düşüncesi daha vardı. Ona göre bazı ırklar, diğer insanlara göre daha çok evrimleşmiş ve ilerlemişlerdi. Bazı ırklar ise, neredeyse hala maymunlarla aynı düzeydeydi. Darwin'in teorisinin ikinci bir önemli yönü daha vardı. Darwin, canlıların ve insanların gelişimini "yaşam mücadelesi" kavramına dayandırıyordu. Ona göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu.

Darwin, bu yaşam mücadelesi kavramının insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürdü. Türlerin Kökeni kitabına koyduğu alt başlık bile, onun insanlığa ırkçı bir açıdan baktığını gösteriyordu: "Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla".

Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalılardı. Kızılderililer, Afrikalılar ve diğer her türlü yerli halk ise evrim sürecinde geri kalmış ırkları oluşturuyorlardı. Bu çarpık anlayışa göre, insanların maymunları ya da diğer hayvanları ehilleştirmeleri ve kullanmaları nasıl meşruysa, bu geri ırkları ehilleştirmeleri, onları köle olarak kullanmaları, topraklarına el koymaları, hatta öldürmeleri de o kadar meşruydu. Darwin kitabında bu ırklarla ilgili şöyle söylüyordu:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları yeryüzünden tamamen silecek ve onların yerine geçecek.

Öte yandan insansı maymunlar da kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek.(1)

Bu ifadelerinden de anlaşıldığı gibi, Darwin tam bir ırkçıydı. Avrupalılar'ın, dünyanın diğer ırklarından üstün olduğunu ve onları zaman içinde köleleştirip yok edeceklerini düşünüyordu. Darwin'in ileri sürdüğü evrim kuramının toplumlara uygulanması ile gelişen bu teori, Sosyal Darwinizm olarak adlandırıldı ve hem emperyalizmin en büyük meşruiyet gerekçesi, hem de ırkçılığın en büyük dayanağı haline geldi. Sosyal Darwinizm'in en büyük popülarite kazandığı ülkelerden biri ise Almanya oldu.

Naziler ve Darwinizm

Neo-Naziler'in Darwin'in evrim teorisinden ilham almaları bir rastlantı değildir. Çünkü Darwinizm, en başından beri Nazi ideolojisinin ayrılmaz bir parçası olmuştur.

Nazizm, I. Dünya Savaşı'ndan yenik çıkan Almanya'da doğdu. Nazi Partisi'nin lideri, hırslı ve saldırgan bir kişiliğe sahip olan Adolf Hitler'di. Hitler'in dünya görüşünün temelini ise ırkçılık oluşturuyordu. Hitler Alman milletinin asli unsurunu oluşturan Ari ırkın, diğer tüm ırklardan üstün olduğuna ve onları yönetmesi gerektiğine inanmıştı. Ari ırkın yakında bin yıllık bir dünya imparatorluğu kuracağını hayal ediyordu. Hitler'in bu ırkçı teorilerine bulduğu bilimsel dayanak ise, Darwin'in evrim teorisiydi.

Hitler'in fikirlerine değer verdiği kişilerden biri, ırkçı Alman tarihçi Heinrich von Treitcshke idi. Treitcshke, Darwin'in evrim teorisinden şiddetle etkilenmiş ve ırkçı görüşlerini de Darwinizm'e dayandırmıştı. "Uluslar ancak Darwin'in yaşam kavgasına benzer şiddetli bir rekabetle gelişebilirler" diyordu. Treitcshke'nin diğer bir ifadesi ise onun diğer ırklara bakışını ifade ediyordu:

Sarı uluslar sanat yeteneklerinden ve siyasal özgürlük anlayışından yoksundurlar. Siyah ırkların görevleri ise beyazlara hizmet etmek ve sonsuza dek beyazların tiksintilerine hedef olmaktır... (çünkü) yamaklar olmaksızın hiçbir kültür var olamaz...(2)

Darwinizm'in ve Nazizm'in gelişmesinde büyük bir rolü olan, bu Sosyal Darwinizm'in faşist yorumu, Friedrich Nietzsche'nin Darwin'i benimsemesiyle ilk önemli adımlarından birini atmıştı. Nietzsche, insanların çoğunu "köle ahlakı"na sahip sefiller olarak görüyor, ancak aralarındaki az sayıda bir grubun "üstün-insan" olduğunu düşünüyordu. Aynı ayrım ırklar arasında da vardı; ırkların çoğu sefildi, ancak bir tanesi "üstün ırk"tı. Bu vasıfların oluşabilmesi için de sürekli bir savaş ve mücadelenin gerekliliğine inanıyordu. Savaşın zaruri olarak gerçekleşen bir kötülük olarak değil de, ırkların ya da milletlerin gelişmesini sağlayan bir iyilik olarak algılanması, Nietzsche'den sonra, her türlü ırkçılığın ve nasyonalizmin de temel inançlarından biri haline gelecekti. Nietzsche'nin aşağıdaki sözü de bu yaklaşımı çok açık ifade eder:

Vicdandan, merhametten, bağışlamadan, insanların bu dahili zalimlerinden kurtulunuz; güçsüzleri baskı altına alınız, cesetleri üzerinden yukarıya tırmanınız...(3)

Bu sözlerden de anlaşılmaktadır ki, dinsiz bir yapının oluşturduğu mantık bozuklukları sınır tanımamaktadır. Bu ifadelerde, Allah korkusu olmayan insanların zalimlikte, insaniyetsizlikte, bencillikte kısacası her türlü şeytani vasıfta ne kadar ileri gidebilecekleri görülmektedir. Hitler de teorilerini geliştirirken Darwin'in yaşam mücadelesi fikrinden ilham aldı. Ünlü kitabı Kavgam'ın adını, bu yaşam mücadelesi fikrinden esinlenerek belirlemişti. Hitler de, aynı Darwin gibi, Avrupalı olmayan ırkları maymunlarla aynı statüye koyuyor ve şöyle diyordu:

Kuzey Avrupa Almanlarını insanlık tarihinden çıkarın, geriye maymun dansından başka bir şey kalmaz.(4)

Naziler'in evrimci görüşlerinin temelinde, "öjeni" kavramı yatıyordu. Öjeni, sakat ve hasta insanların ayıklanması ve sağlıklı bireylerin çoğaltılması yoluyla bir insan ırkının "ıslah edilmesi" anlamına geliyordu. Bu teoriyi ortaya atan kişiler de tahmin edilebileceği gibi Darwinistler'di: Charles Darwin'in oğlu Leonard Darwin ve kuzeni Francis Galton. Öjeniyi Almanya'da ilk benimseyen ve yayan kişi ise, ünlü evrimci biyolog Ernst Haeckel oldu. Haeckel, Darwin'in yakın bir dostuydu ve ona sürekli fikirler veriyordu. Bunlardan biri de sakat bebeklerin zaman geçirilmeden öldürülmesi, böylece evriminin hızlandırılmasıydı. Haeckel'in bir başka fikri, cüzzamlıların, kanserlilerin ve akıl hastalarının acısız bir biçimde öldürülmeleri gerektiğiydi. Eğer bu insanlar öldürülmezlerse topluma yük olmaları kaçınılmazdı.

Hitler iktidara geldikten sonra Haeckel'in fikirlerini kendi resmi politikası haline getirdi. Akıl hastaları, sakatlar, doğuştan körler ve kalıtsal hastalıklara sahip olanlar, özel merkezlerde toplandılar. Bu çarpık anlayışa göre, Alman ırkının saflığını ve "sözde" evrimsel ilerleyişini bozan bu kişilere parazitler olarak bakılıyordu. Nitekim bir süre sonra toplumdan soyutlanan bu insanlar, Hitler'den gelen gizli bir talimatla öldürülmeye başlandı.

II. Dünya Savaşı'nı kaybeden Nazi imparatorluğu, ardında milyonlarca masum insanın kanını bırakarak tarihe karıştı. Ama Nazi ideolojisine zemin hazırlayan toplumsal Darwinizm düşüncesi, yaşamaya devam etti. Hitler'den sonraki yıllarda ise Darwin'in bir başka sözü Naziler arasında çok büyük önem kazandı. Neo-Naziler Türklere yönelik girişimlerinde onun bu sözünden güç aldılar. Darwin, W. Graham'a yazdığı 3 Temmuz 1881 tarihli mektubunda, Türklere yönelik ırkçı yaklaşımını şöyle ifade ediyordu:

"Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu gösterebilirim. Düşünün ki, bir kaç yüzyıl önce Avrupa Türkler tarafından istila edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya gelmişlerdi, şimdi ise bu çok saçma bir düşüncedir. Avrupalı Irklar olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde Türk barbarlığına karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, bu tür aşağı ırkların çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından yokedileceğini görüyorum.(5)

İşte Darwin'in Türklere yönelik bu ifadesi, özellikle de son on yılda Avrupa'da güç kazanan ırkçı hareketlere sözde bir dayanak sağlıyordu. Buna göre "Türklere karşı yapılan her türlü saldırı evrimsel sürecin işlemesine bir yardım amacı taşıyordu ve medeni ırkların gelişmesine fayda sağlayacaktı".

Nazizim Avrupa'da Hala Çok Güçlü

Son zamanlarda gazetelerde sık sık Neo-Nazilerin Avrupa'da güç kazandıkları, gövde gösterileri yaptıkları ve eylemlerde bulundukları ile ilgili haberler okuyoruz. Üstelik eylemleri yapan gruplar bu kez hem iktidardaki hükümetlerden, hem yakın oldukları partilerden, hem de kendi halklarından çok büyük destek görüyorlar. Örneğin sadece Almanya'da Neo-Nazi olarak adlandırılan gençlerin sayısı 60 bini geçmezken, bu gençlere sempati ile bakan Almanların sayısı 10 milyona yakın. Bugün Almanya'da yasal olarak kurulmuş beşten fazla Nazi yanlısı parti bulunuyor. Hollanda, İsveç ve Fransa gibi ülkelerde de ırkçı akımlar sürekli güç kazanıyor ve her ülkede yaşayan azınlıklar üzerinde (özellikle de Kuzey Afrika kökenli Müslümanlar ve Türkler) karanlık bulutlar dolaşıyor.

Bizim yakın tarihimiz de bu gibi üzücü saldırılarla, geride kalan gözü yaşlı ailelerle dolu. Örneğin gerek Almanya'da, Hollanda'da, gerekse diğer Avrupa ülkelerinde çok yakın tarihlerde Türklere yönelik benzer saldırılarda bulunuldu. Özellikle de Almanya'da Türklere karşı çok şiddetli bir düşmanlık dalgası her geçen gün güç kazanıyor. Yakın zamanda gerçekleştirilen bu olaylardan birkaçını biraz daha detaylı olarak hatırlamakta yarar var. Alman neo-Nazileri Kasım 1992'de Türkler'i hedef seçerek Mölln şehrinde katliam yapmışlardı. Ardından Mayıs 1993'de Solingen katliamında beş Türk'ün neo-Naziler tarafından yakılması üzerine, Mölln'deki sahneler Solingen'de tekrar yaşandı. Olayın Türk düşmanlığından kaynaklanan ırkçı bir saldırı olduğu açıktı. Hatta San Francisco Examiner gazetesinin 1 Nisan 1997 tarihli sayısında yayınlanan haberde: "Solingen'deki saldırı, Alman tarihinin Nazi döneminden bu yana en kanlı ırkçı saldırısıdır" deniliyordu. Yine aynı dönemlerde (1997) Heigerseelbach'da çıkarılan bir yangında ise bir Türk birinci kattaki evinin penceresinden atlamış ve yaralanmıştı. Polis, apartmanın arkasında çizilmiş halde Gamalı Haç bulunduğunu söyledi. Bu olaylarla eş zamanlı olarak Detmold'ta meydana gelen olayda yanlarında bıçak ve beyzbol sopaları bulunan ve "Türkler Dışarı" sloganı atan alkollü askerler iki Türk'e saldırmışlardı. Benzeri saldırıların ardından da olay yerinin yakınlarında Gamalı Haç çizimlerine rastlanıyordu.

Bundan başka Hollanda'nın Lahey kentinde Türkler'e yönelik bir saldırı daha gerçekleşti. Söz konusu saldırıda da bir Türk kadın ve beş çocuğu öldürüldü. Ardından Türkler tarafından düzenlenen yas yürüyüşünden sonra yürüyüşü düzenleyenlerin evlerine, üzerlerine Gamalı Haç çizilmiş imzasız tehdit mektupları geldi. Mektuplar "ölüm" tehditleri içeriyordu. Bunun yanısıra maddi ve manevi büyük zararlara neden olan saldırılar durdurak bilmiyor. Camiler yağmalanıyor, evlerin ve okulların camları kırılıyor, kişilere yönelik tacizler gerçekleştiriliyor, gençler arası kavgalar ve yaralamalar bitmek bilmiyor. Ancak nedense bu insanlık dışı olaylara dur diyecek hiçkimse çıkmıyor. Hiçkimse köklü çözümler almak için girişimde bulunmuyor.

Saldırılar Almanya ve Hollanda ile Sınırlı Değil

Yakın tarihimiz dünyanın daha pek çok yerinde Türk soyuna mensup insanların maruz kaldığı bu tip insanlık dışı eylemlerle doludur. Örneğin 80'li yıllar ve öncesinde Bulgaristan Türkleri'nin uğradığı zulüm ve asimilasyon çalışmaları da bu konuya örnek verilebilir. Bulgaristan'daki soydaşlarımızın zorla isim ve soyadları değiştirilmeye çalışılmış, Türkçe konuşmaları yasaklanmıştır. Buradaki 2 milyon Türk'ün camilere ve mescitlere gitmeleri engellenmiş, ibadet hürriyetleri ellerinden alınmış, sünnet yasaklanmış, Türk okulları kapatılmış, üstelik bunlara karşı direnenler ölüme kadar varan cezalara çarptırılmışlardır. Ama tüm bunlara, bugün insan hakları savunucusu olarak geçinen ve her fırsatta Türkiye'yi eleştiren Batı dünyası sessiz kalmıştır. İşte bu ayrımcılığın sebebi Avrupa insanına geçmişten kalan ırkçı mirastır.

Öte yandan Sovyet Rusya zamanında da Rusya federasyonuna bağlı Türkler asimile edilmeye çalışılmıştır. Sovyetler bu amaçla Türkler'i dağınık bölgelere yerleştirmişler ve bağlantılarını tamamen kesecek formüller uygulamışlardır. Aynı şekilde Stalin döneminde Türkiye ile sınır bölgede yaşayan Ahıska Türkleri yerlerinden koparılarak Sibirya başta olmak üzere Sovyetler Birliği'nin çeşitli yerlerine dağıtılmışlardır. Yerlerine ise Hıristiyan Gürcüler yerleştirilmiştir. Rusya'nın Kafkasya politikası ise, Türkiye sınırında Hıristiyan Gürcü ve Ermenilerden oluşan bir gayri müslim halk oluşturarak, Türkiye'nin Türk dünyası ile irtibatını kesmek olmuştur. Kafkasya dışından Ermeniler göçmen olarak getirilmiş, suni bir Ermeni devleti oluşturulmuştur. Azerbaycan ve Nahcivan arası Ermenilere verilerek bu iki bölgenin bağlantısı kesilmiştir. Ruslar Türkler'i eski kültürlerinden koparmak ve aralarındaki Türk birliğini bozmak için alfabelerini değiştirmiştir. Önce Arap alfabesi kullanan Türkler'i Latin alfabesi kullanmaya zorlamışlardır. Türkiye'nin de Latin alfabesine geçmesi üzerine herhangi bir kültür birliğini engellemek amacıyla SSCB'deki Türkler Kiril alfabesi kullanmaya zorlanmışlardır. Böylece Türkiye ve Türkler arasında tüm bağlar koparılmaya çalışılmıştır.

Günümüz Almanya'sı Hitler'in İzinde mi?

Hitler, Mussolini gibi faşist liderlerin tarihin derinliklerine gömülmeleri, onların savundukları fikirlerin de yok olduğu anlamına gelmemektedir. Bugün onların düşüncelerini kendilerine örnek alan pek çok örgütlenme Avrupa ülkelerinde faaliyettedir. Özellikle de son yıllarda, Avrupa'nın birçok ülkesinde ırkçı ve faşist hareketler yeni bir uyanış içindedirler. Bu hareketlerin en başında ise Almanya'daki Neo-Naziler ya da halk arasındaki kullanımıyla "dazlaklar" geliyor.

Neo- Nazilerin amacı diğer ırkçılarla aynı... Farklı ırklardan olan kişileri, özellikle de Türkleri, yıldırmak, kaçırmak, kaçıramadıkları takdirde yok etmek.

Böylece sözde tüm etnik, dinsel ve kültürel kirlenmelerden arındırılmış bir toplum yaratmak. Sadece Almanların yaşadığı bir Almanya meydana getirmek.

Neo-Naziler her ne kadar işsiz-güçsüz sokak serserilerinden, uyuşturucu müptelalarından ve saldırgan gençlerden oluşuyorsa da, çok ciddi bir yapılanma içindeler. Yukarıda da belirttiğimiz gibi arkalarında siyasi destekleri, kurulu teşkilatları, ciddi finansörleri ve onlara hareket imkanı tanımak için gereken fikri zemini oluşturan teorisyenleri var. İnternette yüzlerce site, gazete bayilerinde yüzlerce dergi bu ideolojinin propagandasını yapıyor ve her gün yeni kişileri bu saflara katıyor.

Ancak üzücü bir gerçek neo-Nazilerin arkasında çok büyük bir siyasi desteğin olması. Yapılan hiçbir eylem hükümet yetkilileri tarafından gerçek manasıyla tepki almıyor. Köklü önlemlerle bu ırkçı hareketlerin üzerine gidilmiyor. Bu da ırkçılığın adeta bir Alman politikası haline geldiği fikrini daha da güçlendiriyor. Hükümet olayların ardından yaptığı açıklamalarla bu saldırılarda bulunanları bir anlamda "teşvik ediyor." Örneğin ırkçılık kelimesi ısrarla "yabancı düşmanlığı" kelimeleriyle kamufle ediliyor. Hükümet yetkilileri bu girişimleri yapanları "bir avuç serseri" olarak tanımlıyor, organize bir hareketle karşı karşıya olunduğunu görmezden geliyor. Ya da tüm bu olanların "ülkede başgösteren işsizlik"ten kaynaklandığı dile getiriliyor. Türkler giderse, işsizlik sorunu da ortadan kalkacak, bu eylemler sona erecek diyorlar. Üstelik bu eylemler halkın büyük bir kesimi ve basın yayın organları tarafından da tepkiyle karşılanmıyor, hatta bir anlamda teşvik görüyor.

Neo-Nazilerin internet sayfalarında ise önemli bir isim ve bu kişiden yapılan önemli alıntılar dikkat çekiyor. Bu isim Charles Darwin. Çünkü Darwin'in düşünceleri, ırkçı Neo-Nazilerle çok büyük bir paralellik gösteriyor. Darwin'in yukarıda alıntı yaptığımız Türklere yönelik "aşağı ırk" yakıştırmaları ile Neo-Nazilerin ifadeleri arasında herhangi bir fark yok. Örneğin bir Neo-Nazi sitesinde Türkler için şu ifadelere yer veriyor:

"Mesela ben de bugün elimde olsa Türklerin büyük bölümünü gaz ocaklarında görmeyi isterim."(6)

Neo-Nazilerin internet sayfalarında Türk düşmanlığının konu edildiği bölümlerde Darwin'in Türk Milleti hakkındaki tutarsız ve akıl dışı iddialarına bolca yer veriliyor. Böylece, aynı Hitler'in ve o dönemin ırkçılarının yaptıkları gibi, Türk düşmanlıklarına sözde bilimsel bir açıklama getiriyorlar.

Sonuç

Yukarıda saydığımız bu olaylar, dünya üzerindeki ırkçı hareketlerin sadece çok küçük bir bölümüdür. Ancak bu hareketlerin mutlaka önüne geçilmeli, masum insanların sadece renkleri ve ırkları nedeniyle soykırıma tabi tutulmalarına bir dur denilmelidir. Bu insanlık dışı hareketlerin önüne geçilmesinin tek yolu ise bu ideolojilere zemin oluşturan fikirleri kökünden ortadan kaldırmaktır. Çünkü kişilerin, ya da küçük gruplaşmaların önüne geçmekle bu gibi olayları durdurmak mümkün değildir. Bu bataklık kurutulmadığı sürece aynı fikirler mutlaka tekrar hayat bulacaktır. Bu kaçınılmazdır. O nedenle faşizmin fikri dayanağı olan Darwinist anlayışın modern bilimin bulguları ışığında çökertilmesi ırkçı hareketlerin de sonu olacaktır.

(1) Charles Darwin, İnsanın Türeyişi, Ankara: Onur Yayınları, 7.b., Nisan 1995, ss.199-200

(2) Burns, Çağdaş Siyasal Düşünceler 1850-1950, s.446; Allaeddin Şenel, Irk ve Irkçılık Düşün cesi, Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, s.61

(3) Aliyev İzzetbegoviç, Doğu ve Batı Arasında İslam s. 97

(4) Carl Cohen, Communism, Facism and Democracy, New York: Random House Publishing, 1967, s.408-409

(5) Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, cilt 1. New York, D. Appleton and Company, 1888. ss. 285-86)

(6) http://chefsseite.tsx.org/

TERÖRÜN PERDE ARKASI

Aralık 2000

Terör kelimesinin günlük lisanda kullanılan terör kavramından daha geniş bir kapsamı vardır. Güncel dildeki terör kavramı, genellikle radikal ideolojik gruplar tarafından yürütülen silahlı mücadeleyi ifade etmektedir. Oysa terör, en geniş anlamda, yoğun ve sistematik bir korkuyu ve bu korkuya neden olabilecek her türlü şiddet eylemini içerir. Bu nedenle, radikal ideolojik gruplar tarafından terör uygulanabildiği gibi, bir istihbarat servisi ya da bir dikta rejimi tarafından da terör uygulanabilir. Ancak her durumda terörün kendisine yöneldiği hedef, dolaylı ya da doğrudan halkın kendisi olmaktadır.

Bir terör örgütü, halkı kendi yanına çekebilmek için terör uygular: Elde edeceği korkunun kendisine güç vereceğini, bu güç sayesinde de halkı, ya da çoğu kez halkın bir bölümünü kendisine destekçi kılabileceğini hesaplar. Gerilla savaşının temelini oluşturan "kurtarılmış bölge" kavramı da budur: Örgütün uyguladığı terörden dolayı dehşete kapılan insanlar, güvenliği yine örgüte sığınmakta bulurlar. Bu zoraki taraftarlar, merkezi otoriteden bağımsızlaştırılmış, yani sözde "kurtarılmış" toprak parçaları oluştururlar. Hedef "kurtarılmış bölge"lerin giderek yayılması ve sonuçta tüm ülkenin ele geçirilmesidir. Çin Devrimi'nin kanlı lideri Mao Tse-Tung tarafından geliştirilen ve uygulanan bu gerilla savaşı teorisi, Mao'nun ardından dünyanın çeşitli bölgelerindeki terör örgütleri tarafından da kullanılmıştır. Aynı yöntemin kırsal alanda değil de, şehirde yürütülen versiyonu ise, Bolşevik Devrimi'nin lideri Vladimir I. Lenin'in çizdiği yolu izler.

Bu sözünü ettiğimiz terör türü, "terör" dendiğinde ilk anlaşılan şeydir ve genellikle "sol terör" olarak tanımlanır. Ancak bir de Üçüncü Dünya ülkelerinde rastlanan ve dikta rejimleri tarafından uygulanan terör vardır. Aslında buradaki mantık, sol terördeki mantığın bir "makro" uygulamasından başka bir şey değildir. İktidarın sahibi olan kadro ya da diktatör, baskıcıdır; iktidarını sadece kendi şahsi çıkarına kullanmaktadır. Ve bu yüzden çeşitli toplumsal muhalefetlerle karşı karşıyadır. Hatta muhalefetlerin belki bir kısmı da üstte değindiğimiz türden bir radikal ideolojik terörü kendisine yöntem olarak benimsemiştir. Bu durumda, söz konusu dikta rejimi, muhalefetten daha güçlü olduğunu kanıtlamak için yine aynı formülü kullanır: Terör uygular ki, halk kendisinden korksun. Ve bu korku ona güç sağlasın.

"Üçüncü Dünya" olarak tanımlanan coğrafyadaki devletlerin önemli bir bölümü bu tarif ettiğimiz "terörist devlet" tanımına uyarlar. Belki her yıl "terörist devletler" listeleri yayınlayan büyük devletlerle işbirliği içindedirler ve bu yüzden adları bu listelerde geçmez. Ama belki de o listelerin tepesine konan devletlerden çok daha teröristtirler.

Bunların yanısıra kimi zaman "büyük" devletlerin de teröre başvurdukları olur. Bunu kuşkusuz Üçüncü Dünya'nın otoriter rejimleri gibi açık açık yapmazlar. Bunun yerine "istihbarat servisleri"ni kullanırlar.

İstihbarat servisleri tarafından uygulanan terörün iki farklı stratejik amacı olur genellikle: Birincisi, tehlikeli muhaliflerin ortadan kaldırılması ya da susturulmasıdır. İkincisi ise, toplum üzerinde etki yaratacağı kestirilen hedeflere yapılacak saldırılarla, toplumu istenen biçimde yönlendirmektir. Yani provokasyon. Provokasyonlarda kimi zaman önemli bir toplumsal figür öldürülür, kimi zaman da rastgele toplu cinayetler işlenir, örneğin kalabalık bir merkez bombalanır ya da topluluk üzerine rastgele ateş açılır. Burada amaç, ölenleri öldürmüş olmak değildir; ölenleri kullanarak toplumun düşüncesini değiştirmektir. Çoğu provokasyon, "sakıncalı" görülen bir adresin üzerine suç atmak için yapılır.

Kısacası, terör, hem küçük terör örgütleri, hem de büyük istihbarat servisleri tarafından etkili bir yöntem olarak dünyanın dört bir köşesinde uygulanmaktadır. Amaçlar farklıdır, ama izlenen yöntem ortaktır.

Dikkat edilmesi gereken ikinci bir nokta da; terörün gerçek kaynağının devlet bazında oluşudur. Evet dünyanın dört bir yanında "terör örgütleri" vardır, ama bu örgütlerin uyguladığı terörün arkasında devletler vardır. Bir ülkede etkili bir biçimde terör uygulayan bir örgüt, mutlaka başka devlet ya da devletler tarafından destekleniyordur. Modern çağın yegane siyasi birimi devlet olduğuna göre, terör örgütlerini devletlerden bağımsız ve kendi başlarına ayakta duran odaklar olarak düşünmek doğru olmaz. Terör örgütleri, belki kendi içlerinde belirli bir ideolojiye hizmet ettiklerini düşünüyor olabilirler, ama gerçekte devletler arası güç mücadelelerinin birer aracısıdırlar.

Ancak bu noktada terörün çok ilginç bir özelliği dikkat çeker. Terörü bir yöntem olarak benimseyenler, kimi zaman giderek birbirleri ile pragmatik bir ittifak içine girmektedirler. Çünkü terör, ilk başta bir "ideal" için başlatılmış olsa da, giderek bir mesleğe, hatta kimi zaman oldukça karlı bir mesleğe dönüşebilmektedir. Terörü uygulayanlar, ellerindeki silahın kendilerine sağladığı birtakım "rant"ları elde etmektedirler. Bu noktada, artık idealler kaybolur. Terörün varlığının korunması bizzat bir amaç haline gelir. Terörün varlığının korunması için de, bir karşı-terörün varlığının korunması şarttır.

İşte tüm bu nedenlerden dolayı, terörizmin dünyası son derece karmaşık ve muğlaktır. Hiç umulmadık ilişkiler hiç umulmadık gruplar arasında yaşanabilir. İstihbarat örgütleri ile terörist gruplar arasında, ya da zıt görünen terörist grupların kendi aralarında beklenmedik bağlantılar kurulabilir. Aşağıda vereceğimiz örnekler perde arkasında yaşanan bu umulmadık ve beklenmedik bağlantılardan bazılarını gözler önüne sermektedir. Eğer bir insan, dünyadaki sosyo-politik sistemin tam da göründüğü gibi olduğuna ve hiçbir "gizli yanı" bulunmadığına sıkı sıkıya inanıyorsa, burada anlatılanları yadırgaması doğaldır. Çünkü ortaya konan bağlantılar, bir hayli "beklenmedik" de olsalar, son derece somuttur.

Kontralar, Uyuşturucu Baronları ve Silah Ticareti: Mossad'ın Arka Bahçesi Latin Amerika

İsrail on yıllardır Nikaragua'daki kontralardan tutun da, Kolombiya'daki askeri ve polis güçlerinden, Medellin kartelindeki kokain baronlarına kadar, Latin Amerika'daki diktatörleri, devlet terörü yapanları eğitmekte, yönlendirmekte ve silahlandırmaktadır. İsrail'in yönlendirdiği uyuşturucu ticaretinin en önemli parçalarından biri de Panama'dadır.

Panama'ya uyuşturucu kaçakçılığı, Mossad gözetiminde ve İsrail uçaklarıyla yapılmaktadır.(1)

Mossad'ın Guatemala, Honduras, El Salvador ve Kolombiya'da askeri ve polis güçlerini eğittiği bilinmektedir. 1989 Ağustosunda dünya kamuoyuna dağıtılan bir video kasette Albay Yair Klein ve başka İsraillilerin kokain baronu Medellin'in suikast birliği olarak bilinen Kolombiya Ordusunu eğittiği ortaya çıkar.

İsrail 4 yıl boyunca Latin Amerika'nın diktayla yönetilen ülkelerin sağ kanatlarına askeri teçhizat yardımı yapan destekçilerin başıdır. Ülkenin silah ihracatının önemli bir kısmı Latin Amerika'ya yapılmıştır.(2) İsrail Latin Amerika'da iş ortakları edinmekle kalmamış gerçek hayranlar kazanmıştır. Bunlar, Şili'de General Pinochet, Guatemala'da General Romeo Lucas Garcias, El Salvador'da Roberto D'Aubuisson, Paraguay'da General Alfredo Stroessnar ve Nikaragua'da Somozo Debayle'dir. Örneğin Nikaragua diktatörü Somoza halkın desteğini kaybettikten sonra bile Mossad ajanlarının sağladıkları silahlarla halka karşı kanlı diktatörlüğünü sürdürmeye devam etmiştir.(3)

Öte yandan İsrail, istihbarat ve gizli polis konusunda Pinochet rejimine özellikle yardımcı olmuştur. Şili'li liderler İsrail'e ve İsrail-Şili ilişkisine pozitif duygular beslemişlerdir.

Guatemala'da İsrailli askeri danışmanlar görev yapmaktadır. Korkunç katliamlardan sorumlu olan rejim, başarısını çok sayıda İsrail danışmanın sağladığı güce borçludur. Guatemala'nın önceki kanlı Lucas Garcias rejimi İsrail'e model olarak duyduğu hayranlığı açıkça dile getirmiştir.(4)

İsrail'in önemli müşterileri arasında Napoleon Duarte tarafından yönetilen El Salvador iktidar cuntası vardır ki, bu cuntanın silahlı kuvvetleri ayda ortalama 2.000 insan öldürmüşlerdir. Cuntanın askeri malzemelerinin % 81'i İsrail'den gelmektedir.(5)

Paraguay'ın yakın dostları Güney Amerika ve Şilili General Augusto Pinochet'dir. İsrail'in Paraguay Başkanı Stroessner ile olan ilişkisinden İsrail basınında "mükemmel" olarak bahsedilmiştir. Diktatör El Excelentisimo sadece İsrail yapımı silahlar kullanmaktadır ve İsrail silahlarının iyi bir müşterisidir.(6)

Bir Knesset üyesi olan Matityahu Peled şöyle demiştir: "Orta Amerika'da İsrail, ABD için pis işlere arabuluculuk yapıyor. ABD'nin suç ortağıdır ve ABD'nin uzantısı gibi davranır. İsrail, Guatemala'daki askeri rejimi desteklemekle, ABD'nin hiçbir zaman yapamayacağı bir işi yaparak, ABD'ye çok mühim bir hizmet vermektedir."(7)

Narko-Terörizm ve İsrail

İsrail kendini her zaman terörizme karşı en etkin güç olarak gösterir. Ama bu görüntünün tam tersine, İsrail hükümetinin üst düzey yöneticileri Kolombiya uyuşturucu baronlarının servisine özel narko-terörist askerler tahsis etmişlerdir. Albay Yair Klein tarafından yönetilen ve bu tip hizmetler veren gruplardan birinin adı Hod-Hahanit'tir.

Bazı İsrailli çevrelerin (özellikle Mossad'ın özel işlerde kullandığı eski casus ve askerlerin) uyuşturucu ve para operasyonlarıyla olan ilişkileri, Kolombiya olaylarının patlamasından öncelere dayanmaktadır.

İsrail'deki bazı dinci partiler, İsrail Mafyası'ndan para tahsil ederler. Bu paraları aklamak için Amerikan bankalarında hesap açtırmışlardır. Daha sonra bu fonlar bankadan bankaya geçirilerek —özellikle Karayipler ve İsviçre bankaları— İsrail'deki hesaplara aktarılır. Bu geri dönüş operasyonu, İsrailli şirketlerin bu transit ülkelerde yer almasıyla kolaylaştırılmıştır. Bu para aklayıcılarının en önemlilerinden biri Bissah Ben Or'dur. Ben Or, kontralara silah satan birisidir ve adı Irangate'e karışmıştır. Ben Or, kendine asistan ve Kolombiya'da sahibi olduğu şirketlere temsilci olarak başka bir Yahudiyi seçer: Mike Harari. Harari Orta Amerika'daki olağandışı olaylarda tanınan bir kişidir. Pek çok kaynak onu Mossad ajanı olarak tanımlamaktadır.

Burada görevini örtbas etmek için İsrailli sigorta şirketi "Harrier" de önemli bir göreve sahipti. İsrail'e yolladığı kapitaller sonrası büyük komisyonlar alırdı. Bu paralar Bissah Ben Or'un hesabında son buluyordu. Ayrıca Noriega'nın da arkadaşıydı. Ve onun sayesinde İsrail'in Panama Büyükelçisi ünvanını alır. Zaten Noriega'nın 84'deki İsrail gezisini de Mike Harari ayarlar. Ödüllendirmek için ileride Reagan'ın "kapı köpeği" olacak Noriega, Harari'yi Özel Danışmanı atar. Sonuç olarak Mike Harari Panamalı mafya başkanının yakın korumalığını organize eder. Bunun içinde bu bölgede güvenlik için bulunan pek çok İsrail özel servisinden yardım ister.

Yediot Aharonot Gazetesi 1989 Nisanından itibaren İsrail askerlerinin Medellin Kokain Karteli'nin hizmetinde olduğunu doğrulamıştı. Ama Şamir Hükümeti bu kişilerin çalışmalarını engellemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

1988 yılı Ağustos başında Amerikan televizyonu NBC, İsrailli askerlerin Medellin Karteli'nin baronlarını eğittiğini ve silahlandırdığını duyurdu Bu kartel, üretilen kokainin ABD'ye gidişini kontrol ediyordu.

Puerto Boyacio'da ACDEGAM isimli bir "Köylü ve Çiftçi Birliği" kurulmasını bizzat Medellin Karteli teşvik etmişti. Bu grup Escobar ve Jose Gonzalo Rodriguez tarafından finanse edilen gerçek bir özel ordu idi ve Kolombiya ordusuyla çok yakın ilişki içindeydi. Zaten bu orduda Kartel'in içine kadar işlemişti. Ayrıca B2 gibi gizli servislerle de bağlantılı olduğu biliniyordu. Bu ordunun görevi silah zoruyla halka özellikle coca üreticilerine boyun eğdirmek olarak belirlenmişti. ACDEGAM'ın askerleri yani "Sicarios"lar çok iyi silahlandırılmış komandolardı. Bunlar Kolombiya'daki katliamların çoğundan sorumluydular. Devlet içinde devlet olan vurucu timi oluşturdular. Medellin tarafından kurulan bir partiyi de oluşturan yine bunlardı, bu partinin adı Morena (Mouvement de Renovation Nationale)dır.

Gonzalo Rodriguez Gocha'nın milisleri Orta Amerika ve Kolombiya'da yerleşmiş pek çok İsrailli grup gibi aynı tip ihtiyaçları karşılıyorlardı. Bu görevlerin sosyal amacı "Private Security Training Firm"de tüm açıklığıyla dünyaya tanıtılıyordu.

Bu şirketlerden bir tanesinin yöneticisi kolonel Albay Yair Klein'dı. 1987'de Kolombiya hükümeti onu Hod Hahanit'in sosyal servisine göreve çağırmıştı. Ama olay sonuçlanmadan Yair Klein başka bir İsrailli albayla karşılaşır. Mario Shashani... Bu kişi Adnan Kaşıkçı'ya, Gaith Pharan'a ve Akram Ojjeh'e çok yakındı. Shashani Latin ve Orta Amerika'da operasyon yapmak isteyenlerin mutlaka uğraması gereken bir duraktı. Onunla ortak çalışan kişiler ise Bissah Ben Or, Mika Harari, General Ze'evi ve Amiram Nir idi.

Shashani vatandaşı Albay Klein'i, Kolombiya hükümetinin servisinde kalmaktansa, ACDEGAM'ı yönetmek için ikna etti.

Antrenman kampı Puerto Boyacio yakınlarında Fantaisie Adaları'nda yapıldı. 9 haftalık çalışma 3 bölümden oluşuyordu. Yair Klein ABD'deki nakit 800.000 dolar alıyordu. Bu çıkarma Kolombiya ordusundan Albay Luis Boharquez tarafından desteklenmişti. Eğitmenler arasında İsrailliler, Almanlar, İngilizler ve Güney Afrikalılar mevcuttu.

Medellin Karteli'nin milislerini silahlandırmak için İsrailliler aracı oldular. Bu yönde Miami çift taraflı bir pompa görevini görüyordu. Orta ve Güney Amerika'ya giden silahlar buradan yola çıkıyordu. Narko-dolarlar da en son buraya ulaşmaktaydı. 1989 Temmuzunda Miami gümrükçüleri Medellin'e giden üç silah konvoyunu durdurmuşlardı.

Bush hükümetinin Medellin Karteli'ne savaş açmaları üzerine kamuoyuna yansıyan Fantaisie Adası olayı üzerine İsrail basını hükümetine hesap sordu. Şamir, İsraillilerin bu tip şaibeli olaylara katıldığına dair haberler duymanın üzücü olduğunu söyledi, ama İsrail hükümetinin dünyanın dört bir yanındaki olaylardan sorumlu tutulamayacağını da ekledi. Ayrıca Jerusalem Post'un yazdığına göre hükümetin güvenlik bölümlerinin ve istihbarat servislerinin habersiz olduğunu da iddia etti.

Ama Yediot Aharonot'un Kolombiya'ya yolladığı özel temsilci (27 Ağustos 1989) Kolombiya gizli servislerinin 1989 Nisan'ında İsrail hükümetine bir rapor

gönderdiğini yazdı. Bu raporda İsrail askeri gruplarının uyuşturucu baronlarının servisinde çalıştığı konusunda hükümeti uyarıyordu. Aharonot, Şamir hükümetinin bu hareketi durdurmak için hiçbir çalışma yapmadığını da eklemişti.

8 Eylül 1989'da İsrail Radyosu Yair Klein'ı "izinsiz know-how ihracatı" yapmakla suçlar. Klein eğer suçlanırsa ülkesinin çok üst düzey sorumluları hakkında başlarına iş açacak açıklamalar yapmaktan çekinmeyeceğini söyledi. Yediot Aharonot ve Hadashot gazeteleri Klein'ın söyleyeceği şeylerin gerçek anlamıyla bir bomba olduğunu iddia ediyorlardı.

Londra'lı kaynaklara göre İsrail bağlantısının içindeki önemli kişilerden biri Şamir'in partisi Likud'un Knesset'teki milletvekili, eski askeri güvenlik sorumlusu Yehovshova Saguy'du. Saguy'un Kolombiya'da silah satışında uzmanlaşmış bir şirketi vardı.

Kazanç ilk önce politik açıdan gerçekleşiyordu. 70'lerin başından beri İsrail'in Orta ve Latin Amerika'daki birçok orduya, teknik ve güvenlik açısından, gerillalara karşı savaşta yardım ettiği biliniyordu. Silah yardımları düzenli olarak yapılıyordu. Bunların büyük bölümü 1982'de Beyrut'ta Filistinlilerden alınan silahlardı. 26 Ağustos 1989'da ki Hadasnot'a göre Kolombiya'daki 20 İsrailli şirketten sadece 6 tanesinin yönetim yetkisi vardı.

Tüm bu olaylar İsrail hükümetinin ticari ününü etkilememişti. "Medellin Milisleri" olayı patladığı sırada, Israel Aircraft Industries Kolombiya'ya 13 avcı uçağı (Kfir) satmıştı. Kontrat 6 Ekim 1988'de İsrail'de Kolombiya Savunma Bakanı General Rafael Molina tarafından imzalanmıştı. 5 gün sonra da Şili'ye 12 Kfir satıldı. Bu satışlara İsrail'in aşırı sağ partisi Moedet'in lideri Rhovam Ze'evi aracılık etmişti.

Sonsöz: Terörün Felsefesi

Yukarıda birkaç örneğini gördüğümüz bu terör olayları, terörün mevcut dünya düzeni içinde hem çeşitli örgütler hem de bu örgütleri perde arkasında destekleyen ülkeler tarafından meşru bir yöntem olarak görüldüğünü ve uygulandığını göstermektedir. Terörü uygulayanlar, çoğu kez masum insanları hedef aldıklarına hiç aldırış etmeden, en ufak bir vicdani rahatsızlık duymadan kan dökmektedirler. Dahası, uyguladıkları vahşeti son derece doğal ve gerekli saymaktadırlar.

İşin dikkat çekici bir diğer yanı ise, "terörün felsefesi" diyebileceğimiz söz konusu bakış açısının dünya tarihinde en çok geçtiğimiz 20. yüzyılda etkili olmuş olmasıdır. 20. yüzyıl, hem dünyanın dört bir yanını saran savaşlar, hem de sayısız terör örgütü ve eylemiyle, insanlık tarihinin en kanlı yüzyılıdır.

Kuşkusuz bunun bir nedeni olmalıdır. Bunu araştırdığımızda ise, 20. yüzyıldaki vahşetin aslında 19. yüzyıldan kalma bir düşüncenin sonucu olduğunu görürüz. Bu düşünce, "Sosyal Darwinizm"dir.

Sosyal Darwinizm, Charles Darwin'in ortaya attığı evrim teorisinin topluma ve tarihe uyarlanmış halidir. Darwin, canlıların Allah tarafından yaratıldıkları gerçeğini reddetmiş, buna karşılık tüm doğanın başıboş ve acımasız bir çatışma meydanı olduğunu savunmuştur. Dahası, insanı da bir tür hayvan olarak kabul etmiştir ki, bu da insanların arasında orman kanunlarının geçerli olması gerektiği anlamına gelir.

Sosyal Darwinist düşünce, Darwin'in teorisiyle birlikte tüm dünyaya yayılmış ve siyasi yelpazenin farklı noktalarındaki şiddet ve çatışma yanlısı grupların hepsine birden ilham kaynağı olmuştur. Örneğin;

Komünizmin kurucusu Karl Marx ve onun Lenin, Troçki gibi takipçileri, Darwinizmi en büyük bilimsel dayanakları olarak görmüş ve savundukları "sınıf çatışması"nı Darwinizme dayandırmışlardır.

Hitler ve tüm Naziler, tarihin ırklar arasındaki bir çatışmadan ibaret olduğuna inanmışlardır. Bu düşüncelerinin en büyük dayanağı ise, yine Darwin'in "Yaşam Mücadelesinde kayırılmış Irkların Korunması" altbaşlığını taşıyan "Türlerin Kökeni" adlı kitabı olmuştur.

3. Dünya Ülkelerini acımasızca sömüren emperyalistler, Avrupalı olmayan ırkları "geri ırk" olarak gösterme ihtiyacı hissetmişler ve bunu da yine Darwin'in teorisine dayandırarak başarmışlardır.

Sonuçta, dünyayı ırklar, milletler, sınıflar ya da örgütler arası bir "arena" olarak gören herkes, açık ya da gizli olarak Sosyal Darwinizm'den ilham almıştır. Sosyal Darwinizm, "yaşam bir mücadeledir", "küçük balık büyük balığı yutar", "yaşamak için öldüreceksin" gibi sloganlarla kitleleri de etkisi almış ve "terörün felsefesi"ni dünyanın dört bir yanına sanki haklı ve meşru bir düşünce gibi yaymıştır.

20. yüzyılın vahşet tarihini inceleyenler, Sosyal Darwinizm'in bu gizli ancak dev etkisini keşfetmekte gecikmeyeceklerdir.

İnsanlığın terörden ve terörün günlük hayatımızdaki yansımaları olan sayısız şiddet ve saldırganlık olayın kurtulması için, öncelikle terörün söz konusu felsefesinden kurtulması gereklidir.

İnsanlık anlamalıdır ki, bu dünyaya Darwinizm'in iddia ettiği gibi tesadüfen değil, Allah'ın yaratmasıyla gelmiştir. Darwinizm'in iddia ettiği gibi başıboş bir varlık değil, Allah'a karşı sorumlu bir varlıktır. Ve Darwinizm'in iddia ettiği gibi "yaşam mücadelesi" sürmek için değil, Allah'ın rızası için güzel ahlak göstermek için yaşamaktadır.

Terörün de, dünya üzerindeki tüm diğer sorunların da çözümü, insanlığın bu temel gerçeği kavramasında yatmaktadır.

(1) 2000'e Doğru, 22 Eylül 1991.

(2) The Middle East International, Ağustos 1987.

(3) Hayat, 12 Ocak 1981.

(4) Noam Chomsky, Kader Üçgeni, s. 559.

(5) Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s. 85.
(6) Ibid., s. 103.
(7) Ibid., s. 78.

İSRAİL'İN MESCİD-İ AKSA HEDEFLERİ

Ekim 2000

Uzun bir aradan sonra, geçtiğimiz hafta içinde Kudüs sokaklarında yeniden kan döküldü. İsrail'in fanatik politikacısı ve eski "Lübnan Kasabı" Ariel Şaron'un Kudüs'teki Müslüman mabedi Mescid-i Aksa'yı ziyaret etmesi, Filistinli Müslümanlarda haklı bir tepki uyandırdı ve ardından büyük bir kıyım başladı. İsrail askerleri gerçek mermi kullandıkları silahlarla Filistinlilere ateş açtılar ve yine masum Filistinliler İsrail kurşunlarıyla can verdi.

Bu konuyu ele alan yorumcuların çoğu, Ariel Şaron'un bir provokasyon yaptığına, yani Filistinlileri kasten kışkırtarak bu olaylara sebebiyet verdiğine hemfikir. Peki ama acaba bu provokasyonun amacı ne? İsrail politikasının ve toplumunun Ariel Şaron tarafından temsil edilen fanatik kesimleri bu provokasyonla ne yapmak istiyorlar?

Provokasyonun yerinin Mescid-i Aksa olması, bu sorunun cevabını da kendiliğinden ortaya koyuyor. Çünkü Mescid-i Aksa, Yahudilerin "tapınak tepesi" (Temple Mount) adını verdikleri ve çoğu Yahudi tarafından Siyonist rüyanın en önemli sembolü sayılan bir hedef.

Bu hedefin radikal Yahudiler için ne denli önemli olduğunu anlayabilmek için, Siyonizm'in tarihine bir göz atmak ve Mescid-i Aksa'nın bu tarih içindeki konumunu anlamak gerekmektedir.

Siyonistlerin Mesih İnancı

19. yüzyılın sonunda siyasi bir hareket olarak ortaya çıkan Siyonizm'in milliyetçi, modern ve laik Yahudiler tarafından ortaya atıldığı ve dolayısıyla "dini" bir hareket olmadığı sıkça anlatılan bir hikayedir. Ancak hikaye, gerçeği ancak kısmen yansıtmaktadır ve bir de gözlerden uzak kalan bir yön vardır.

Bu yön, "dindar Siyonizm" olarak bilinen ve "sağ Siyonizm" ya da öteki adıyla "Revizyonist Siyonizm" olarak tanımlanan akımla da oldukça ilişkili olan bir harekettir. Dindar Siyonizm, bir Yahudi Devleti'nin kuruluşunu yalnızca ulusal bir hareket olarak gören laik Siyonizm'den farklı olarak, İsrail'in kuruluşunu Yahudi dinindeki geleneksel "Mesih" inancı çerçevesinde yorumlamıştır.

Bu inanca göre, Yahudiler, Allah tarafından "seçilmiş" olan üstün bir halktır, ve diğer ulusları yönetme hakkına sahiptirler. Ancak bu "yönetme hakkı", diğer uluslar tarafından gasp edilmiştir. Hakkın yerine getirilmesi, "Seçilmiş Halk"ın yeryüzü egemenliğine ulaşabilmesi ise, ancak Hz. Davud soyundan gelecek olan

Beklenen Mesih'i yeryüzüne inip Yahudiler'e önderlik ederek Kudüs merkezli bir Krallık kurması ile gerçekleşecektir.

Bu inanca göre Mesih'e karşı "itaatsizlik" yapacak olan ulusların durumu ise oldukça zordur! The Universal Jewish Encyclopedia, şöyle yazar: "Mesih geldiğinde diğer milletler ya fethedilecek, ya imha edilecek ya da dinlerinden döndürüleceklerdir. Ama sonları ne olursa olsun, o tarihten sonra İsrail için sıkıntı kaynağı olmaktan çıkacaklardır." (1)

Mesih'in gelişi, Yahudilerin binlerce yıllık tarihi boyunca hep beklenmiştir. Ama en çok da, MS 70'da Romalılar tarafından Kudüs'ten kovulmalarının ardından güçlenmiştir. 70 yılında Romalılar, Kudüs'teki Hz. Süleyman Tapınağı'nı ikinci kez yıkmışlar, şehirdeki Yahudilerin büyük bölümünü katletmiş kalanları da sürmüşlerdir. Geriye Tapınak'tan yalnızca tek bir duvar kalmıştır; o da bu "yıkım"ım anısına Ağlama Duvarı'na dönüştürülmüştür. Mesih geri geldiğinde ise, inanışa göre, Tapınak yeniden inşa edilecek ve buradan dört bir yana hükmedecektir.

İşte bu nedenle de, Mesih'in gelişi ile Kudüs'teki Tapınak'ın yeniden inşası, Yahudilere göre birbiri ile çok yakından ilişkili olan iki "vaad"dir.

Dindar Siyonizm'in Mesih ve Tapınak Yorumları

Yahudiler tarafından asırlardır beklenen bu iki büyük gelişme, 19. yüzyıla kadar uzak bir hayal görünümündeydi. Ancak Siyasi Siyonizm'in doğuşu ile birlikte, Yahudiler, 19. yüzyıl sonra Kudüs'e dönmek için ciddi bir girişim başlattılar. Hareket dini kimlikleri zayıf Yahudilerce yönetiliyordu belki, ama dindarlar bu girişimde çok büyük bir anlam görmüşlerdi. Onlara göre, siyasi bir hareket olan Siyonizm, gerçekte Mesihi dönemin artık başlamak üzere olduğunun göstergesiydi.

"Dindar Siyonistler"in başını çeken Abraham Yitzhak HaCohen Kook, Siyasi Siyonizm'in Atchalta D'Geula (Mesihi Kurtuluşun Başlangıcı) ya da B'Ikvata D'Meshicha (Mesih'in Ayak Sesleri) olduğunu söyleyerek bunu en açık biçimde ifade etmişti. Kook'a göre, 1917'de yayınlanan ve Siyonizm'e resmi İngiliz desteği sayılan Balfour Deklarasyonu, Filistin'e yapılan Yahudi göçleri ve büyük devletlerin Siyonistlere verdiği destek; tüm bunlar Mesih'in gelişinin yakın olduğunu gösteren alametlerdi. İsrailoğulları Mesihi dönemde yaşıyorlardı ve yüzyıllardır beklenenler yakında gerçeğe dönüşecekti.

Kook ve diğer dindar Siyonistler tarafından yapılan yoruma göre, "insani" çabayla, yani Siyasi Siyonizm'le başlayan süreç, "ilahi" bir gelişme olan Mesih'in gelişi ile devam edecekti. Ancak bu hedefe varılabilmesi için Yahudilerce Mesih'in gelişinden önce yapılması gereken—ve Mesih'e ortam hazırlayacak olan—üç misyon vardı. The Universal Jewish Encyclopedia bu misyonları şöyle anlatır:

Siyasi Siyonizmin ortaya çıkması ile birlikte Haham Hirsch Kalischer tarafından geliştirilen teori diğer hahamlarca da kabul gördü. Buna göre, Mesih'in dönüş süreci, doğal olaylarla başlayacaktı: Yahudilerin Filistin'e yerleşme isteği ve diğer milletlerin gönüllü olarak bu işe yardım etmesi ile. Mesih'in ortaya çıkışı ve vaadedilen mucizelerin gerçekleşmesi için gereken şartlarsa şunlardı: Kutsal Topraklar'da büyük ve yeter sayıda Yahudinin yerleşip devlet kurulması, Kudüs'ün ele geçirilmesi ve Tapınak'ın yeniden inşa edilmesi. (2)

Bu üç şartın birincisi olan Kutsal Topraklar'daki Yahudi nüfusunun arttırılması, Siyonist hareketin önderleri tarafından bu yüzyılın başından beri uygulanmaktadır. Devlet ise 1948'de kuruldu. İkinci şart, yani Kudüs'ün ele geçirilmesi, 1967'deki Altı Gün Savaşı'nda yerine getirildi. 1980'de Kudüs "İsrail'in ebedi başkenti" ilan edildi...

Dolayısıyla, Mesih'in gelişini sağlayacak misyonlardan geriye bir tek Tapınak'ın yeniden inşa edilmesi kaldı. 19 yüzyıldır yıkık olan ve sadece tek duvarı ayakta kalan Tapınak, Yahudiler tarafından Ağlama Duvarı'na dönüştürülmüş olan Süleyman Tapınağı.

"Peki Tapınak'ı inşa etmek zor birşey midir?" sorusu akla gelebilir hemen. Öyle ya, İsrailliler için bir Tapınak inşa etmenin zorluğu nedir? Zorluk, Tapınak'ın inşa edilmesinde değildir. Eski Tapınak'ın bulunduğu alan üzerinde bugün iki İslam mabedi durmaktadır: Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs Sahra. Tapınak'ın yapılabilmesi için bu iki mabedin de yıkılması gerekmektedir. Pürüz dünya Müslümanlarıdır. Onlar, var oldukları sürece, İsraillilerin bu iki mescidi yıkmalarına izin vermemektedirler...

İşte son bir hafta içinde yaşadığımız ve Kudüs sokaklarını kana bulayan çatışmaların anlamı da burada gizlidir.

Likud ve Tapınak

Siyonizm'in sol kanadı, İsrail Devleti'nin kurulmasından sonra İşçi Partisi'ne dönüştü. İşçi Partisi, devleti kuran partiydi ve 1977 yılına dek de kesintisiz iktidarda kaldı. Buna karşın, sözünü ettiğimiz "dindar Siyonizm" ise, eskiden beridir faşizan öğeler taşıyan "Revizyonist Siyonizm"le bütünleşti ve İsrail'in kurulmasıyla birlikte "Herut" partisi oluşturdu. Bu radikal parti, bir kaç küçük partiyle daha birleşerek 1970'lerin başında "Likud" adını aldı. Herut'u kuran, Likud'a dönüştüren ve 1982'deki Lübnan işgalinin sonrasına dek de liderliğini yürüten kişi, "İsrail sağının en büyük lideri" sayılan Menahem Begin'di. Begin'i İzak Şamir izledi. Menahem Begin ve İzak Şamir gibi büyük isimlerin ardından

Likud'un ve genel olarak İsrail sağının en itibarlı ismi ise, hemen her zaman Ariel Şaron oldu. İsrail'in 1982'deki Lübnan işgali sırasında Sabra ve Şatilla kamplarındaki 2 bin Filistinli'yi kadın çocuk ayırdetmeden gözünü kırpmadan öldürten Şaron, fanatik siyonistlerin gözünde büyük bir kahraman olmuştu.

Begin, Şamir ve Şaron gibi isimlerin temsil ettiği İsrail sağının gizli "megalo idea"sı ise, hep Kudüs Tapınağı'nı yeniden inşa etmek oldu. Bu inşanın gerçekleşebilmesi için de, Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs Sahra'nın yıkılması gerekiyordu.

Nitekim İsrail sağı, el altından desteklediği " Machteret Yehudit" adlı bir örgütle bu hedefi bir kez denedi.

Yahudilerin Mescid-i Aksa'yı Yıkma Girişimi

1984 yılının 27 Nisanında İsrail'de oldukça ilginç bir örgütün varlığı ortaya çıktı. Machteret Yehudit (Yahudi Çetesi) adındaki örgütün üyeleri, Arap yolcularla dolu olan beş yolcu otobüsünü havaya uçurmaya yönelik bir plan yapmış ama son anda olayın ortaya çıkması üzerine tutuklanmışlardı. Ancak daha önce gerçekleştirdikleri önemli eylemler vardı; 1980 yılında Batı Şeria'daki iki Arap belediye başkanının arabasına bomba koyarak öldürmüşler, 1983 yılında ise Hebron kentindeki İslam Koleji'ne silahlı bir saldırı düzenleyerek üç öğrenciyi öldürmüş, otuzüç tanesini de yaralamışlardı.

Ama kısa bir süre sonra, Machteret Yehudit'in tüm bunlardan çok daha büyük bir eylemi gerçekleştirmek üzere olduğu öğrenildi. Örgüt, Doğu Kudüs'ün, Mescid-i Aksa ve Kubbet-üs Sahra'yı havaya uçurmak için çok detaylı bir plan hazırlamıştı. Mabetlerin mimarı yapısı üzerinde profesyonel bir inceleme yapılmış, Golan Tepeleri'ndeki bir askeri garnizondan bol miktarda patlayıcı çalınmıştı. Kubbet-üs Sahra'yı etrafa zarar vermeden havaya uçurabilmek için, 28 ayrı patlayıcı Kubbe'nin belirlenmiş yerlerine yerleştirilecekti. Gerekirse Mescid-i Aksa'yı korumakla görevli silahsız Müslüman nöbetçileri vurmak için ucuna susturucu takılmış Uzi'ler ve göz yaşartıcı bombalar edinmişlerdi. Operasyon, yirminin üzerinde Machteret Yehudit militanının katılımıyla gerçekleşecekti.

Yahudi Çetesi'ne Gizli Destekler

Eylem İsrail otoriteleri tarafından durdurulmuştu belki, ama bu gönülsüz bir engellemeydi. Çünkü, Machteret Yehudit'in üyeleri, aslında pek çok kişinin yapmak istediği bir işi, sabırsızlıkları nedeniyle, uygun olmayan bir zamanda yapmaya kalkmışlardı. Bu nedenle, Likud hükümeti, Machteret Yehudit'e ve eylemine gizli bir sempati ile bakmışlardı.

İsrail mahkemesi, kanunlara göre suç oluşturan bu eylemi doğal olarak cezalandırdı ama mahkeme kararından bir gün sonra, Başbakan Yitzhak Şamir, Machteret Yehudit üyeleri için şöyle diyebiliyordu: "Hepsi harika insanlar ama bir hata yaptılar." Likud müttefiki radikal Gush Emunim partisinin önde gelen ismi

Haham Moşe Levinger de eylemin teorik olarak doğru ama zamanlama yönünden yanlış olduğu yönünde görüş bildirdi. (3)

Amerikalı Yahudi gazeteci Robert Friedman, Machteret Yehudit olayının derinleme bir incelemesini yapmıştı. Verdiği ilginç bilgiler vardı: O dönemde İsrail basınındaki yaygın bir iddiaya göre İsrail'in iç güvenlik servisi Shin Bet, Machteret Yehudit'in daha önceki eylemlerini -Arap belediye başkanlarının öldürülmesi, İslam Koleji'nin taranması gibi- biliyorlardı ve buna rağmen de örgüte hiçbir müdahalede bulunmamışlardı.

Friedman'ın yorumuna göre, İsrail otoriteleri aslında örgütün Mescid-i Aksa'yı yıkma planından da haberdar oldukları halde bir süre onlara engel olmamışlar, ancak olayın basına sızması ve sonuçlarının da çok tehlikeli olacağını farketmeleri üzerine Machteret Yehudit'i durdurarak üyelerini tutuklamışlardı. Yitzhak Şamir'in örgütün üyeleri için "harika insanlar" deyişi ya da onları hapse mahkum eden yargıcın kararı açıklarken "bu insanlara yurtseverlikleri nedeniyle saygı ile bakılması gerektiği" şeklindeki garip sözleri, hep bu isteksiz engel oluşun göstergeleriydi. Üst rütbeli İsrail subayı Avi Yitzhak, İsrail yönetiminin Machteret Yehudit'e uzun süre engel olmadığını, çünkü "üst düzey politik ve askeri yöneticilerin, örgütü, demokratik bir devletin yapamayacağı eylemleri yapabilmesi için muhafaza ettiğini" söylemişti. Friedman, "Machteret Yehudit olayı içinde İsrail hükümetinin parmağı vardı ama bunun oranı hiçbir zaman bilinemeyecek" demektedir.(4)

1985 yılında, hapisteki Machteret Yehudit üyelerinin serbest bırakılması için etkili bir kampanya başlatıldı. Kampanyanın en ateşli destekçileri Knesset üyesi politikacılardı. Başta Likud olmak üzere her partiden, hatta "solcu ve laik" ve sözde barış yanlısı İşçi Partisi'nden bile çok sayıda Knesset üyesi bu "harika insanları" hapisten çıkarmak için çalıştılar. Sonuçta birbiri ardına gelen aflarla hepsi serbest bırakıldı.

Dolayısıyla, Machteret Yehudit'in İslam mabetlerini yıkma planının engellenmiş olması, Likud yönetiminin bu mabetlerin varlığından memnun olduğu anlamına gelmiyordu. Likud, özellikle de Likud'un Ariel Şaron gibi şahinleri, eylemin yalnızca yöntem ve zamanlama açısından yanlış olduğunu düşünüyorlardı, ama temel mantık doğruydu.

Nitekim çok gecikilmeden yeni ve daha az radikal olan bir yöntem bulundu.

Yeni Yöntem: Mescid'in Altının Oyulması!..

Machteret Yehudit'in ortaya çıkmasından bir yol sonra, 1985'te, İsrail hükümeti Mescid-i Aksa'nın altındaki kazı çalışmalarına hız verdi. Bu şekilde Mescid'in altı oyulacak ve küçük bir sarsıntı sonucunda kendiliğinden yıkılması sağlanacaktı.

Haftalık Aksiyon dergisi, 13-19 Mayıs 1995 tarihli sayısında "İsrail Mescid-i Aksa'yı yıkıyor!" başlığıyla verdiği bir haberde konuya değinmiş, Mescid'in altında gizlice yürütülen kazı çalışmalarını belgelemiş ve şöyle yazmıştı:

"İsrail, Mescid-i Aksa'ya karşı doğrudan bir saldırıda bulunduğu takdirde... İslam ülkelerinin topyekün cephe almasından çekiniyor... (bu nedenle) tarihi kazı yapıyor gibi göstererek, kendiliğinden çökecek bir hale gelmesi için uğraşıyor. Böylece ülke olarak kendisini geri çekecek ve üzerine bir sorumluluk almadan hedefine ulaşmış olacak."

Uzun yıllar Kudüs'te çalışan Amerikalı arkeolog Gordon Franz ise, bu konudaki gözlemlerine dayanak şöyle diyor:

Emin olduğum bir şey varsa, Tapınak'ı yeniden inşa etmeyi hedefleyen Yahudilerin o iki camiyi mutlaka yıkmak istiyor oluşlarıdır. Bu yıkımın nasıl olacağı konusunda kesin bir fikrim yok ama olacaktır. Yıkacaklar ve burada onun yerine bir Tapınak inşa edecekler. Ne zaman, nasıl yapılacak bilmiyorum ama yapılacak. (5)

Houston İkinci Baptist Kilisesi'nden rahip James E. DeLoach ise tüm Yahudilerin camileri yıkıp Tapınak'ı inşa etmek istediklerini, ancak bunu Machteret Yehudit gibi radikal yöntemlerle değil, Aksiyon'un haberinde yer alan şekilde yapacaklarını söylüyor:

"Şu bir gerçek; tanıdığım bütün Yahudiler o camilerin yıkıldığını görmek istiyorlar. Ama bana söylediklerine göre, bu yıkım, Tanrı'dan gelecek bir hareketle, örneğin bir depremle ya da ona benzer bir şekilde gerçekleşecek." (6)

İşte İsrail'deki aşırı sağın mantığı budur. Amaç, Tapınak'ı ne olursa olsun inşa etmektir; çünkü Mesih'in gelişi buna bağlıdır. Tapınak'ın inşası için İslam mabedlerinin yok edilmesi gerekmektedir. Yahudi Devleti, bu işi mabedlerin "altını olmakla" uzun vadeye yaymıştır. Belki de, "insan eliyle" yapılacak bu hazırlıktan sonra, Mescid-i Aksa'yı çökertecek küçük bir deprem beklenmektedir.

Sonuç

İsrail'in radikallerinin Kudüs konusunu sürekli bir çatışma sebebi haline getirmeleri, bu bölgedeki Müslümanlara karşı terör eylemleri düzenlemeleri ve provokasyonlar gerçekleştirmeleri, buraya kadar incelediğimiz Tapınak saplantısı nedeniyledir. Ariel Şaron'un sahneye çıkarak Filistinlileri tahrik etmesi ve yeni bir kan gölüne kasten sebebiyet vermesi de, Siyonizm'in Tapınak rüyasıyla ilgilidir. Bu gibi provokasyonlar, İsrail ve Filistinliler arasındaki muhtemel bir uzlaşmayı imkansız hale getirmek, bölgede gerilim ve çatışmayı sürekli ayakta tutmak için yapılmaktadır. Şaron gibi radikaller, bu daimi çatışmanın bir gün kendilerine Tapınak'ı inşa edecek bir fırsat sunacağını ummaktadırlar.

Ancak bu gibi hesaplarla tüm Ortadoğu'yu kana bulama peşinde olan İsrailli radikallerin hiç bilmedikleri bir gerçek vardır:

Eğer onların bir hesabı varsa, kuşkusuz Allah'ın da bir hesabı vardır.

(1) The Universal Jewish Encyclopedia, vol. 7, s. 503

(2) The Universal Jewish Encyclopedia, vol. 7, s. 502

(3) Robert I. Friedman, Zealots for Zion: Inside Israel's West Bank Settlement Movement, 1.b., New York: Random Hause, 1992, s. 31

(4) Robert Friedman, Village Voice, 12 Kasım 1985

(5) Grace Halsell, Prophecy and Politics: Militant Evangelists on the Road to Nuclear War, Connecticut: Lawrence Hill & Company, 1986, s. 105

(6) Ibid., s. 99

ERMENİ SORUNU VE GERÇEKLER
Ocak 2001

Osmanlılar Tarafından "Millet-i Sıdıka" ünvanına layık görülen Ermeniler, Türklerle Yüzyıllar Boyunca Dostluk İçinde Yaşamışlardır

Bundan birkaç ay önce ülkemizin gündemindeki en önemli konulardan biri ABD Temsilciler Meclisi'nde onaylanması çizgiden dönen, sözde Ermeni soykırımı karar tasarısıydı. Geçtiğimiz haftalar ise Fransa Parlamentosu'nda benzer bir kararın onaylanıp, onaylanmayacağı tartışmalarıyla geçti. Ancak bu tasarının Fransa'da kanunlaşacağı konusunda hiç kimsenin bir şüphesi yoktu. Önümüzdeki mart ayında Fransa'da yerel seçimlerin yapılacak olması ve yaklaşık 300.000 Ermeni asıllı Fransızın, Fransa'da etkin bir lobi haline gelmeleri bu kanaatleri güçlendiriyordu. Nitekim bu düşünceler doğru çıktı ve Fransız Parlementosu oy birliğiyle sözde Ermeni soykırımı tasarısını onayladı. Böylece Fransa'da "Ermeni soykırımı yaşanmamıştır" demek bir suç haline geldi. Aynı "Yahudi soykırımı yaşanmamıştır" demenin yasak olduğu gibi…

Bu konunun farklı ülkelerin gündemine girmesi, Türk siyasi ve akademik çevrelerinde de bir hareket meydana getirdi. Bu dönem içinde Türk ve Ermeni halklarının ilişkilerini konu alan çok sayıda yazı yazıldı, tartışmalar yapıldı ve türlü tezler öne sürüldü. Her biri derin bir araştırma konusu olan bu tartışmaların dönüp dolaşıp geldiği nokta ise hep aynı oldu: "Ermeniler asırlar boyunca, önce Selçuklu daha sonra da Osmanlı'nın adil yönetimi altında çok büyük bir hoşgörü ve huzur ortamında yaşamışlardır."

Bu gerçek yüzyıllardır Türk-Ermeni ilişkilerini araştıran tarihçiler tarafından –hatta Ermeni tarihçilerin büyük bir bölümü tarafından da- tasdik edilmektedir. Gerçekten de Osmanlı yönetimi farklı dillerde konuşan, farklı dini görüşleri olan ve farklı etnik kökenlere sahip çok sayıda milleti asırlar boyunca hoşgörü içinde yönetmeyi başarmış çok güçlü bir devletti. Zaten dört kıtada kurduğu güçlü imparatorluğun temelinde de İslam ahlakının getirdiği bu büyük hoşgörü, adaletli ve barışçıl tutum yatıyordu. Peki yıllardır Türkiye'nin önüne farklı vesilelerle getirilmeye çalışılan bu sözde soykırım konusunun aslı neydi? Asırlar boyunca barış içinde ve kardeşçe yaşayan Türk-Ermeni halkları arasında nasıl bir ilişki vardı? Ne olmuştu da Osmanlı yönetimi tarafından "millet-i sıdıka" ünvanına layık görülen Ermeni toplulukları, sadakatları sorgulanan bir halk haline gelmişti?

Ortaya atılan iddiaları anlayabilmek ve sağlıklı bir değerlendirme yapabilmek için Ermenilerle Türklerin ortak tarihlerini incelemek gerekir. Çünkü bu iki kardeş halkın tarihlerinin kesiştiği noktadan günümüze uzanan bin yıllık dönemin incelenmesi, iddiaların cevabını da kendiliğinden ortaya koymaktadır.

Ermenilerle Türklerin Tarihlerinin Kesiştiği Nokta

Türkiye içinde bulunduğu jeopolitik ve jeostratejik konum dolayısıyla tüm dünyanın dikkatini çeken bir ülkedir. Asya ve Avrupa kıtaları arasında bir köprüdür, Karadeniz'i Akdeniz'e bağlayan boğazlara sahiptir, Ortaasya, Ortadoğu ve Kafkasya'daki doğal enerji kaynaklarının kesiştiği bir noktadadır. Geçmişte Osmanlı İmparatorluğu, günümüzde ise Türkiye Cumhuriyeti bu kritik konumu nedeniyle çeşitli ülkelerin ilgi alanı olmuş, plan ve entrikaların merkezi halini gelmiştir. Türkiye üzerindeki planlarını uygulamak isteyen ülkeler, bu hedeflerine ulaşmak için türlü yollara başvurmuşlardır. Osmanlı imparatorluğu içinde huzur içinde yaşayan azınlıkları yönetim aleyhinde kışkırtmış, kendi hedeflerini gerçekleştirmek için onları kullanmışlardır. Ermeniler de bu halklardan biridir. Özellikle de Rusya ve İngiltere Ermenileri kendi hedefleri uğrunda bir piyon gibi kullanmışlardır.

Ancak asırlardır süregelen Türk-Ermeni ilişkilerini, sadece 1. Dünya savaşından sonraki kısa dönem çerçevesinde değerlendirmek çok sağlıklı olmaz. Çünkü Ermenilerle Türklerin dostlukları bin yıl öncesine kadar uzanmaktadır.

Bugün Ermenilerin öne sürdükleri sözde soykırım senaryosunun temeli Doğu Anadolu topraklarının Ermeni anayurdu olduğu iddiasına dayanmaktadır. Bu senaryoya göre Türkler, Selçuklular ve Osmanlılar ile başlayarak Ermeni topraklarını işgal etmişler ve her zaman zulmetmişlerdir. Hatta bu zulüm hala devam etmektedir. Ancak Türk-Ermeni ortak tarihini incelemek bu iddiaların tamamen asılsız olduğunu delilleriyle ortaya koymaktadır. Üstelik Ermeni halkının da 1. Dünya Savaşı'na kadar böyle bir iddiası olmamıştır. Ermeniler Türklerin yönetimi altında her zaman barış içinde yaşamış, asla kötü bir muameleye maruz kalmamışlardır. Bu batılı tarihçilerin de, Ermeni tarihçilerin de ortaya koydukları bir gerçektir.

Öncelikle, Doğu Anadolu topraklarının Ermeni anayurdu olduğu iddiası tarihi gerçekleri yansıtmamaktadır. Ermenilerin bir zamanlar toplu olarak oturdukları bölge, tarihin kaydettiği dönemlerde MÖ 521'den 344'e kadar bir Pers vilâyeti, 344'den 215'e kadar Makedonya İmparatorluğunun bir parçası, daha sonra sırasıyla Selefkitlere tâbi bir vilâyet, Roma İmparatorluğu ile Partlar arasında sık sık el değiştiren bir bölge, Sasani vilâyeti, daha sonra da bir Bizans vilâyeti olmuştur. Bu toprakların 7. yüzyıl sonlarından itibaren sahibi Emevilerdir. Onlardan sonra 10. yüzyıl sonlarına kadar Abbasilerin elinde kalmış, 10. yüzyılın sonlarına doğru Anadolu'nun tamamına Bizans İmparatorluğu yeniden hakim olmuştur. 10. yüzyıldan itibaren de bölgeye Türkler gelmişlerdir. Ermeniler çok eski tarihlerden beri bölgede varlığı devam eden, medeni ve kadim bir millettir. Ancak tarih boyunca çeşitli egemenlikler altında yaşamış, hiçbir zaman bağımsız ve sürekli bir devlete sahip olamamışlardır. Dolayısıyla Doğu Anadolu'nun bir

Ermeni anayurdu olduğu iddiası gerçeklerle örtüşmemektedir. Bu husus Ermeni tarihçi Kevork Aslan'ın şu sözleriyle de doğrulanmaktadır:

"Ermeniler derebeylikler halinde yaşamışlardır. Birbirlerine vatan hisleriyle bağlı değildirler. Aralarında siyasi bağlar yoktur. Yalnızca yaşadıkları derebeyliklere bağlıdırlar. Vatanseverlikleri de bu nedenle bölgeseldir. Birbirleriyle bağlarını siyasi ilişkiler değil, dilleri ve dinleri oluşturur."(1)

Ermeniler en büyük zulmü Bizans İmparatorluğunun yönetimi altında yaşarken görmüşlerdir. Bu konu tarihçiler tarafından da sıkça dile getirilmiştir. Ünlü Ermeni tarihçisi ve aynı zamanda Urfalı olan Mateos halkın buralardan sürüldüğünü, evlerinden çıkarıldıklarını ifade etmektedir. Mateos "İki yıl sonra (993-994) büyük Roma dükü, büyük bir ordu ile beraber Ermenilere karşı yürüdü, Hristiyanların üzerine atılıp onları kılıçtan geçirdi ve esaret altına aldı. O, zehirli bir yılan gibi her yere ölüm götürdü ve böylelikle, dinsiz milletlerin yerini tutmuş oldu" sözleriyle Bizanslıların Ermeni halkına karşı uyguladığı şiddeti dile getirmiştir.

10. yüzyıl Bizans yönetiminde iç karışıklıkların yaşandığı ve istikrarın bozulduğu bir dönemdir. İşte bu karışık dönem içinde Selçuklular Anadolu topraklarına girmişlerdir. 26 Ağustos 1071 tarihinde, Malazgirt yakınında, Van Gölü'ne yakın bir yerde Bizans İmparatorunun ordusunu bozguna uğratan Alparslan sayesinde Türkler Anadolu'ya adım atmış ve Ermenilerin çok büyük sevinç gösterileriyle karşılanmıştır. Tarihçi Mateos Selçukluların Ermenilere karşı tavrını "Melikşah'ın kalbi Hıristiyanlara karşı şefkat ve iyilikle doluydu. İsa'nın evlatlarına çok iyi davrandı. Ermeni halkına refah, barış ve mutluluk getirdi" sözleriyle ifade ediyordu.(2) Mateos, Sultan Kılıç Aslan'ın ölümünden sonra ise şunları yazmıştır:

"Kılıç Aslan'ın ölümü Hıristiyanları yasa boğmuştur. Zira bu Sultan yüksek karakterli ve hayırsever bir insandı."

Yukarıdaki ifadelerden de açıkça anlaşıldığı gibi Selçuklu Türkleri, Ermenilere çok büyük bir hoşgörü göstermiş, onların dinlerini, törelerini ve sosyal yaşantılarını korumalarını sağlamıştır. Bu anlayış, Anadolu Selçukluları döneminde de devam etmiştir. Ermeni tarihçi Asoghik'in "Ermeniler Bizans'a olan düşmanlıkları nedeniyle, Türklerin Anadolu'ya gelmesine sevinmişler, hatta Türklere yardım etmişlerdir" şeklindeki sözleri bu gerçeği doğrulamaktadır.

Selçukluların ilerlediği topraklar, üzerinde diğer kavimlerin yanı sıra Ermenilerin de yaşadıkları Bizans topraklarıdır. Yani Selçuklular herhangi bir Ermeni devletine ya da prensliğine karşı savaşmamış, onların topraklarını ele geçirmemiş, karşılarında düşman olarak sadece Bizanslıları görmüşlerdir. Bunun dışında öne sürülecek her türlü iddia tarihi gerçekler karşısında yaşayamayacaktır. Üstelik tarih, Ermenilerin Bizans zulmüne karşı Selçukluların yanında yer aldıklarını, onlara yardım ettiklerini ortaya koymaktadır. Ortada Türk-Ermeni çatışması değil, asırlar sürecek olan bir kardeşlik yolunda atılan ilk adımlar vardır.

Ermeniler Osmanlı Topraklarında Aradıkları Hoşgörüyü, Güvenliği ve Barışı Bulmuşlardır

Ermeniler, Osmanlı Devleti'nin ilk kuruluş yıllarında bazı küçük devlet ve beyliklere bağlı bir şekilde hayatlarını devam ettiriyorlardı. Osmanlılarla ilk ilişkileri ise Osman Gazi döneminde başlamıştır. Osman Gazi 1324 yılında Bursa'yı merkez yaptıktan sonra, Kütahya'da yaşayan Ermenileri ve ruhani reislerini buraya nakletmiştir. Bu güçlü ilişki Osmanlı İmparatorluğunun son dönemlerine kadar hiçbir kesintiye uğramadan devam etmiştir. Özellikle de Fatih Sultan Mehmet'in 1453 yılında İstanbul'u almasıyla başlayan dönem, Ermeniler için adeta bir altın çağ olmuştur.

Fatih Sultan Mehmet kendi talebi ile Ermenilerin Bursa'daki ruhani reisi Hovakim'i İstanbul'a getirtmiş, Rum Patrikliği'nin yanında, bir de Ermeni Patrikliği'ni 1461'de kurdurmuştur. Patrik, padişahın fermanıyla Ermeni cemaatinin lideri ilan edilmiş ve Ermeniler tamamen onun yönetimine bırakılmıştır. Bu dönemden sonra çeşitli ülkelerden İstanbul'a büyük bir Ermeni göçü yaşanmış, İstanbul'da güçlü bir Ermeni topluluğu oluşmuştur. Yavuz Sultan Selim'in Güney Kafkasya ve Doğu Anadolu'yu fethetmesiyle birlikte, buradaki Ermeniler de İstanbul'daki cemaatin bünyesine dahil olmuş, İstanbul Patrikliği'ne bağlanmışlardır. Osmanlı yönetimi boyunca Ermeniler dinsel, siyasal, ekonomik ve kültürel açıdan çok büyük bir özgürlük yaşamışlardır.

Bu büyük hoşgörü ve iyi niyet Fatih Sultan Mehmet'ten sonra da devam etmiştir. Diğer gayrimüslim toplulukların olduğu gibi, Ermenilerin de dini ve toplumsal işlerine kesinlikle karışılmamıştır. Ermeniler gerek yönetimde, gerek sanat alanında, gerekse ticari hayatta çok önemli bir yer edinmişler ve toplumun en müreffeh sınıfı haline gelmişlerdir. Osmanlı Devleti'ne sadakatleri, güvenilir olmaları, iyi niyetli tavırları, Türk adetlerini benimsemeleri, hatta iyi Türkçe konuşmaları, Ermenilerin devlete ait resmi veya özel işlere atanmalarına sebep olmuştur. Ermenilerin Osmanlı yönetiminden memnuniyetleri 2 yıl önce, yani Osmanlı'nın 700. kuruluş yılında, İstanbul Ermeni Patrikhanesi 538. doğum günü kutlanırken de çeşitli şekillerde ifade edilmiştir. Türkiye Ermenilerinin 84. Patriği II. Mesrob bu törenler çerçevesinde 22 Mayıs 1999 tarihinde yapılan bir törende duygularını şu şekilde ifade etmişti:

"... Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u fethinden sekiz yıl sonra, 1461'de Batı Anadolu'daki Ermeni Episkoposluğunu çıkardığı bir fermanla İstanbul Patrikliği'ne dönüştürmesi Fatih'in ve Osmanlı Sultanlarının gelecek vizyonu ve diğer dinlere gösterdiği hoşgörünün çok açık bir örneğidir. Tarihte bir dine mensup bir hükümdarın başka bir dinin üyeleri için ruhani riyaset makamı tesis etmesi, ne Fatih'ten önce, ne de sonra görüldü... Yeni bir binyıla girerken dünyada yaşanan gerginlikleri, özellikle yakın çevremizdeki savaş ortamını gözönünde bulunduracak olursak, 538 yıl önce gerçekleşen bu olayın değerini, dinler ve kültürler arası hoşgörünün önemini, sanıyorum daha iyi kavrayabiliriz..."

Patrik II. Mesrob'un bu sözleri aslında Türk-Ermeni ilişkilerinin gerçek boyutunu da gözler önüne sermesi bakımından çok önemlidir. Çünkü gerçekten de Osmanlı hoşgörüsü dünyada eşi benzeri olmayan, çağlar üstü bir yaklaşımı ifade etmektedir.

Ermeni Sorunu Rusya ve İngiltere'nin Tahrik ve Vaatleriyle Ortaya Çıkmıştır

Selçuklu ve Osmanlı yönetiminin Ermenilere karşı hoşgörülü tutumunu dikkatle inceleyen bir kişi, bugün oluşan gerilim karşısında doğal olarak şaşkınlığa düşer. Gerçekte ise bu gerilim, yazının başlarında da ifade ettiğimiz gibi kimi ülkelerin bilinçli kışkırtmaları ve sahte vaatleri sonucunda ortaya çıkmış, zaman içinde gelişmiş ve bugünkü halini almıştır.

Ermeni Sorununun ilk ortaya çıkışı Osmanlı devletinin zayıflamasıyla aynı tarihlere rastlar. 1877-1878 yıllarındaki Rus harbini Osmanlı'nın kaybetmesinin ardından, Trabzon'a kadar olan bölge Rusya'nın yönetimine geçmiştir. O döneme kadar Osmanlı tebaası olan ve huzur içinde hayatlarını devam ettiren Ermeniler, bağımsız bir devlet kurma vaatleriyle kandırılmış ve Rus askerleriyle işbirliğine girip, Türklere karşı savaşmışlardır. Dolayısıyla bu dönemden sonra Rus-Ermeni ilişkileri, Türk-Ermeni ilişkileri üzerinde belirleyici bir rol oynamıştır.

Osmanlı Devleti'nin zayıflaması dışarıdan yapılan müdahaleleri de artırmıştır. Osmanlı topraklarını kendi aralarında paylaşma niyetinde olan İngiltere, Fransa gibi ülkeler, imparatorluk içine soktukları provokatörler vasıtasıyla Ermenileri Türk toplumundan uzaklaştırmaya çabalamışlardır. Bu çabalar zaman içinde sonuç vermiş, oluşturan teşkilat ve komiteler, Ermeni cemaatini Türk toplumundan yavaş yavaş koparmıştır. Çıkarılan isyan hareketlerinde iki toplum da çok fazla kayıp vermiş, iki kardeş halk birbiriyle savaşır hale gelmiştir.

Ancak sorun 1. Dünya savaşı sırasında Ermenilerin düşman tarafında yer almalarıyla daha da kalıcı hale gelmiştir. Yıllar boyunca Türklerle aynı cephede yer alan Ermeniler, İtilaf Devletleri'nin tahrik ve vaatleriyle yıllarca huzur içinde yaşadıkları Osmanlı topraklarını düşmanla birlik olup, parçalamaya girişmişlerdir. Bu girişimlerde Rusya çok önemli bir rol oynamıştır. Çünkü Çarlık Rusyası Osmanlı Devleti'nin topraklarını kendine genişleme alanı olarak görmekte ve Osmanlı Hıristiyan cemaatini kendi himayesi altına almayı hedeflemekteydi. Bu amaçla da gerek Balkanlardan gerekse Kafkaslardan Osmanlı topraklarına girmeye çalışmıştır. İngiltere'de aynı şekilde Doğu Anadolu topraklarının kendi kontrolünde kalmasını istemiştir.

Rusya ve İngiltere'nin Doğu Anadolu'daki çıkarları Ermeniler toplumunun Osmanlılara karşı kullanılması üzerine kuruluydu. Bu gerçek şu ana kadar pek çok Batılı ve Ermeni tarihçi tarafından da dile getirilmiştir. Ancak Osmanlı yönetiminden hiçbir şikayeti olmayan ve barış içinde yaşayan halk üzerinde bu

girişimler ilk başlarda etkili olmamış, kurulan teşkilatların büyük bölümü zaman içinde yok olup gitmiştir. Osmanlı toprakları içinde başarılı olamayınca, bu kez farklı ülkelerde Ermenistan hayalini gerçekleştirmek için teşkilatlar kurulmuştur. Bu komiteler dışarıdan aldıkları destekle halkın büyük bölümü üzerinde etkili olmayı başarmışlardır. Ermeni propagandasının bugünkü önde gelen kişilerinden Louise Nalbantyan kurulan bu komitelerin amacını "Ermeni halkının duygularını harekete geçirmek için tahrik ve teröre ihtiyaç vardı. Halk düşmanlarına karşı kışkırtılacak ve aynı düşmanın misilleme faaliyetinde yararlanılacaktı… Komite, Osmanlı hükümetini terörize etmeyi amaçlıyordu" şeklinde tanımlıyordu. (3) Yani Anadolu'da isyanlar çıkartmak için yabancı devletler tarafından kışkırtılan Ermeniler kendilerine yöntem olarak "terörü" seçmişlerdi. Bu komitelerin kurulmasını takip eden yıllarda Anadolu'nun dört bir yanında isyanlar çıkartılmıştır. İsyanlarda pek çok masum insan hayatını kaybetmiş, bu isyanlar nedeniyle Anadolu topraklarında gerçek manada bir huzur sağlanamamıştır.

1. Dünya Savaşı'nın başlaması Ermeni isyancılar tarafından büyük bir fırsat olarak görülmüştür. Savaş başlamadan önce Osmanlı Devleti'nin yanında yer alacakları vaadinde bulunan Ermeniler, kısa süre sonra bu vaadlerinden dönmüşlerdir. Rus devletinin saflarında yer almış, Osmanlı'ya karşı savaşmışlardır. Taşnak komitesinin örgütüne verdiği şu talimat Ermenilerin savaş sırasındaki politikalarını çok iyi ifade etmektedir:

"Ruslar sınırı geçtiklerinde ve Osmanlı orduları geri çekilmeye başladıklarında her yerde isyanlar çıkarılmalı, Osmanlı orduları bu suretle iki ateş arasına alınmalıdır. Osmanlı ordularının ilerlemesi halinde ise Ermeni askerler silahlarıyla birlikte kıtalarını terk edecek ve çeteler teşkil edip, Ruslarla birleşeceklerdir."(4)

Savaş başladığında tüm bu talimatlar uygulamaya geçmiş, Osmanlı halkına karşı türlü saldırılar gerçekleştirilmiştir. Sadece Türkler hedef alınmamış, Rumlar, Museviler ve bu politikayı desteklemeyen Ermenilere karşı da saldırılar düzenlenmiştir.

Bu sırada Osmanlı devleti İngiliz ve Fransız ordularıyla türlü cephelerde savaşmaktaydı. İsyanların devam etmesi ve Anadolu'nun giderek daha da karışması üzerine Osmanlı hükümeti önce Ermeni Patriği, mebusları ve önde gelenlerini çağırarak Ermenilerin Müslümanları katletmeye devam etmeleri halinde gerekli önlemleri alacağını bildirmekle yetinmiştir. Ancak bu adaletli ve barışçıl tavır bir sonuç vermeyince 24 Nisan 1915'de Osmanlı devleti, isyanları örgütleyen tüm Ermeni komitelerini kapatmış ve yöneticilerinden 235 kişiyi devlet aleyhinde faaliyette bulunmak suçundan tutuklatmıştır. Bu kararla Osmanlı hükümeti benzer tehlikelerle karşılaşan tüm ülkelerin almakta tereddüt göstermeyeceği bir önleme başvurmuştur. Çünkü Osmanlı yönetimi, pek çok cephede devam eden savaşta başarılı olmanın ancak içte huzurun ve birliğin sağlanmasıyla mümkün olacağını biliyordu. Bu nedenlede savaş bölgeleri yakınlarındaki Ermenileri daha güneydeki Osmanlı topraklarına, Suriye'ye tehcir etmiştir.(5) Bu tehcir, bir soykırım ya da bir katliam değil, güvenlik nedeniyle bir

grubun başka bir toprakta ikamete mecbur edilmesi yönünde alınmış bir tedbirdir. Düşmanla işbirliği yapan ve ülkenin birliğine zarar veren bir topluluğun zararlı faaliyetlerinin engellenmesi amacıyla alınmış son derece akılcı bir karardır. Kaldı ki Osmanlı devleti bu tehcir esnasında Ermenilerin mağdur kalmamaları için türlü tedbirler almıştır. Osmanlı Bakanlar Kurulu'nun 30 Mayıs 1915 tarihli kararı Osmanlı yönetiminin adil ve merhametli yönetimini gözler önüne sermekteydi. Bu kararda, Ermeniler canlarının ve mallarının korunmasını, göçmen ödeneğinden geçimlerini sağlayabilmeleri için yardımın yapılmasını, ihtiyaçlarına göre mal ve toprak dağıtılmasını, hükümet tarafından evler yapılmasını, alet ve techizat temin edilmesini, yiyecek ve diğer ihtiyaçlarının sağlanmasını, sağlık durumlarının hergün doktorlar tarafından kontrol edilmesini, hasta, kadın ve çocukların trenle gönderilmesini ve alınması gereken daha pek çok önlemi bildiren emirler yayınlamıştır. Ayrıca, tehcir sırasında Ermenilere karşı herhangi bir saldırıda bulunanların tevkif edilerek, Divan-ı Harp Mahkemesine sevk edilmesi ve en ağır şekilde cezalandırılmaları karara bağlanmıştır. Ortaya çıkan can kayıpları ise, savaş sırasındaki çarpışmalar, isyanları önleme girişimleri ve günün koşulları gözönünde bulundurularak değerlendirilmelidir. Çünkü Türklerin 1000 yıldır süregelen hoşgörülü tutumları sözde soykırım iddialarını daha en baştan geçersiz hale getirmektedir. Bir soykırım gerçekleştirildiğini iddia etmek, tarihi gerçekleri saptırmaktır. Bugün Ermenistan'ın yaptığı da gerçekleri saptırmaktan başka birşey değildir.

Ermenistan Devleti'nin Politikasını Kimler Yönlendiriyor?

Ermenistan SSCB'nin dağılmasının ardından, bağımsızlığını ilan ederken ilerleyen yıllarda nasıl bir dış politika izleyeceği konusunda da ipuçları vermişti. Gerek Egemenlik Bildirgesinde, gerekse anayasasında "Ermeni soykırımı" konusuna sıkça vurgu yapılmış, Doğu Anadolu bölgesine yönelik niyetler açıkça ifade edilmişti. Bilindiği gibi Türkiye, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra kurulan tüm yeni cumhuriyetleri hemen tanıdı. Bunların arasında Ermenistan da vardı. Ancak Türk hükümeti Ermeni yönetiminin sergilediği ters tutum nedeniyle bu ülkeyle ticari ilişkiye girmemeyi tercih etti. Özellikle de Ter Petrosyan sonrası iktidara gelen Koçaryan'ın sertlik yanlısı tutumu Türkiye'nin bu politikasında bir değişiklik yapmamasında çok etkili oldu.

Zaten Ermenilerin amacı Türk hükümeti ile bir uzlaşma sağlamak değil, önce ABD'nin daha sonra da Avrupa'nın desteğini almaktı. Bu nedenle de soykırım iddiası konusundaki propaganda ve lobi çalışmaları artarak devam etti. ABD, Fransa ve İtalya başta olmak üzere pek çok Avrupa ülkesinde bu konuda türlü girişimler yapıldı, pek çok yöntem izlendi. ABD'de bu sene başlattıkları ataklarını seçimlere denk getirmeleri de bu yöntemlerden biriydi. Ermeniler oy güçlerini kullanarak, Amerikan yönetimini zora sokmaya çalıştılar. Aynı şekilde Fransa'da seçimler öncesinin seçilmesi ve tüm parlamenterlerin tasarı aleyhinde konuşamayacak şekilde baskıya alınmaları bir tesadüf değildi. Bu faaliyetler diasporada olan Ermeniler tarafından yürütülse de, işin arkasında olan gerçekte Ermenistan yönetimidir.

Ermenistan Parlamentosu, 6 Aralık 1989'da aldığı bir kararla Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki 16 Mart 1921 tarihli Kars Anlaşmasını feshetmiştir. Türkiye ile Sovyetler Birliği ve bununla birlikte Türkiye ile Ermenistan Cumhuriyeti arasındaki sınırları çizen bu anlaşmanın feshi, Erivan'ın Türkiye ile halihazır sınırlarını tanımak istemediğine ve toprak taleplerine zemin hazırladığına işaret etmektedir. Zaten gerek Koçaryan gerekse diğer Ermeni yöneticiler "Batı Ermenistan'ın işgal altında olduğunu " sık sık ifade ediyorlar. Ancak geçmişte olduğu gibi bugün yaşananların arkasında da Rusya'nın varlığını asla görmezden gelmemek gerekir. Çünkü bu bölgede yaşanan her türlü karışılık, Rusya'nın çıkarına olmaktadır. Rusya Kafkasya'da güçlü bir istikrarı ve sorunların hallini kesinlikle istememektedir. Sorunların devamı Moskova'nın bölgedeki nüfuzunu muhafaza etmesine imkan vermektedir. Olası bir Türkiye-Ermenistan yakınlaşması Rusya'nın Kafkasya"daki son kalesini kaybetmesi demektir. Moskova'nın böyle bir gelişmeye izin vermesi kesinlikle mümkün değildir. O nedenle Ermenistan cephesinden yapılan her olumsuz girişimin, düşmanca yaklaşımın altında aynı Osmanlı Devleti'nin son yıllarında olduğu gibi Rusya'nın izlerini aramak gerekir.

Sorun Ermeni ve Türk halkları arasında yaşanan bir sorun değil, çeşitli ülkelerin ulusal çıkarları çevresinde dolaşan bir çıkmaz halini almıştır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, Türkiye Ermenilerinin tasarı karşısındaki Türk yanlısı tutumu bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır. Nitekim Fransız Senatosu'nda çıkan karardan sonra da Türk Ermenileri tarafından yapılan açıklamalarda, bu konunun bazı ülkeler tarafından bir siyasi baskı aracı olarak kullanılmasından duyulan sıkıntı dile getirilmiştir.

Fransa'da Ermenilerin Soykırıma Uğramadıklarını Söylemek Artık Suç!

18 Ocak 2000 tarihindeki oylama ile Fransa Milli Meclisi'nin Ermeni tasarısını kabul etmesi, aylardır yapılan tartışmaların ciddiyetini ortaya koydu. Her ne kadar Fransız yönetimi tarafından yapılan açıklamalarda "bu yasanın sadece tarihi bir gerçeği ortaya koymak amacıyla yapıldığı, herhangi bir yaptırımının olmayacağı" ifade edilse de, bunun gerçekte maksatlı bir politika olduğu açıktır. Bundan bir süre önce kendi vatanlarının bağımsızlığını isteyen Cezayir halkına karşı yaptıkları sistemli soykırımın incelenmesini "tarihçilere bırakma" kararı alan Fransız Devleti'nin, Ermeni sorunu konusundaki tavrı, samimiyetsizliğini ve tarihi kaygıdan ne kadar uzak olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Gerçekte ise alınan karar, Ermeni Sorunu açısından bir dönüm noktası teşkil etmektedir. Çünkü bu tasarı artık yasalaşmıştır ve geri dönüşü pek mümkün değildir. Eğer Devlet Başkanı Chirac konuyu Anayasa Mahkemesi'ne götürmez ve hemen imzalarsa kanun hemen işlemeye ve talepler arka arkaya

gelmeye başlayacaktır. Götürse de, -ki bu çok düşük bir ihtimaldir- mahkemenin geri çevirmesi ihtimali neredeyse yok gibidir. ''Fransa, 1915'te Ermenilerin maruz kaldığı soykırımını tanır'' ifadesinin yer aldığı bu tasarının oy birliğiyle kabul edilmesinin ardından tüm milletvekillerinin ayağa kalkıp, alkışlarla tasarıyı desteklemeleri ve yapılan tüm konuşmaların tasarıyı destekler yönde olması da bunu ortaya koymaktadır.

Bu kararın bir başka önemli yönü ise bundan sonra yaşanacaklar için bir başlangıç teşkil etmesidir. Avrupa Parlamentosu'nda da Türkiye aleyhine kararlar çıkmak üzeredir. Aynı şekilde Amerika'nın farklı eyaletlerinden benzer tasarılarla ilgili haberler gelmektedir. Fransa'dan sonra başka ülkelerin parlamentolarında da muhtemelen benzer tasarılar tartışılacaktır, kanunlaşacaktır. Bunların arkasından tazminat talepleri ve daha farklı talepler birbirini takip edecektir.

Ancak tasarının kabul edilmesini herşeyin sonu şeklinde değerlendirilmek ve Türkiye'nin tezini açıklamaktan vazgeçmek çok yanlış bir tutumdur. Zaten tasarının kabul edilmesinin hemen ardından hükümetin dile getirdiği yaptırımlar da bu yönde önemli adımlar atılacağını ortaya koymaktadır. Üstelik bu karar hiçkimse açısından bir sürpriz olmamıştır. Gerek siyasi çevreler gerekse akademisyenler tarafından aylardır beklenen bir karardır.

Bu noktadan sonra önemli olan şey, bu yasanın ve bundan sonra birer birer ortaya çıkan tasarıların bir siyasi ve ekonomik yaptırım aracı olarak kullanmasının engellenmesidir. Öte yandan, dünya çapında yapılacak kapsamlı bir kampanya, Osmanlı arşivleriyle desteklenen güçlü bir dosya, gerçekleri tarafsız bir şekilde ortaya koyan belgesel çalışmaları Türk hükümetinin bu güçlü tezini anlatırken en çok ihtiyaç duyacağı malzemelerdir. Olay sıcaklığını korurken yapılan açıklamalardaki kararlı tutumun devam ettirilmesi son derece önemlidir.

Batılı ülkelere Osmanlı gerçeğinin delilleriyle anlatılması önümüzdeki yıllarda tasarının farklı şekillerde ve farklı ülkeler tarafından gündeme gelmesini şimdiden engelleyecektir. Devlet-i Ali Osmaniye hakimiyetinde asırlar boyunca huzur içinde yaşayan kardeş Ermeni ve Türk halklarının tekrar aynı kardeşliği sağlamaması için hiçbir engel yoktur. Yeter ki gerçekler tüm açıklığıyla dünyaya anlatılsın ve karşılıklı hoşgörü için gereken adımlar atılsın!

(1) ASLAN, Kevork; L'Arménie et les Arméniens, istanbul, 1914

(2) Urfalı Mateos, (Mathieu d'Edesse), Chronicles, No:129

(3) Nalbantyan, Louise, Armenian-Revolutionary Movement, University of California Press, 1963, s. 110-111

(4) Mehmet Hocaoğlu, Tarihte Ermeni Mezalimi ve Ermeniler, İstanbul, 1976, s. 570- 571

(5) Dokuz Soru ve Cevapta Ermeni Sorun, Dış Politika Enstitüsü, Ankara 1989, s.23

ERİTRELİ MÜSLÜMANLARIN ZOR GÜNLERİ

Ocak 2001

Osmanlı döneminde Türk-İslam medeniyetinin ışığıyla aydınlanan üç kıtada huzuru, adaleti, hoşgörü ve barışı yaşayan dünya bugün aradan geçen onca yıla rağmen hala sükuneti yakalayabilmiş değil. Türk Milleti'nin inşa etmiş olduğu adaletin ve barışın yerine bugün dünyanın dört bir yanında insanları acı, sıkıntı ve gözyaşı içinde yaşamaya mahkum eden zalim bir düzen hakimiyetini sürdürmekte. Üstelik soğuk savaşın sona ermesiyle birlikte yeni bir şekil alan bu düzen, İslam'ı ve Müslüman halkları kendisine karşı bir tehdit unsuru olarak belirlemiş durumda. İşte bu nedenle Asya'da, Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve Afrika'da Müslüman halklara karşı izlenen baskıcı ve yok edici politikalar yüzbinlerce insanın yurdundan sürülmesi, kadınlar, yaşlılar ve çocuklar başta olmak üzere yüz binlerce masum insanın ölümü ve belki yüzbinlercesinin de sürülmesi ve baskı görmesiyle neticelendi.

Savaş ve kargaşalar Afrika'da da hiç hızını kaybetmeden on yıllardır devam etmektedir. Önceleri sömürgeci güçlerin işgalleri altında ezilen Afrika, bu güçlerin topraklarından çekilirken çizdikleri suni sınırlar neticesinde 50-60 yılı aşkın bir süredir de sınır çatışmaları ve savaşların pençesinden kurtulamamaktadır. Doğal yapısı gereği çok farklı kültür, dil ve etnik kökene bağlı farklı kabilelerden oluşan Afrika halkı bir yandan 19. ve 20. yüzyılda masa başında çizilen sınırların neden olduğu savaşlarla mücadele ederken, öte yandan da ekonomik ve maddi sıkıntılara boyun eğmek durumunda kalmaktadır. Afrika'nın bu mazlum nüfusu içinde çok sayıda Müslüman halk da bulunmaktadır.

Müslümanların çektiği acıların kaynağı ise sadece ekonomik sıkıntılar değildir. Onların acılarının belki de en büyük nedeni, mevcut siyasi sistemlerin kendileri için belirlediği modeldir. Sömürgeci güçlerin ardından yaklaşık 60 yıldır faşist veya Marksist diktatörlerin yönetimleri altında bulunan Afrika devletleri, müteffiklerinin de yönlendirmeleriyle Müslümanlara karşı sistemli bir sindirme politikası izlemişlerdir ve hala da izlemektedirler.

Eritre

Bu politikalar neticesinde aralıksız savaş ve kargaşanın yaşandığı yerlerden birisi, 16. yüzyılın ortalarından itibaren yaklaşık 2 asır Osmanlı yönetiminde kalmış olan Eritre'dir. Halkının % 70'i Müslüman olan Eritre, ancak 1993 yılında bağımsızlığını kazanabilmiştir.

Bugün Eritre'nin Devlet Başkanı olan Issayas Afaworqi ile yine bugün Etiyopya'nın Devlet Başkanı olan Meles Zenavi, yıllarca Etiyopya halkına kan kusturan diktatör Mengistu'ya karşı birlikte savaşmış ve bu zalim diktatörü yerinden etmeyi başarmışlardı. Diktatör Mengistu'nun ardından yönetime geçen Meles Zenavi, Eritre halkının bağımsızlık isteği karşısında fazla dayanamamış ve 25 Nisan 1993'de gerçekleştirilen halk oylaması neticesinde Eritre Etiyopya'dan ayrılmıştı. Eritre'nin Etiyopya'dan ayrılmasıyla birlikte Issayas Afaworqi yeni lider olarak ortaya çıktı. ancak Afaworqi'nin Devlet Başkanı sıfatıyla Eritre'nin başına geçmesi hem iç hem de dış politikada ciddi sorunlar oluşturdu. Uygulamalarıyla diktatör Mengistu'yu aratmayan Afaworqi tüm ülke çapında büyük bir terör estirmeye başladı. Hem Devlet Başkanı hem de Parlamento Başkanlığı'nı üstlenmiş olan Afaworqi'nin baskısı, Eritre muhalefetini silahlı mücadeleye sevk etti. Bu yüzden özellikle ülkenin dağlık kesimlerinde halen muhalefet güçleriyle Eritre askerleri arasında yoğun çatışmalar yaşanmaktadır.

Afaworqi döneminde özellikle Müslüman halka karşı yapılan zulüm de had safhaya çıktı. Yargısız infazlar, sorgusuz sualsiz gerçekleştirilen idamlar birbirini izledi. İslami okullar kapatıldı, camiler yıkıldı, Arapça resmi dil olmaktan çıkarıldı, yüzbinlerce insan evini terkedip komşu ülke Sudan'a sığındı. Üstelik yönetimi eleştirmeye kalkışan herkes de Afaworqi'nin teröründen nasibini aldı.

Peki Afaworqi, yönetimi boyunca kendi vatandaşlarına karşı izlediği zalim politikayı komşularına karşı izlediği mütecaviz politikalarla da destekleyen, Eritre'yi komşuları Yemen ve Cibuti ile savaşın eşiğine getiren ve diğer bir komşusu olan Sudan'a karşı düşmanca bir politika izlemesini sağlayan bu gücü nereden buluyordu?

Üstelik bu güç Afaworqi'ye öyle bir cesaret vermişti ki bu hasmane politikayı, siyasi ve stratejik pek çok ortak politikası bulunan Etiyopya'ya karşı da kullanmış ve Etiyopya topraklarını işgal etmişti. Bu işgal, 18 Haziran 2000 tarihinde imzalanan ateşkes anlaşmasına kadar yüzbinlerce insanın evsiz ve yurtsuz kalmasına, on binlercesinin ölümüne, uygulanan ekonomik ambargolar neticesinde de binlercesinin açlık sınırında yaşamasına neden oldu.

Dünya siyasetini yakından takip eden herkes, bu kadar çok karmaşa ve kargaşa olan bir bölgede birtakım olağanüstü gelişmeler olduğunu kolaylıkla tahmin edebilir. İşte hem yukarıdaki sorunun cevabını verebilmek, hem bu bölgedeki olağanüstülüklerin ardındaki etkenleri bulabilmek, hem de bu kıtanın Müslümanları üzerinde kimin ne planları olduğunu daha iyi anlayabilmek için Eritre'nin yakın tarihine kısaca bir göz atmakta fayda vardır.

Afrika'nın Stratejik Noktası Eritre

Etiyopya'nın kuzeyinde, Afrika'nın Asya'ya en çok yakınlaştığı Bab-ül Mendep Boğazı'na kadar olan kıyı boyunca uzanan bir ülkedir Eritre. Afrika boynuzunda binlerce yıldır ticari ve askeri olarak önemli bir noktadır. Koloni

Afrikası'nın çoğu gibi, bu ülke de yerli halkların rızasına bakılmadan, sömürgeci Avrupalı güçlerin kendi aralarında paylaşımlarıyla ortaya çıkmıştır.

Eritre'yi elinde tutan güç Kızıldeniz'in güney girişini dolayısıyla Akdeniz'den Hint Okyanusu'na yapılan tüm çıkışları da kontrol altına almış olur. Tüm bunların yanısıra Etiyopya için ise Eritre bir anlamda denizlere açılan liman konumundadır.

İşte Eritre'nin sahip olduğu bu stratejik önem nedeniyle, İngilizler II. Dünya Savaşı esnasında Amerika'ya Eritre'nin haberleşme üssünü kiralamışlar ve ABD Etiyopya ile arasındaki bir savunma sözleşmesine dayanarak 25 yıl boyunca burayı kullanmıştır. Burası dünyanın en önemli haberleşme üslerinden birisidir ve Kore Savaşı boyunca Washington'a haber akışında çok önemli rol oynamıştır. Mevcut stratejik öneminin yanı sıra sahip olduğu altın kaynakları ve mineraller, olması muhtemel petrol ve gaz kaynakları da (halen Eritre Kızıl Denizi'nde pertol arama çalışmaları devam etmektedir) belli odakların gözünde Eritre'yi daha da değerli hale getirmektedir.

Eritreli Müslümanların Mücadelesi

II. Dünya Savaşı öncesinde nüfusu 1 milyon olan Eritre'nin şimdiki nüfusu batılı kaynaklara göre 2.5 milyon, bölgede faaliyet gösteren direniş örgütlerine göre ise 3.5 milyondur. Ve bu nüfusun büyük bölümünü de Müslümanlar oluşturmaktadır. Osmanlı yönetiminden koparıldıktan sonra İtalya tarafından işgal edilen Eritre, 1952'de Birleşmiş Milletler kararı ile Etiyopya ile birleşik bir federe devlet haline gelmiş ancak halk tarafından kabul görmeyen bu durum geniş halk ayaklanmaları ile neticelenmiştir. 14 Kasım 1962'de ise Etiyopya'daki iç karışıklıkları bahane eden İmparator Haile Selassie Eritre'yi Etiyopya topraklarına kattığını ilan etti. Selassie dönemiyle birlikte Müslümanlara karşı büyük bir baskı ve işkence politikası başlatıldı, Etiyopya rejimine karşı koyan pek çok Müslüman katledildi.

Etiyopya'nın şiddet ve terör uygulamalarının neticesi olarak 1967'den 70'lerin başına dek yüzbinlerce Eritreli yurtlarından sürüldü. Tarihin en kalabalık mülteci gruplarından birini oluşturan bu insanlar kadın, çocuk, yaşlı demeden ölüme terkedildiler. Bu durumu, yönetimin uyguladığı yanlış tarım politikaları sonucu 200 bine yakın insanın da kıtlıktan ölmesi izledi. Tüm bu gelişmeler neticesinde Haile Selaisse yönetimi 1974'de yapılan bir darbe ile devrildi. Yönetimi Marksist görüşe sahip bir cuntanın ele geçirmesi Müslümanlar açısından herhangi bir değişikliğe neden olmadı. Faşist bir diktatörlüğün yerine Marksist bir diktatörlük kurulmuştu. Müslümanlar için yine baskı, yine işkence, yine gözaltılar, yine zorluk ve sıkıntılar söz konusu idi.

Haile Selassie'nin halefi Marksist Mengistu, yönetimi boyunca tam anlamıyla şiddet yanlısı bir politika izledi. Sadece kendisine muhalif olan görüşü yok etmekle kalmadı, yönetimde kaldığı 17 yıl içerisinde ülke nüfusunun da büyük bir çoğunluğunu yok etti. Genel olarak tüm ülke üzerinde terör uygulayan

Mengistu da bölgede süregelen anti-islami çizgiyi devam ettirdi. Mengistu'nun 17 yıl süren Marksist yönetimi esnasında 10 bin cami yıkıldı, bölge halkından yaklaşık 500 bin kişi çareyi Sudan'a sığınmakta buldu. Aynı sayıda bir başka Müslüman grup için ise tek kurtuluş yolu Somali'ye sığınmak oldu. Mayıs 1991'de Etiyopya yönetimi bir kez daha el değiştirdi, ancak Mengistu'nun geride bıraktığı bilanço oldukça ağırdı. 60 bin çocuk sakat ve 45 bin çocuk da ana-babasız kalmıştı, 750 bin mülteci vardı ve bunların 500 bini Sudan'da açlık sınırında yaşamaktaydı, nüfusun % 80'i gıda yardımına muhtaçtı, 48 bin kişiye bir doktor düşmekteydi ve ülkede ortalama yaşam süresi 46 yıl idi.

Eritre'de İsrail Gölgesi

Tüm sosyo-ekonomik ve jeo-stratejik önemine rağmen bugün hala dünyanın en yoksul bölgelerinden biri olan bu topraklarda yıllardır kargaşa, anarşi, çatışma ve savaşların dinmek bilmemesi doğal olarak yabancı güçlerin, özellikle de dünya politikasını belirleyen ABD ve İsrail'in, bu bölge için stratejisi nedir sorusunu akla getirmektedir.

Bu, yerinde bir sorudur. Çünkü gerçekten de Eritre'de Müslümanlara karşı uygulanan zulmün arkasında, İsrail'in ve bölgede İsrail çıkarlarını koruyan ABD'nin önemli bir rolü vardır.

Etiyopya ve Eritre'deki değişen tüm rejimlerle İsrail Devleti'ni ortak paydada birleştiren tek bir unsur olmuştur: Anti-İslami çizgi. İsrail, Ortadoğu'da zulüm, tecavüz ve baskı sayesinde kurduğu düzene karşı en ciddi tehlike olarak İslam'ı görmektedir. Bu nedenledir ki Bosna Hersek'ten Filipinler'e, Türkistan'dan Eritre'ye kadar dünya Müslümanlarının ezilmeye, baskı altına alınmaya ve yok edilmeye çalışıldığı her bölgede İsrail'in parmağı vardır. İsrail Hayfa Üniversitesi Profesörlerinden Benjamin Beit-Hallahmi "The Israeli Connection: Who Israel Arms and Why" (İsrail Bağlantısı: İsrail Kimi Neden Silahlandırıyor?) adlı kitabında, kendi ülkesinin bu şekilde dünyanın dört bir yanına uzanan faaliyetlerini "İsrail'in dünya savaşı" olarak yorumlamaktadır. Üstelik İsrail bu savaşta Kudüs İbrani Üniversitesi'nden Israel Shahak'ın sözleriyle, "İsrail, İslami düşmana karşı girişilecek olan savaşta Batı'nın öncülüğünü yapmak hedefindedir."(1)

İsrail'in, halen birisi Dahlak adalarında birisi de Sudan sınırına yakın Mahel Agar dağlarında olmak üzere Eritre'de stratejik olarak son derece önemli iki üssü bulunmaktadır. İsrail'in Etiyopya ile sıcak ilişkiler kurması ise 1950'li yıllarda başlamıştı. 1952'de sivil ticaret ilişkileriyle başlayan İsrail-Etiyopya ittifakı, 1956'da bir İsrail temsilcisinin İmparator Haile Selassie ve yardımcıları ile görüşmeye başlamasıyla birlikte en üst düzeyde yürütülen bir diyalog haline gelmişti. Bölgede radikal hareketleri ve "hristiyan Etiyopyalılara saldıran ve başkaldıran Müslümanları bastırmak" amacıyla İsrail, Selassie yönetimine hem silah yardımı yapıyor, hem askeri istihbarat sağlıyor, hem de Selassie'nin

ordusunu "halk hareketlerini bastırma" konusunda eğitiyordu. Prof. Hallahmi Etiyopya-İsrail ittifakının ideolojik temelini ise şu sözleri ile dile getiriyordu:

"Bu ittifakın arkasında yatan ideolojik temel, Etiyopyalıların İsraillileri de yine kendileri gibi 'tehditkar Müslüman denizinin ortasında kendi güçlerini korumaya çalışan cesur bir halk' olarak görmeleriydi"(2)

Hallahmi'nin kitabında anlattığına göre Eritre'deki ayaklanmaları bastırmak üzere Selassie tarafından kurulmuş olan "Acil Durum Polisi" adlı 3100 kişilik bir kontrgerilla timi özel olarak İsrail uzmanlarının eğitiminden geçmişti. Hatta 1971'de General Haim Bar-Lev komutasındaki askerlerin Etiyopya ziyaretinin ardından, Etiyopya stratejik önemi oldukça yüksek iki adayı –Halep ve Fatıma adaları- İsrail donanmasının kullanımına açtı.

Elbette Eritreli Müslümanlar da karşı karşıya oldukları ittifakı tanıyorlardı. Eritreli Müslüman güçlerin lideri Ebu Halid, 1970 Temmuz'unda kendisiyle yapılan ve Türk basınında da yer alan bir röportajda bu gerçeği şöyle dile getirmekteydi:

"Şu anda Etiyopya ve İsrail kader birliği etmişlerdir. Müslümanları boğazlayan Habeş askerlerini İsrailli subaylar yetiştiriyorlar..."

Haziran 1967 savaşı, Akabe Körfezi'nin Mısır tarafından kapatılması bahanesiyle çıkmıştı. İsrail doğu alemiyle yaptığı ticaretin kapısı olan Elyat Limanı'nı ve Akabe Körfezi'ni daima açık görmek ister. Biz Eritre'yi bağımsızlığına kavuşturursak Kızıldeniz'in güneyinde Güney Yemen ile birlikte bu su yolunu İsrail'e kapatabiliriz. İşte İsrail bu endişe ile Etiyopyalılara yardım ediyor. Amerika'da 6 milyon yahudi bu tezi destekliyor. Halen Habeş ordusunda 400 yahudi subay bulunmaktadır. Bizim üç büyük düşmanımız Habeşliler, İsrailliler ve ABD'dedir." (Detaylı bilgi için bakınız. Yeni Masonik Düzen, Harun Yahya)

Etiyopyalı komando ve kontrgerilla birliklerini eğiten İsrailli uzmanlar Haile Selaisse'ye ülke içindeki iktidarını koruması için de büyük destek olmuşlardı. İsrail ordusu eski üst düzey yetkilisi General Matityahu Peled'e göre, Addis Ababa'daki gizli polis üzerinde etki sahibi olan İsrail'li ajanlar sayesinde Haile Selaisse üç ayrı darbe girişiminden kurtulmuştu. Ancak 1974'de Selassie'yi devirmek amacıyla yapılan Marksist darbeye karşı İsrail ajanları fazla bir müdahalede bulunmadılar. Çünkü yeni rejim de onların istediği standartlara uygun bir rejim, yani anti-İslami bir rejim olacak ve Eritre Müslümanlarına karşı yürütülen savaşı devam ettirecekti. Prof. Hallahmi'nin ifadesiyle, "Etiyopya ile İsrail arasında devam eden ilişki, iki ülkenin bölgedeki İslami gruplara olan karşıtlığına dayanıyordu."(3)Nitekim Marksist Mengitsu döneminde de İsrailli uzmanların Etiyopya topraklarındaki çalışmaları tüm hızıyla devam etti. İsrailli uzmanlar Etiyopyalı kontrgerilla timlerini eğitti, Etiyopya rejimine silah sevkiyatı yaptı. Anti-İslami temel üzerine oturtulan bu ittifak, 1990 yılında İsrail'in "ayrılıkçı militanlara" karşı kullanılması için Etiyopya rejimine misket bombaları göndermesiyle daha güçlendi.

Eritre'nin Kurulması, Zulmü Ortadan Kaldırmadı

1993 yılında Assayi Afaworqi'nin liderliğinde Eritre'nin bağımsızlığını ilan etmesi ilk planda Müslümanlar için olumlu bir gelişmeymiş gibi görünse de, geçen zaman bu kanaatin ne kadar yanlış olduğunu gösterdi. Çünkü zalim Etiyopya diktatörleri gibi Afaworqi de İslam'a karşıydı ve İsrail'e sırtını dayıyordu. Nitekim dönemin İsrail Başbakanı Yitzhak Rabin, Afaworqi'nin iktidarını ve Eritre'nin bağımsızlığını kazanmasını "Eritre'de sadık bir dost bulduk" sözleri ile halkına müjdeliyordu. Afaworqi'de İsrail'e duyduğu sevgi ve dostluğun bir işareti olarak, bağımsızlığın ilanıyla birlikte ülkesinin kapılarını siyonistlere sonuna kadar açıyordu.

Nitekim bugün Sudan ve Yemen'e karşı cephe alan Eritre, aynı zamanda İsrail'in stratejik müteffiki haline de gelmiş durumdadır. Ve hatta Mossad ajanları bölge devletlerinden ülkelerine karşı yönelebilecek herhangi saldırı ihtimaline karşı Eritre'yi kendilerine merkez üs durumuna getirmişlerdir. Mossad ajanlarının Eritre'yi kullanmasının yanı sıra ülkenin muhtelif yerlerine İsrail askeri üslerinin yerleşmesine de müsaade eden Afaworqi, siyonist yönetimden aldığı manevi destek ve maddi ve askeri yardım ile hem Müslümanlara karşı hem de komşularına karşı mütecaviz tavırlarını sürdürmüştür.

Eritre'de Son Durum

Etiyopya ile Eritre arasında 1999 yılında başlamış olan sınır çatışması 18 Haziran 2000 tarihinde Afrika Birliği Örgütü'nün girişimleri neticesinde ateşkes ilan edildi. Ancak her iki tarafın da içinde bulunduğu ekonomik dar boğaza ve halkın açlık sınırında yaşıyor olması gerçeğine rağmen, milyonlarca dolarlarını savaşa yatırmaları oldukça şaşırtıcıdır. Bu çatışmalar esnasında limanlar, elektrik santralleri ve havaalanları gibi bir ülke için son derece önemli olan alt yapı kurumları yerle bir olmuş, yüzbinlerce insan göçe zorlanmış ve milyonlarca dolarlık hasarlar meydana gelmiştir. On binlerce insanın ölmesine, binlercesinin yaralanıp sakat kalmasına neden olan bu çatışmalarda bölge halkının fazlasıyla ihtiyacı olan bir milyar dolara yakın kaynak silah temini için telef edilmiştir. Böylece her ikisi de İsrail müttefiki olan taraflar hem İsrailli ve Amerikalı silah üreticileri için iyi bir pazar olmakta hem de dünya kamuoyunun dikkatinin savaşa yönelmesi itibarı ile nüfusları dahilinde bulunan Müslümanlara yaptıkları zulümleri gizleyebilmektedirler.

Oysa Eritre'de Müslümanlara karşı uygulanan zulmün gözardı edilmesi mümkün değildir. Müslümanların hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınıp tutuklanmaları, adaletsiz mahkemelerde yargılanıp idamla cezalandırılmaları, yargısız infazlar yapılması, ülkede her türlü muhalefetin yasak olması itibariyle

Müslümanların düşüncelerini özgürce dile getirememeleri, ibadet etme özgürlüklerinin kısıtlanması, Müslüman nüfus arasında kayıpların sayısının gün geçtikçe artması gibi Müslümanlara yönelik baskı, şiddet ve sindirme politikası tüm hızıyla devam ediyor. Müslümanların çocuklarına dini eğitim verecekleri okullar kapatılıyor, ibadetlerini yapacakları cami ve mescidleri yıkılıyor. On binlerce Müslüman göçe zorlanıyor. Zalim idarecilerin zulmünden kaçmış olan bir milyona yakın mülteci evlerinden uzakta, açlık ve kıtlık içinde yaşamlarını idame ettirmeye çalışıyorlar.

Sonuç

Elbette temennimiz, gerek Eritre'de gerekse İslam dünyasının dört bir yanında Müslümanlara karşı yürütülen tüm baskı ve zulümlerin sona ermesidir. Farklı dinlerin ve etnik kökenlerin barış içinde yaşayabileceği, insanların inanç veya dilleri nedeniyle katledilmediği, zulüm görmediği adil ve barışçı bir dünya düzeni kurulmasıdır.

Tüm Müslümanların bu hedef için çalışmaları, bir taraftan dünyanın dört bir köşesindeki mazlum Müslümanları kurtarmak bir yandan da fitne ve kargaşa içindeki dünyayı sükuna kavuşturmak, Osmanlı gibi dünya çapında bir "Nizam-ı Alem" tesis etmek için çaba harcamaları gerekir. Önemli olan bu hedefe inanmak ve uğrunda çaba sarf etmektir. Hedefi gerçekleştirmek ise, ancak ve ancak Allah'ın elindedir.

(1) Israel Shahak, "Downturn in Rabin's Popularity Has Several Causes", Washington report on Middleeast Affairs, Mart 1995

(2) Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s. 52

(3) Benjamin Beit-Hallahmi, The Israeli Connection, s. 52

EK BÖLÜM:
EVRİM ALDATMACASI

Bugün yerli-yabancı pek çok basın ve yayın organında doğrudan ya da üstü örtülü bir evrim propagandası yürütülmektedir. Bu bazen flaş bir haber şeklinde olabildiği gibi, kimi zaman da tamamen ilgisiz bir konu içinde geçen birkaç cümle şeklinde de olabilir. Önemli olan konuyu sürekli gündemde tutmak ve evrim teorisini topluma, doğruluğu defalarca kanıtlanmış, tartışma götürmez bir gerçekmiş gibi empoze edebilmektir.

Aslında bu kampanyanın gerçek hedefini anlamak hiç de zor değildir. Evrim teorisinin arkasında bilimsel olmaktan ziyade ideolojik kaygıların bulunduğu, teori Darwin tarafından daha ilk ortaya atıldığında kendini göstermiştir. Darwin'in evrimci tezleri, materyalizme çok önemli bir destek sağlamıştır. Diyalektik materyalizmin kurucusu olan Karl Marx, ünlü kitabı Das Kapital'i Darwin'e ithaf etmiş ve ona yolladığı nüshaya da şöyle bir not düşmüştü:"Charles Darwin'e, ateşli bir hayranından."

Daha sonraları da, evrim teorisinin hiçbir tutar yanının kalmadığı bilimsel verilerle defalarca ortaya konmasına rağmen, birçok siyasi ve ideolojik akım, evrim fikrini baş tacı etmiştir. Faşizm, vahşi kapitalizm, komünizm gibi materyalist ve din aleyhtarı temellere dayalı ideolojilerin teorisyenleri ve destekçileri, her ne pahasına olursa olsun evrim teorisini ayakta tutma yarışına girmişler, felsefi söylemlerini mutlaka evrimci temellere oturtmuşlardır.

Bu nedenle bu kitapçıkta, dine yönelik bir ideolojik kampanya niteliğindeki evrim propagandasına ve evrim teorisine değinme gereği duyduk. İlerleyen sayfalarda evrim teorisinin neden hiçbir bilimsel geçerliliği olmayan ideolojik bir dogma olduğunu çok özet bir biçimde ele alacağız.

Evrim Teorisi'nin Gelişimi

Bugünkü savunulduğu şekliyle evrim düşüncesini ilk ortaya atan kişi, amatör bir İngiliz doğa araştırmacısı olan Charles Darwin'dir. Darwin evrimci tezlerini 1859'da yayınladığı, kısa adıyla "Türlerin Kökeni" (The Origin of Species) isimli kitabında ortaya attı. Darwin bu kitabında, canlıların evrimini "doğal seleksiyon" adını verdiği tezle açıklamıştı.

Ona göre, yaşayan tüm canlılar ortak bir kökene sahipti ve doğal seleksiyon yoluyla birbirlerinden türemişlerdi. Ortama en iyi şekilde uyum sağlayanlar özelliklerini gelecek nesillere aktarıyor, böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürüyordu. İnsan ise, doğal seleksiyon mekanizmasının en gelişmiş ürünüydü. Darwin, "türlerin kökeni"ni bulduğunu düşünüyordu: Bir türün kökeni başka bir türdü.

Darwin Dönemindeki Bilimsel ve Teknolojik Düzey...

Darwin'in ileri sürdüğü fanteziler ilk bakışta pek çok kimseye makul ve çekici geldi. Kitabı, özellikle belli siyasi ve ideolojik görüşlere sahip çevrelerde büyük rağbet gördü. Teori oldukça popüler olmuştu. Çünkü o devirdeki mevcut bilgi düzeyi Darwin'in hayali senaryolarının gerçek dışı olduğunu göstermeye henüz yeterli değildi. Öyle ki Darwin'in, varsayımlarını öne sürdüğü dönemde genetik, mikrobiyoloji, biyomatematik gibi bilim dallarının daha hiçbiri ortada yoktu. O dönemde genetik kanunları ve kromozomların yapısı biliniyor olsaydı, Darwin, Lamarck'tan devraldığı "edinilen fiziksel özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" iddiasına asla kalkışmayacaktı.

Yine o dönemde bilim dünyası, hücrenin yapısı ve fonksiyonları hakkında son derece yüzeysel bir anlayışa sahipti. Eğer Darwin elektron mikroskobu gibi bir teknolojiye sahip olsaydı, hücredeki ve hücrenin organellerindeki akıl almaz karmaşıklığa bizzat şahit olacaktı. İçiçe geçmiş böyle muhteşem bir sistemin küçük küçük değişimlerle meydana gelemeyeceğini kendi gözleriyle görecekti. Eğer biyomatematik gibi bir bilim dalından haberi olsaydı, değil hücrenin, tek bir protein molekülünün bile rastlantı ve tesadüflerle oluşamayacağını anlayacaktı.

Kısaca, sözünü ettiğimiz bu bilimler Darwin'in tezlerinden daha önce keşfedilmiş olsaydı, Darwin, teorisinin tamamen bilim dışı olduğunu görecek ve böyle anlamsız bir iddiaya kalkışmayacaktı. Zira türleri belirleyen bilgiler genlerde mevcuttu ve Darwinizm'in temeli olan doğal seleksiyonun genlerde değişiklikler meydana getirerek yeni türler türetmesi mümkün değildi.

Darwin'in kitabının yol açtığı yankılar sürerken Avusturyalı botanikçi Mendel 1865 yılında kalıtım kanunlarını keşfetti. Mendel'in yüzyılın sonuna kadar pek duyulmayan keşifleri 1900'lü yılların başında genetik biliminin ortaya çıkmasıyla önem kazandı. Yine aynı yıllarda genler ve kromozomların yapısı keşfedildi. 1950'li yıllarda genetik bilgiyi saklayan DNA molekülünün keşfi ise teoriyi büyük bir krize soktu.

Bu tür bilimsel gelişmelerin yanısıra, yıllarca süren kazılarda, ilkel türlerin kademe kademe gelişmişe doğru evrimleştiğini göstermesi gereken ara-geçiş formları da bir türlü bulunamadı. Yalnızca bu açmaz bile evrim denilen olayın hiçbir zaman gerçekleşmiş olamayacağını ortaya koydu.

Aslında bütün bu gelişmelerin, bilim dışı olduğu ortaya çıkan Darwin'in teorisini tarihin tozlu raflarına kaldırması gerekirdi. Ancak belli çevreler ısrarla teoriyi revizyona sokmaya, yenilemeye ve her ne şekilde olursa olsun bilimsel platforma oturtmaya çalıştılar. Bütün bu çabalar, teorinin ardında bilimsel kaygılardan ziyade ideolojik birtakım hedeflerin olduğunu göstermesi açısından oldukça anlamlıydı.

Ara-Formlardan Eser Yok!

Evrim teorisi, bir türün bir başka türe dönüşmesinin milyonlarca yıllık uzun bir zaman dilimi içerisinde yavaş ve aşamalı gerçekleştiğini söyler. Buna göre, ilkel canlıdan karmaşık olana geçiş uzun bir zamanı kapsar ve kademe kademe ilerler. Bu iddianın doğal mantıksal sonucu ise, bu geçiş dönemi sırasında "ara geçiş formu" adı verilen ucube canlıların yaşamış olmasını gerektirir.

Örneğin, balık özelliklerini hala taşımasına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngenler yaşamış olmalıdır geçmişte. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Evrimciler, tüm canlıların kademeli olarak birbirlerinden türediklerini iddia ettikleri için de, bu ara geçiş formlarının türlerinin ve sayılarının milyonlarca olması gerekir.

Eğer gerçekten bu tür canlılar yaşamışlarsa, bunların kalıntılarına da fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Çünkü bu ara geçiş formlarının sayısının bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanının fosilleşmiş ara geçiş formu kalıntılarıyla dolu olması lazımdır. Dahası, evrimciler 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yaparak bu ara geçiş formlarını aramaktadırlar. Oysa, 150 yıla yakın bir süredir, büyük bir hırsla aranan bu ara geçiş formlarından eser yoktur.

Aslında Darwin de bu ara geçiş formlarının yokluğunun farkındaydı. Fakat yine de aranan ara geçiş formları gelecekte bulunacaktı. Ancak bu ümitli bekleyişine rağmen, teorisinin en büyük açmazının bu konu olduğunu görüyordu. Bu yüzden, şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. (1)

Darwin'den bu yana yoğun bir şekilde hep bu fosiller arandı, fakat evrimciler için sonuç acı verici bir hayal kırıklığıydı. Bu dünyada hiçbir yerde -ne bir kıtada, ne de bir okyanusun derinliklerinde- türler arasında herhangi bir ara geçiş formuna rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi. Evrimciler, gerçek dışı teorilerini kanıtlamaya çalışırlarken, kendi elleriyle Yaratılış gerçeğinin delillerini ortaya çıkarmışlardı.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde ortaya çıkan gruplar görürüz.(2)

Fosil kayıtlarındaki bu boşuklar, yeterince fosil bulunamadığı ve birgün aranan fosillerin ele geçeceği gibi bir avuntuyla da açıklanamaz. Bir başka evrimci paleontolog T. N. George, bunun nedenini şöyle açıklamaktadır:

Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir. (3)

Yeryüzündeki Hayat Aniden Ortaya Çıkmıştır

Yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, yeryüzündeki canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Canlı yaratıkların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, 500 milyon yıl yaşında olduğu söylenen "Kambriyen" tabakadır.

Kambriyen devrine ait tabakalarda bulunan canlılar ise, hiçbir ataları olmaksızın birdenbire fosil kayıtlarında belirirler. Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, deniztarakları, salyangozlar, trilobitler, süngerler, brachiopodlar, solucanlar, denizanaları, deniz kirpileri, deniz hıyarları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları ve diğer kompleks omurgasızlara aittir. Kompleks yaratıklardan meydana gelen bu geniş canlı mozayiği şaşırtıcı bir biçimde aniden ortaya çıkmıştır, ki bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Bu tabakadaki canlıların çoğunda da, göz gibi son derece gelişmiş organlar ya da solungaç sistemi, kan dolaşımı gibi yüksek organizasyona sahip organizmalarda görülen sistemler bulunur. Fosil kayıtlarında bu canlıların atalarının olduğuna dair herhangi bir işarete rastlanılmaz. Earth Sciences Dergisi'nin editörü Richard Monestarsky, canlı yaratıkların birdenbire ortaya çıkışlarını şöyle anlatır:

Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan hayvan filumları (takımları) erken Kambriyen Devir'de zaten vardırlar ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar. (4)

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlemediğini, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Kısaca canlılar evrimle oluşmamış, yaratılmışlardır.

Canlılık Tesadüf Eseri Olamayacak

Bir Karmaşıklığa Sahiptir

Aslında evrim teorisi fosil kayıtlarına gelmeden çok daha önce çökmüş durumdadır. Çünkü fosiller, çok hücreli kompleks canlıların geride bıraktıkları izlerdir. Evrim ise bu çok hücreli kompleks canlıların kökenini açıklamak şöyle dursun, ilk hücrenin hatta ilk proteinin nasıl var olduğu sorusu karşısında çaresizdir.

Evrim teorisi canlılığın, ilkel dünya koşullarında rastlantılar sonucu meydana gelen bir hücreyle başladığını ileri sürer. Ancak 21. yüzyıla girerken bile pek çok yönden esrarını koruyan canlı hücresinin varlığını doğa şartlarına ve tesadüflere bağlamanın nasıl bir saçmalık olduğunu anlamak için hücrenin yapısı hakkında biraz bilgi sahibi olmak bile yeterlidir.

İçerdiği organeller ve sistemlerle son derece kompleks bir yapı gösteren hücrenin değil ilkel dünya şartlarında oluşması, günümüzün en ileri teknolojiye sahip laboratuvarlarında bile yapay olarak sentezlenmesi mümkün olmamıştır. Hücrenin yapıtaşı olan amino asitlerden ve bunların oluşturduğu proteinlerden yola çıkarak değil hücre, onun mitokondri, ribozom, vs. gibi tek bir organeli bile oluşturulamaz. Dolayısıyla evrimin tesadüfen oluştuğunu iddia ettiği ilk hücre yalnızca bir hayalgücü ve fantezi ürünü olarak kalmıştır.

Proteinler Tesadüfe Meydan Okuyor

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım. Çünkü hücreyi oluşturan binlerce çeşit karmaşık protein moleküllerinden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

Proteinler, belli sayıda ve çeşitteki aminoasitlerin özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapıtaşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır. Canlı hücrelerinde bulunan ve herbirinin özel bir görevi olan proteinlerin yapılarındaki tek bir aminoasitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir aminoasit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Daha aminoasitlerin "tesadüfen oluştukları" iddiasına bile geçerli bir kanıt ya da açıklama getirmekten aciz olan moleküler evrim teorisi, proteinlerin oluşumu noktasında tamamen açmaza girmektedir.

Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla bile rahatlıkla görülebilir.

Örneğin, bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10300 (10'un yanına 300 sıfır) farklı biçimde dizilebilir. Ancak bu dizilimlerden yalnızca "1" tanesi bu söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan

tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir.

Diğer bir deyimle yukarıda örnek verdiğimiz protein molekülünden yalnızca bir tekinin tesadüfen meydana gelme ihtimali "10300'de 1" ihtimaldir. Bu, 1'in yanına 300 adet sıfırın gelmesiyle oluşan "astronomik" sayıda "1" ihtimal ise pratikte gerçekleşmesi imkansız bir ihtimaldir. Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan diğer 1000'lerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazi bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise bu "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, yalnız başına tek bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan "Mycoplasma Hominis H 39"un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız üstteki ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise imkansız kavramının çok ötesindedir.

İmkansızı Kabul Etmek

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama bir milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde biraraya gelip eksiksiz bir insan hücresini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki bir hücre hiçbir zaman için bir protein yığınından ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanısıra nükleik asitler, karbonhidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve tasarım çerçevesinde yer alırlar. Her biri de birçok farklı organelin içinde yapıtaşı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

Görüldüğü gibi evrim, yegane "açıklaması" olan tesadüf teorisiyle, değil hücre, hücredeki milyonlarca proteinden tek birinin oluşumunu bile izah etmekten acizdir.

Amerikalı Kimya Profesörü Perry Reeves ise bu konuda şöyle der:

Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur. (5)

Türkiye'de, evrimci düşüncenin önde gelen savunucularından Prof. Dr. Ali Demirsoy da, Kalıtım ve Evrim isimli kitabında, canlılık için en gerekli enzimlerden birisi olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşma olasılığını şöyle ifade etmektedir:

... Sitokrom-C'nin belirli amino asit dizilimini sağlamak, bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır -maymunun rastgele tuşlara bastığını kabul ederek-. (6)

Peki bu saçma olasılığı kabul etmek akla aykırı değil midir? Evet öyledir, ama evrimci bilim adamları yine de bu imkansızı kabul ederler. Ali Demirsoy, bu kabulün nedenini şöyle açıklar:

Özünde bir Sitokrom-C'nin dizilişini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az bir olasılığa sahiptir denilebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O zaman birinci varsayımı irdelemek gerekir. (7)

Üstteki satırları şöyle de okuyabiliriz: "Bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimali sıfırdır. Ama tesadüfen oluşmadığını söylersek, yaratılmış olduğunu kabul etmemiz, yani Allah'ın varlığını onaylamamız gerekir. Bu amacımıza uygun değildir."

Görüldüğü gibi evrim teorisi ilk aşamasında bile çökmüş durumdadır, ama bu teorinin yaratılışın tek alternatifi olduğunu bilen, yaratılışı kabul etmemeyi ise kendilerine amaç edinmiş olan bazı bilim adamları, teoriye dogmatik bir biçimde sarılmaktadırlar...

Hücrenin Kompleksliği

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, aminoasitlerin dizilimi ve proteinlerin oluşumu sorunu, evrim senaryosunu geçersiz kılmak için yeterlidir. Ancak, sorun yalnızca aminoasit ve proteinlerle sınırlı kalmaz: Bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, hücre denen mükemmel varlık evrimciler açısından dev bir çıkmaz oluşturur. Çünkü hücre yalnızca amino asit yapılı proteinlerden oluşmuş bir yığın değildir. Yüzlerce gelişmiş sistemi bulunan, insanoğlunun halen tüm sırlarını çözemediği karmaşıklıkta bir canlı bütündür. Oysa az önce dediğimiz gibi, evrimciler, değil bu sistemlerin, hücrenin yapıtaşlarının bile nasıl meydana geldiklerini açıklayamamaktadırlar.

Ünlü İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981 tarihinde Nature dergisinde yayınlanan açıklamasında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Yaşamın en küçük biriminin evrim yoluyla meydana gelme ihtimali, bir hurda yığınını silip süpüren kasırganın, toparladığı parçalarla bir Boeing 747 uçağı meydana getirmesi ihtimali kadardır.

Yaşamın Kitabı DNA

Hücrenin bütününü değil, sadece çekirdeğindeki bir parçası olan DNA'yı ele aldığımızda bile, evrimin neden bir safsata olduğunu anlamak kolaydır.

DNA Darwin zamanında bilinmiyordu. Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi hücrenin yapısının en temelindeki bu moleküllerin varlığına bile tutarlı bir izah getirememişken genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu.

1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlarındaki iki bilim adamının DNA hakkında açıkladıkları çalışmalar, biyolojide yepyeni bir çığır açtı. Birçok bilim adamı, genetik konusuna yöneldi. Yıllar süren araştırmalar sonucunda bugün, DNA'nın yapısı büyük ölçüde aydınlandı.

Burada DNA'nın yapısı ve işlevi hakkında çok temel birkaç bilgi vermek yerinde olur:

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin herbirinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bir DNA molekülünde yaklaşık olarak 3.5 milyar nükleotid, yani 3.5 milyar harf bulunur.

Bir organa ya da bir proteine ait olan DNA üzerindeki bilgiler, gen adı verilen özel bölümlerde yer alır. Örneğin göze ait bilgiler bir dizi özel gende, kalbe ait bilgiler bir dizi başka gende bulunur. Hücredeki protein üretimi de bu genlerdeki bilgiler kullanılarak yapılır. Proteinlerin yapısını oluşturan amino asitler, DNA'da yer alan üç nükleotidin arka arkaya sıralanmasıyla ifade edilmiştir.

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda 200 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin imkansızlığı daha iyi anlaşılır. Evrimci bir biyolog olan Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 41000 farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir. (8)

41000'de bir, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10620'de bir anlamına gelir. Bu sayı 1'in yanına 620 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 1'in yanında 12 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 620 tane sıfırlı bir rakam gerçekten de kavranması mümkün olmayan bir sayıdır.

Prof. Dr. Ali Demirsoy da bu konuda şu itirafı yapmak zorunda kalır:

Esasında bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma şansı tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma şansı astronomik denecek kadar azdır. (9)

Evrim Temelinden Çökmüş Bir Teoridir

Buraya kadar açıkça görüldüğü gibi, evrim teorisi daha temelinden çökmüş bir teoridir. Çünkü evrimciler henüz canlılık için gerekli olan tek bir proteinin bile kökenini ya da canlı bir hücrenin ilkel atmosfer şartlarında nasıl bozulmadan korunduğunu açıklayamamaktadırlar. Olasılık hesapları, fizik ve kimya formülleri herhangi bir protein molekülünün tesadüfen oluşmasına hiçbir ihtimal tanımamaktadır.

Ancak şurası oldukça ilginçtir ki, daha bir canlı hücresi için gereken milyonlarca proteinden birinin oluşumunu dahi izah edemezken evrimciler ısrarla, sudan karaya geçiş, karadan havaya geçiş, maymundan insana geçiş gibi pek çok uydurma senaryolar üretebilmişlerdir. Asıl cevap bulmaları gereken, "canlılığın ortaya çıkışı" sorusunu örtbas ederek, bu tür temelsiz uydurmalarla dev bir enkaz oluşturmuşlardır. Bu enkazın üzerine temeli olmayan bir bina yükseltmek istemişler, fakat onca çabalamalarına rağmen bu binanın enkazı altında kalmaktan kurtulamamışlardır.

Daha ortada tesadüfen meydana gelebilecek tek bir protein bile yokken, bu proteinlerin milyonlarcasının tesadüflerle belli bir plan ve düzen içinde birleşerek canlı hücresini oluşturmaları, bu hücrelerin yine tesadüflerle trilyonlarcasının oluşup biraraya gelerek hareket eden canlıları, bu canlıların balıkları, balıkların sudan karaya çıkarak sürüngenleri, sürüngenlerin de kanatlanarak kuşları oluşturması ve bu şekilde yeryüzündeki milyonlarca farklı türün meydana gelmesi sizce makul ve mantıklı bir iddia mıdır?

Sizce olmasa bile, evrimciler böyle bir masala gerçekten inanmaktadırlar.

Bu durum ancak inanç olarak kabul edilebilir. Çünkü ortada bu hikayelerini doğrulayacak tek bir kanıtları dahi yoktur.

Bugünün en ileri teknolojiye sahip laboratuvarlarında, en seçkin bilim adamlarıyla, en pahalı cihazlar sayesinde bile cansız maddelerden canlı bir hücre oluşturabilmek mümkün olamamaktadır. Değil hücre, hücredeki proteinleri bile laboratuvardaki kontrollü bir deney ortamında, canlı hücresindeki gibi bir verim ve başarıyla elde edebilmek olanaksızdır. Bu yapıların tesadüfen oluştuğunu öne sürmek ise elbette ki akıl dışı bir iddiadır. Canlılığın yaratılmış olduğu gerçeği, çok açıktır.

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe hayatın tesadüflerle doğduğuna on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Tanrı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar değil. (10)

Darwin Formülü

Gerçekler böyleyken, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar basit bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında bu atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı oluşturmuşlardır. Oysa düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, büyük varillerin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeyi de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar-doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan-aminoasit, istedikleri kadar da-bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan-protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene varillerin başında beklesinler. Bir insanın oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir insan, elektron mikroskobu altında kendi hücre yapısını inceleyen bir profesör çıkaramazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavuskuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, şuursuz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek oluşan bu hücreyi ikiye bölüp, sonra ardı ardına başka kararlar alıp elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri yaratamazlar. Madde bilinçsiz, cansız bir yığındır ve ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıklıkla gösterir.

Körü Körüne Materyalizm

Evrimin tesadüfleri atomları öyle bir şekle sokar ki, atomlar sözde tesadüfen insan gözünü oluştururlar ve o kapkaranlık yığının içinden ışıl ışıl 3 boyutlu, beş duyulu bir dünyaya açılırlar. Üstelik bu öyle bir dünyadır ki 20. yüzyılın teknolojisi dahi bu tesadüflerle canlanan atomların sahip olduğu görüntü ve ses kalitesine ulaşamamıştır. Öyle ki en gelişmiş ses tekniklerini biraraya getirseniz yine de insan kulağından çok daha ilkel bir kaliteye sahip olduklarını görürsünüz. En gelişmiş görüntü tekniklerini toplasanız, insan gözünün sahip olduğu görüntü kalitesini elde edemezsiniz.

Söz konusu teknoloji ürünlerinin "tesadüflerle" değil, bilinçli mühendislerin bilinçli tasarımlarıyla ortaya çıktığı açıkken, bunlardan çok daha kompleks olan canlılardaki mekanizmaların tesadüflerle ortaya çıktığını savunmak bir saçmalıktır elbette. Çünkü her tasarım bir tasarımcıyı ispatlar. Evrim, doğadaki büyük tasarımı ise görmek istememektedir, çünkü bu tasarımı var eden Yaratıcı'yı, yani Allah'ı kabul etmek, evrimcilerin önyargılarına ve ideolojilerine aykırı gelmektedir.

Tüm bu önyargı ve ideolojilerin temeli, materyalizm olarak bilinen felsefedir. Materyalist felsefe, maddenin yaratılmadığını, sonsuzdan beri var olduğunu ve madde dışında hiçbir gerçeklik olmadığını varsayan düşüncedir. Allah inancına ve dine ise şiddetle karşıdır. Bu bilim değil, bir felsefedir. Evrimciler ise bilime değil, söz konusu materyalist felsefeye bağlıdırlar ve bilimi de bu felsefeye uydurabilmek için çarpıtmaktadırlar. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, bu somut gerçeği şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (doğumla birlikte gelen) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizmle olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (11)

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "nasıl görürüz" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar gözde retinaya ters olarak düşerler. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşırlar. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile bu netliği her türlü imkana rağmen sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Bu gördüğünüz netlikte ve kalitedeki bir görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır, on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktalar. Evet üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldiler ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdiler dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri

elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde çok daha büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler.

Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Evrimin Asıl Çıkmazı: Ruh

Yeryüzünde birbirine benzeyen pek çok canlı türü vardır. Örneğin, ata ya da kediye benzeyen farklı türler olabilir. Böceklerin de birçoğu birbirine benzer görünümlüdür. Fakat bu benzerlikler hiç kimsede bir şaşkınlık yaratmaz.

Ancak nedense insanla maymun arasındaki bazı yüzeysel benzerlikler, kimi insanlarda son derece ilgi uyandırır. Öyle ki bu ilgi kimi insanları evrim teorisinin gerçek dışı senaryolarını benimsemeye kadar iter. Oysa, bir maymunla bir insan arasındaki yüzeysel benzerlikler hiçbir şey ifade etmez. Gergedan böceği ve gergedan da birbirlerine çok benzerler, ama bu benzerliğe dayanarak birisi böcek diğeri memeli olan bu hayvanlar arasında herhangi bir evrimsel ilişki kurmaya çalışmak komik olur.

Aradaki yüzeysel benzerlik dışında maymunun insanlara diğer hayvanlardan daha fazla bir yakınlığı söz konusu değildir. Hatta zeka açısından kıyaslanırsa, bir geometri mucizesi olan peteği üreten arı veya bir mühendislik harikası olan ağı üreten örümcek insana maymundan daha yakındır. Hatta bazı yönlerden üstündür bile...

Dahası, insanla maymun arasında çok büyük bir fark vardır. Maymun sonuçta bir hayvandır, bilinç açısından bir attan ya da bir köpekten farkı yoktur. İnsan ise bilinçli, irade sahibi, düşünebilen, konuşabilen, akledebilen, karar verebilen, muhakeme yapabilen bir varlıktır. Bütün bu özellikler de onun sahip olduğu "Ruh"unun işlevleridir. İnsanla diğer hayvanlar arasındaki uçurumu doğuran en önemli fark da işte bu "Ruh"tur. Hiçbir fiziki benzerlik, insan ile diğer bir canlı arasındaki bu en büyük farkı kapatamaz. Doğada ruhu olan tek canlı insandır.

Allah Dilediği Şekilde Yaratır

Peki evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir senaryo gerçekleşmiş olsa bile ne fark eder? Hiçbir şey... Çünkü evrimin öne sürdüğü ve tesadüflere dayandırdığı her aşama ancak bir mucize eseri oluşabilir. Yani canlılık bu aşamalarla meydana gelmiş olsa dahi her aşama ancak bir yaratılış sayesinde

gerçekleşebilir. Tesadüflerle bu aşamaların gerçekleşebilmesi asla mümkün değildir.

İlkel atmosferde bir protein oluşmuşsa bunun tesadüfen oluşamayacağı olasılık kanunları, biyoloji ve kimya kanunları ile kanıtlanmıştır. Fakat mutlaka oluştuğu iddia edilirse, o halde onu bir Yaratıcı'nın yarattığını kabul etmek dışında başka bir alternatif yoktur. Aynı mantık evrimcilerin öne sürdüğü bütün tezler için geçerlidir. Örneğin balıkların sudan karaya çıkıp kara canlılarını oluşturduğuna dair ne paleontolojik bir kanıt vardır, ne de fizik, kimya, biyoloji ve mantık kuralları böyle bir geçişi doğrulamaktadır. Fakat mutlaka "balıklar karaya çıktı sürüngenlere dönüştü" denilecekse, bunu diyen, ancak bütün kuralların ve kanunların ötesinde, "Ol" dediğinde dilediğini var eden üstün bir Yaratıcı'yı kabul etmek zorundadır. Bunun dışında bir düşünce kendi içinde çelişir ve hiçbir mantık kuralıyla bağdaşmaz.

Gerçek çok açıktır. Tüm canlılık çok kusursuz bir tasarımın, çok üstün bir yaratılışın ürünüdür. Bu ise bizlere bir Yaratıcı'nın varlığını, hem de sonsuz bir güç, bilgi ve akla sahip bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlar.

O Yaratıcı, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbi olan Allah'tır.

1 Charles Darwin, The Origin of Species, London: Senate Press, 1995, s. 134.
2Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, vol. 87, no. 2, 1976, s. 133
3T. N. George, "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress. vol. 48, Ocak 1960, s. 1, 3
4Richard Monestarsky, "Mysteries of the Orient", Discover, Nisan 1993, s. 40.)
5J. D. Thomas, Evolution and Faith. Abilene, TX, ACU Press, 1988. s. 81-82
6Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 61
7Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61
8 Frank B. Salisbury, Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution, s. 336
9Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 39
10Chandra Wickramasinghe, Interview in London Daily Express, 14 Ağustos 1981.
11Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, January 9, 1997. s. 28

Dediler ki: "Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın."
(Bakara Suresi, 32)